ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

ပန်းချီ မောင်ငြိမ်းချမ်း

ရိုင်းဗေဒါ

မျက်နှာငွေ့လရှန်းပပနှင့်
ခင်မဝမ်းမြောက်ပါလေတော့

စီစဉ်သူ မောင်မျိုး

NYI NYI

မြင့်မြင့် ★ စာပေ
31,ထန်းတပင်အနောက်လမ်း၊
လှည်းတန်း၊ကမာရွတ်

ကြောင်နှစ်ကောင်

စာပေတိုက်

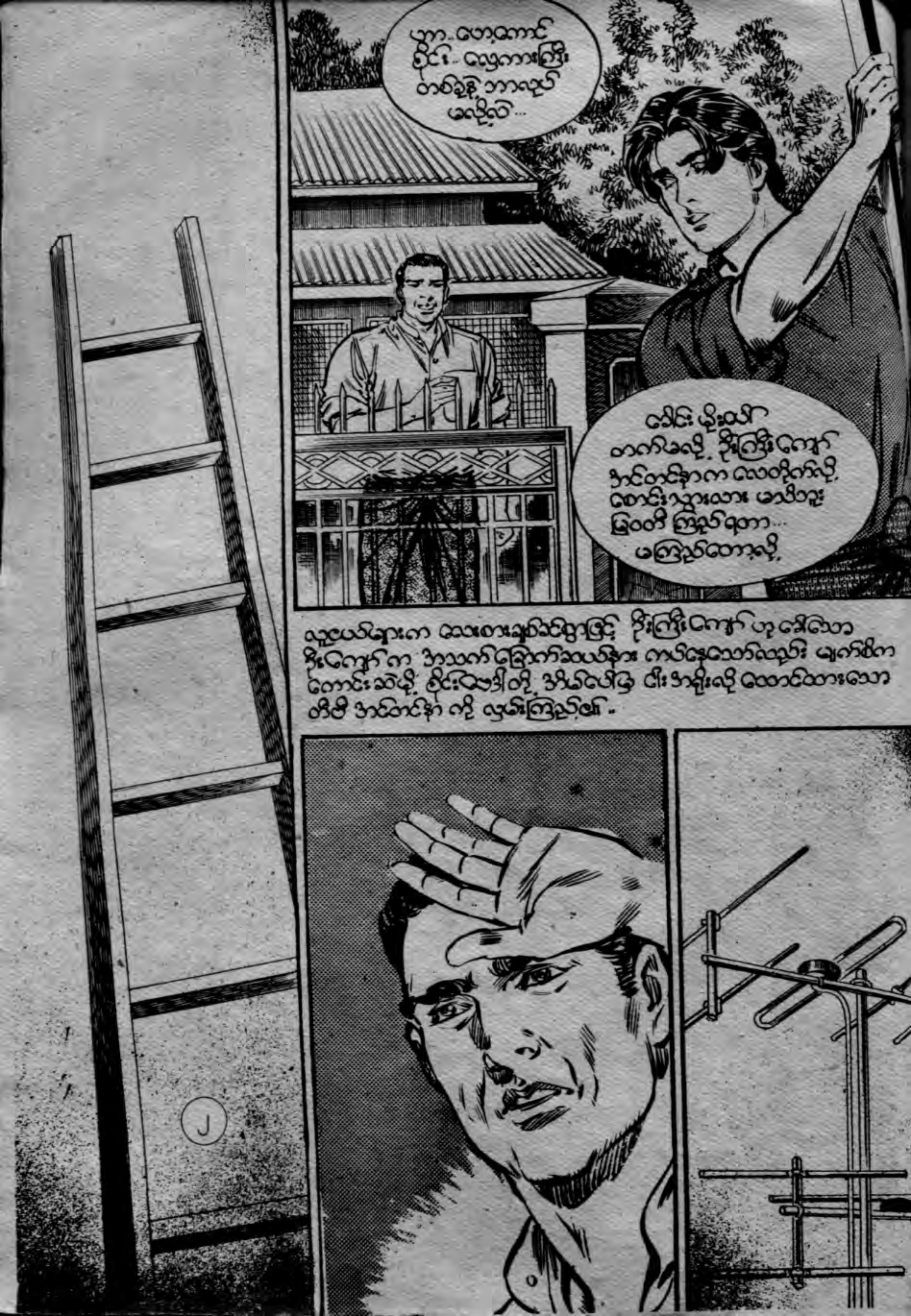
ဟာ.. ဟော့ကောင်
ဒိုင်း.. လှေကားကြီး
တစ်ခုနဲ့ ဘာလုပ်
မလို့လဲ...
ခေါင်း မိုးယံ
တက်မလို့ ဦးကြီးကျော်
အင်တင်နာက လေတိုက်လို့
စောင်းသွားလား မသိဘူး
မြဝတီ ကြည့်ရတာ...
မကြည်တော့လို့
လူငယ်များက လေးစားချစ်ခင်စွာဖြင့် ဦးကြီးကျော် ဟု ခေါ်သော
ဦးကျော်က အသက်ခြောက်ဆယ်နီးပါး ကပ်နေသော်လည်း မျက်စိက
ကောင်းဆဲမို့ ဒိုင်းစေတီတို့ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ငါးအရိုးလို ထောင်ထားသော
တီဗီ အင်တင်နာ ကို လှမ်းကြည့်ပါ၏။

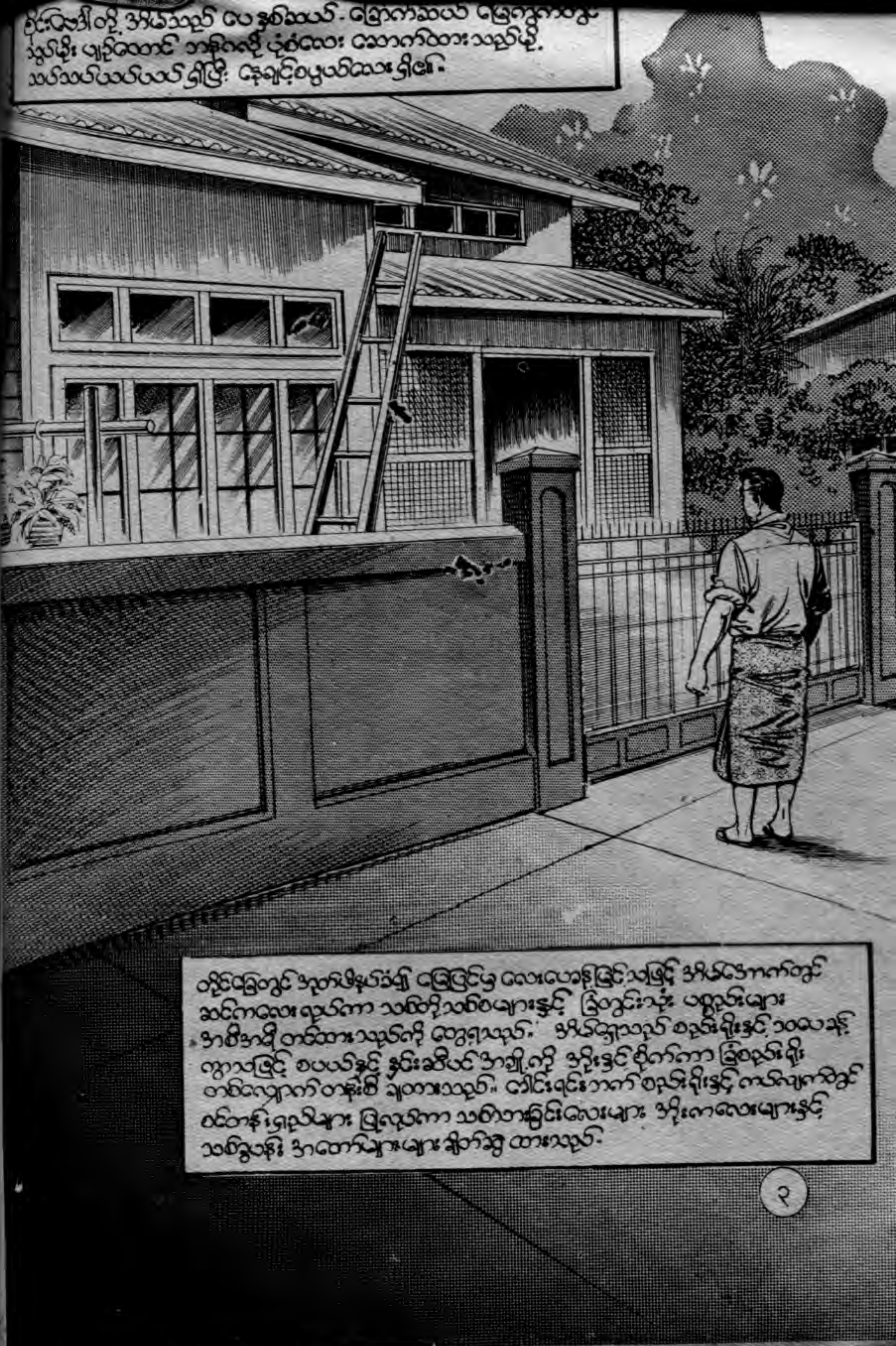
ဝိုင်းဖြေဒါတို့ အိမ်သည် ပေ နှစ်ဆယ် - ခြောက်ဆယ် မြေကွက်တွင် သွပ်မိုး ပျဉ်ထောင် ဘန်ဂလို ပုံစံလေး ဆောက်ထားသည်မို့ သပ်သပ်ယပ်ယပ် ရှိပြီး နေချင့်စဖွယ်လေး ရှိ၏။
တိုင်ခြေတွင် အုတ်ဖိနပ်ခုံ ခြေဖြင့်မှ လေးပေခန့်မြင့်သဖြင့် အိမ်ဝေါကျက်တွင် ဆင်ကလေး ရှည်ကာ သစ်တို သစ်စများနှင့် ခြံတွင်းသုံး ပစ္စည်းများ အစီအရီ တင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အိမ်ရှေ့သည် စည်းရိုးနှင့် ၁၀ပေခန့် ကွာသဖြင့် စပယ်နှင့် နှင်းဆီပင် အချို့ကို အိုးနှင့် စိုက်ကာ ခြံစည်းရိုး တစ်လျှောက် တန်းစီ ချထားသည်။ ဝင်းရင်းဘက် စည်းရိုးနှင့် ကပ်လျက်တွင် စင်တန်းရှည်များ ပြုလုပ်ကာ သစ်ခွအခြင်းလေးများ အိုးကလေးများနှင့် သစ်ခွပန်း အတော်များများ ချိတ်ဆွဲ ထားသည်။

ထိုသစ်ခွစင်ရှေ့ မြေကွက်လပ်တွင်ကား သစ်သားခုံတန်းလေး နှစ်ခုကို ညဦးဝင်း ညနေ ထိုင်ရန်
ချထား၏ ခြံဝင်းကလေးသည် ကျဉ်းမြှန်း မသိရအောင်ပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေး ရှိနေ၏။
အိမ်ရှေ့လမ်းသည် ကိုယ်ပိုင်ဝင်းကျူးပင်ဝ ခြုံလွှန်ကျွန်းရှာလမ်းလေးဖြစ်၍ အိမ်ဦး မျက်နှာစာ
စည်ပင်ရုံးသည် အုတ်ရိုး ကာထားပြီ ဝင်းတံခါးက သံပန်းသံတံခါးတပ် ဖြစ်သောကြောင့် လုံခြုံ
သပ်ရပ်စွာ ရှိနေ၏။
ပန်းတို့ အင်တင်နှာက နှစ်ချောင်းလား
ဟုတ်တယ် ဦးကြီးကျော် အဖေက မြန်မာ့အသံရော- မြဝတီပါ နှစ်ခုစလုံး ကြည့်ကောင်း လို့တဲ့ နှစ်ချောင်း တပ်ထား တာ..

ဪကွာ မြို့ဦး
လေဘီး ခိုထော့ ဖြစ်
တတ်တာပါကွ - ယောက်ခွင်
မင်း လှေကားကိုလည်း
သေသေချာချာစစ်ဦး
နော်...
ဘာကောင်းကြီးပါ
ဦးလေးကျော် ရဲ့
သမီးတို့ ဒီမှာ
ယူခဲ့တာပါ..
ဗိုင်း တို့ ဒီမှာပေါ်တွင် ရောက်နေသော မြို့ငြိမ်းလေ က
ရေနွေးလင်ပန်း ကိုင်၍ ထွက်လာရင်း မှ ပြောကာ... ..... .
ရေနွေးလင်ပန်းကို ခုံတန်းပေါ် ချ၍
ဗိုင်း ကိုင်ထားသော လှေကားကို
မတ်ထောင်ရန် ဗိုင်း ကူပေး၏
ပြောလို့မှ မဆုံးသေး မြို့ငြိမ်းလေ ကိုင်လိုက်သော
လှေကားတန်း တစ်ခုက ဒေါက်ခနဲ ကျိုးသွားလေသည်။

ကဲ ငါ ပြောတယ် မဟုတ်လား အောက် ချပြီး သံချောင်းနဲ့ တွဲ ယှက်ပြီး ငါ လုပ်ပေးမယ်
ဦးကျော်က မနေတတ်သူ ဖြိုး သံပန်း တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ ဝင်လာသည်။
ထို့နောက် လှေကားတန်းများကို တစ်ခုပြီး စစ်ဆေးရာ မကောင်းသော အောက်တန်း တစ်ခုကိုပါ ထပ် တွေ့ရသည်။
အစက အကောင်းကြီး ဦးကြီးကျော်ရဲ့ ဟိုလူ မှား သွား.. ဒီလူ မှားသွားနဲ့ သူတို့ လုပ်လို့ ကျိုးတာကို မပြင်ဘဲ ဒီအတိုင်း ပြန်ပို့ ထားတာ နေမှာ...
အေးကွ တချို့လူတွေက ဒီလိုပဲ လှေကား ဆိုတာကလည်း တစ်နှစ်နေလို့ တစ်ခါ သုံးစရာ ပေါ်ချင်မှ ပေါ်တာ.. ဆိုတော့ အိမ်တိုင်းမှာ မရှိ မဖြစ် မဟုတ်ပြီး အနေနဲ့ ထားကြတာ.. မဟုတ်ဘူး တစ်လမ်းလုံးမှ တစ်အိမ် နှစ်အိမ်ပဲ ရှိတတ်တာ.. ဒါပေမဲ့လည်း စည်းကမ်း ရှိရင် လုံလောက် ပါတယ်....

ဒွားသုံး ပြီးရင် ကိုယ်ကြောင့် ဖြစ်တာကို ပြန်ပြင်ပေးကြ တစ်ချောင်းတလေ လိုတာ တွေ့ရင်လည်း ထည့်ပေး လိုက် သံချက် မခိုင်လို့ ယိုင်နေတာ ကို သံ တစ်ချက် ရိုက်ပေးရတာလဲ အပန်း မကြီးပါဘူး
ဟုတ်တယ် ဦးကြီးကျော် ရဲ့
ဦးကျော် က မကောင်းတော့သော တန်းနှစ်ခုကို ဖြုတ်၍ တန်း အသစ်များ ထည့်ကာ ရိုက်ပေး
ဝိုင်း နှင့် မြနွယ်ဝေ က တူနှင့် သံချက်ကို ယူပေးပြီး အိမ်ခေါက်ကမှ သစ်သား အတို သုံးလေးချောင်းကိုပါ ဦးကျော် ရှာ ပုံပေးလေ၏။
၄
ပြန် ပြင်မပေး ဖြစ်ရင်လည်း ကျွန်တော့် ကြောင့်တော့ ဒါလေး ပျက် သွားတယ် ဗျာ ကျွန်တော်လည်း မလေ့ပါတတ်လို့ပါ .. ဆိုပြီး ဖြစ်သွားတဲ့ ဟာကို အသိလေး ဦးက ကြောင်းကြား သွားရင်လည်း တော်တော်သေးတာ ပေါ့ ....

အခုလို ကျိုးသွားတဲ့ ဟာကို အသာဖြန့်တော့ပြီး မသိသလို ဖြန့်ပို့သွားတာတော့ အောက်တန်းကျတဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲ ကွ.. အဲဒါကို မင်းတို့လူငယ်တွေ ကြပ်ကြပ်သတိထားကြ
မင်းတို့ လူငယ်တွေ အဲဒီလို စိတ်မျိုး ဘယ်တော့မှ အဝင်မခံနဲ့ မင်းတို့အောက်တန်း ကျရင် မင်းတို့ မိသားစုပါ အောက်တန်းကျမယ်.. နောက် မင်းတို့ မြို့.. မင်းတို့ တိုင်းပြည်ပါ အောက်တန်းကျသွားမယ်
၈
ဟုတ်... .. ဟုတ်ကဲ့
ဦးကျော်က အားလုံးကို စစ်ဆေးပြီး လွှကားကို စိုင်းမြေဒါ လက်သို့ပေးကာ...
ဒီလွှကားက ဘာအတွက်လှုပ်ထားတာလဲ.. မောင်စိုင်း
ခင်ဗျာ....
ရုတ်တရက်မို့ စိုင်း အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည်.

ဒီလှေကား လုပ်ရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို မေးတာ.. ကဲ သမီး မြနှင်းဝေ ရော သမီး အဖေ ဘာကြောင့် ဒီလှေကား လုပ်ခဲ့တာလဲ
ဟို သမီးတို့ အိမ်ယိုပေါက် တုန်းက ခေါင်မိုးပေါ် တက်ဖို့ပါ ဦးကြီး ကျော်...
အေး ဒါပဲ.. လှေကား ဆိုတာ.. အတက်အဆင်း နှစ်မျိုးစလုံး သုံးတာ မှန်တယ် ဒါပေမယ့် အခု က တက်ဖို့ လုပ်ကြတာပဲ ဒါပေမယ့် ကွာ.. တချို့လူတွေ လှေကားကြီး ဟိုထောင် ဒီထောင်နဲ့ ဘယ်ကိုမှ မယ်မယ်ရရ မတက်ကြပဲဘူး လှေကားကို ကိုင်ရင်းနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ကြတယ်
ယင်းတို့လာလို့ ဒီလိုတော့ မဖြစ်ကြစေနဲ့ ကွာ.. လှေကား ထောင်ပြီးရင် တက်သာတက် ဟုတ်ပြီလား

ဒီလသမပယ့် မတက်နိုင်
လှေခါး လှေကားကို နိုင်မနိုင်
စစ်... လှေကားလှေခါး နိုင်နေပြီ...
တောင်တင်းပြီ ဆိုရင်တော့
အမြင့်တစ်နေရာ ရောက်အောင်
တက်ဖြစ်အောင် တက်ကြတော့
အဲဒီ... ငါ့စကား
မေ့တော့ဘူး နော် - ညှပ်ယပ်တွေ
အပေါ်ထပ်တန်းထားတဲ့ သရက်ကြီး
တစ်ပေါက် ရေးခဲ့တာ အဲဒါကို
ငါ နားလည်သလို ပြန်ပြော
ပြတာ..
ကာ.. ငါ
သွားမယ်ဟော့

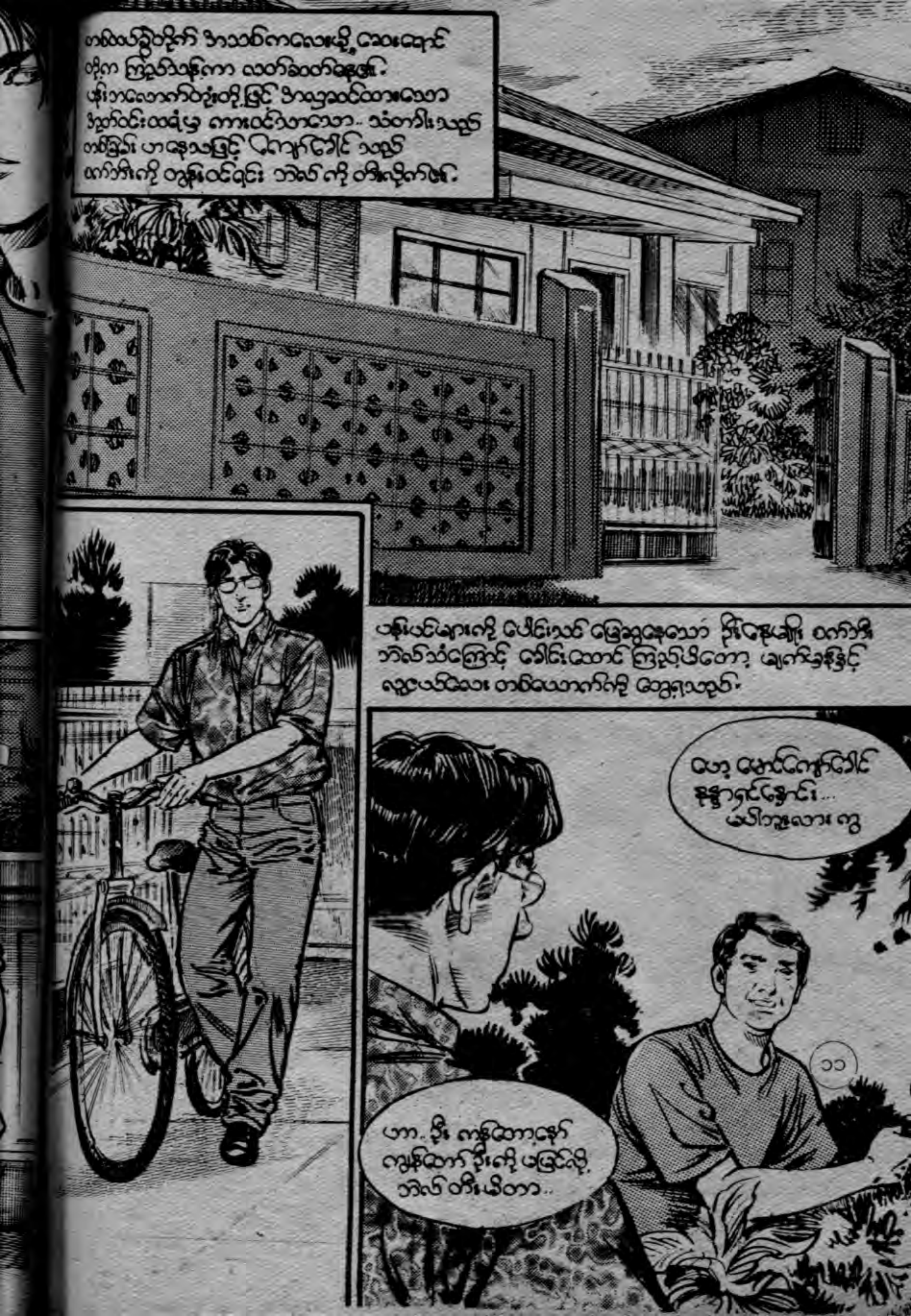
တစ်ပတ်လုံးရွာတိုက် ဒီအသစ်ကလေးမို့ ဝေးရောင် တို့က ကြည်လင်သန့်ကာ လတ်ဆတ်နေ၏။ ပန်းအလောက်ပင်စုံတို့ဖြင့် အလှဆင်ထားသော အုတ်ဝင်းထရံမှ ကားဝင်ဂိတ်ပေါက်.. သံတံခါးသည် တစ်ခြမ်း ဟနေသဖြင့် ကျော်ဇော် သည် စက်ဘီးကို တွန်းဝင်ရင်း ဘဲလ် ကို တီးလိုက်၏။
ပန်းပင်များကို ပေါင်းသင် မြေဖွနေသော ဦးဖေမျိုး စက်ဘီး ဘဲလ်သံကြောင့် ခေါင်းထောင် ကြည့်ပြီးတော့ မျက်မှန်နှင့် လူငယ်လေး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။
ဟော့ မောင်ကျော်ဇော် နှုတ်ရှင်မှောင်း... မပါဘူးလား ကွ
ဟာ.. ဦး ကန်တော့နော် ကျွန်တော် ဦးကို မမြင်လို့ ဘဲလ် တီးမိတာ..

ကျော်ဝေါင်နှင့် မြနှင်းဝေ သည် အစက တောင်ငူရှိသော ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ပိုင်းပြေးဒါ. နယ်မြေရှင်ကျောင်းတို့နှင့် အတူ တစ်တန်းတည်း ဖြစ်သည်။ အလယ်တန်း ကျောင်းသား ကျောင်းသူ အခ တစ်ချောက်လုံး လည်း လည်ပင်းဖက် ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည် အတူတူ ကစား အတူတူ စာကျက်ကြပြီး နောက်ဆုံး အချိန်ထိ ရင်းနှီးတောင် အတူတူ ဖြစ်ကြရာ.. သည်ယ်တန်းနှစ် ရောက်မှ ကျော်ဝေါင် နှင့် မြနှင်းဝေ ကို မိဘများက ရန်ကုန်မြို့သို့ နာမည်ကြီး ကျောင်းတစ်ကျောင်း သို့ ပြောင်းရွှေ့ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျော်ဝေါင် နှင့် မြနှင်းဝေ တို့ အဖို့ ရုတ်တရက်ဆော် နေသား မကျသေး ။

မြိုင်းမေ ရှိလား ... ဦးလေး
မရှိဘူး ကွယ့် ဖေဖေက စိုင်းပေဒီ.. လှေကား လာထားတာ.. အဲဒီ သင်္ဘောသီးကလေးပါ သချာ ပေးစရာ ရှိလို့ဆိုပြီး... စိုင်းနဲ့ အတူ လိုက်သွား တယ် ကွ
ဟုတ်လား..ဒါဆို ကျွန်တော် စိုင်း တို့အိမ် လိုက်သွား ဦးမယ်
အေး..အေး စာကိုတော့ အထူး ရေးစိုက်ကြပေါ့ နှစ်စဉ် ကတော့ပါးက ကျေညက်အောင် လုပ်ထားနိုင်မှ နှစ်ချင်းပေါက် အောင်ရုံတင် မကဘူး ဆေးတို့ စက်မှုတို့ တက်နိုင်အောင် အားထုတ်ဖို့ ဦးမှ
သေး.. ကတော့ နှစ်ရှည်ကြောင်း ရှေ့သွားတော့သွားတယ် ဦးရဲ.. သူ့လောက် စာကျက်တာ မတွေ့ဖူးဘူး.. ဝီးစားတာကျ နေတာပဲ.. ဒါပေမယ့် တာထော် ကျတော့ စိုင်းကို မမှီဘူး
အင်း..စိုင်းက စာသိပ်မကျက်ဘူး ဆို

ဟုတ်တယ်..ဦး ဒီကောင်က ကျက်စာ ကြတော့ ပေါ့ ပြန်ရော.. အဲဒီ အတဝါမှာ အားလုံးကို ယူပြီး ထိန်း နိုင်တာက..မြန်နှင်းဝေ..
ဟား..ဟား..ဟား သမီးက ပြောသော့ ကျော်ကိုင် တဲ့.. သူ ပြောတာ ရှိပါတယ် အာတဲ့.. ရှင်မြှောင်းက စာကြအံမှီး စိုင်းက တရွက်ဆိုး.. ကျော်ကိုင် က.. ပန်းချီပုံ တဲ့
ကျွန်တော်က ပုံဆွဲ ဝါသနာပါတော့ သူတို့ ဗဲဝပုံတွေ မြေပုံတွေ ကျွန်တော်ပဲ ရေးရေး ပေးနေတာ.. ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ပန်းချီပုံလို့ ဝါတာ ဦးရဲ့ သူ့ကိုလေ့စ ကျွန်တော်တို့ နာမည်ပေးထားတာ ရှိတယ်...
ဟော.... ဘာလို့ တုန်း
ဘာဆွာဆိုးလို့
ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟ...

ကျွန်တော်တို့ လေးယောက် ဆိုရင် လေးယောက်စလုံးက ပိုက်ဆံ ကို သူ့ အကုန် သိမ်းတယ် လေးယောက် ပေါင်း ငွေနဲ့ စားသင့်တာကို ကျွေးတယ် ယူသင့်တာကို ပေးတယ် ဘယ်သူ မှ အလွှင့်အရေး ပိုမရဘူး
ဘယ်သူ့မှ တစ်ခု ပိုစားလို့ မရဘူး အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ဘဏ္ဍာစိုးလို့ ခေါ်ကြ တာ.. ဦးရဲ့
ဟား..ဟား..ဟား..
၁၅
အသက် လေးဆယ့် ငါးနှစ် ရှိပြီ၊ ဌာနတစ်ခုရဲ့ လက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူး ဖြစ်သော်လည်း လူငယ်တွေနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး နေတတ်ပြီး သမီး၏ သူငယ်ချင်းများကိုလည်း သူ့ သူငယ်ချင်းများ ပမာ ဆက်ဆံတတ်ပေ၏၊ ပွင့်လင်း ဖော်ရွေတတ်သဖြင့်လည်း ကျောက်ခေါင်တို့ အားလုံးက ဖြူနှင်းဝေ၏ဖခင် ဦးနေမျိုး ကို ခင်ကြသည်။

ရမ္မက်ကြီးသော... မရှောင်ရှိ တတ်သော ... အမျက်ကြီးသော သူတစ်ယောက်ကို ညှင်းဆဲ တတ်သော ... ပညာ မရှိသော .... မိုက်မဲသော ... ရုပ်ဆိုးသော.. အလေး အကမါး မရှိသော ... သစ္စာ မရှိသော.. မျက်တတ်သော မေ့လျော့သော ... အောက်မေ့တသက်င်းသော မဖြစ်မူ၍ ရမ္မက်နည်းသော.. ရှောင်ရှိလွယ်သော ... အမျက်နည်းသော သနားတတ်သော.. ပညာရှိသော .. အကြောင်းကို သိသော ရုပ်မဆိုးသော.. မမေ့လျော့သော.. အလေးအကမါး ရှိသော.. သစ္စာရှိသော.. မမျက်တတ်သော
မမေ့လျော့သော.. အောက်မေ့တသ ရှိသော.. ဤသို့သော ကျေးဇူးတို့နှင့် ပြည့်စုံလျက် သံသရာ၌ ကျင်လည်၍.. မေတ္တေယျ ဘုရား မျက်မှောက် ကာလကျောင် .. ဖြစ်သော အကျွတ်တရား ရလိုသတည်း
ဟော့.. .. ရှင်ဖြောင်း.. နင် ဘုရား ရှိခိုး နေတာလား
အိုင်း.. နင်ကတော့ လှပါပြီ.. သိပယ်ဂူ့သမီး ကျက်နေတာကို သိရဲ့သားနဲ့
ဪ.. .. မသိလို့ ဖြော သိပယ်ဂူ့သမီး

ဘေး နော် မသိလို့ ခြေး ထိယ်သူ့ သယီ လို့ပဲ မှတ်နေတာ.. ဒီ မိဖုရားရဲ့ အမည်ကို အမိုင်းမှာ ရှာလို့ မရဘူး.... သနားပါတယ်.. နော်
ဒီမှာ အရေးကြီးတာက သူ့ နာမည် မဟုတ်ဘူး ဟာ သူ့ ကျောက်စာမှာ တင်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ လှပတဲ့ စိတ်နှင့် အိဒ္ဒါကို ကြည့်ရမှာ မှတ်ရမှာဟာ....
ပြီးတော့ သူ့ ဆုတောင်းကို အစအဆုံးကြီး ပြန်ကျက်မနေနဲ့လေ... ပထမ မဖြစ်လိုတဲ့ ဟာတွေကျော့.. ရမ္မက်ကြီးတော.. မရောင့်ရဲတတ်တော... အိဒ္ဒါတွေကို မဖြစ်ရရှ် ဆိုတဲ့ အထိ ဘယ်နှစ်ချက် ရှိလဲ... အားလုံး ဆယ်နှစ်ချက် ရှိတယ်.. အိဒ္ဒါကို မှတ်ထား ပြီးတော့ ကျက်.. အိဒ္ဒါရရင်... ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဟာက အိဒ္ဒါကို ပြောင်းပြန်လှန် ပေးလိုက်ရုံပဲ...
ရမ္မက်ကြီးတော ဆိုရင်.. ရမ္မက် နည်းတော့ပေါ့ မရောင့်ရဲတတ်တော.. ဆိုရင် ရောင့်ရဲလွယ်တော့ပေါ့ အိဒ္ဒါ ဆိုရင် စာကျက်ချိန် နည်းနည်းလေးမှာ.. အများကြီး မှတ်မိတာပေါ့
၁၇

ဪ.. ဟာ.. စိုင်း ရယ်
နင်က သိပ်ဉာဏ်ကောင်းတာပဲ
ငါ ကျက်နေတာ မနက်ကတည်းက
ရ သလိုလိုနဲ့ ပတ်ချာကို လည်
နေရော.. ...
နှာရှည်ဖြောင်း- တကယ့်ကို ဝင်းသာ သွား
စိုင်း က လေးဖြောင်း ဖြူတော့လည်း
တကယ့်ကို လှယ်လှယ်ကလေး ဖြစ်နေ
ဟွန်း.. နင်က
စာ မကျက်ဘူး စာ မကျက်ဘူး
နဲ့ သိပ်ယှဉ်ပုံသား တောင်
ရနေပြီ...
ငါ.. ဖတ်ထားတာ
စာသားပြေ တစ်ခါရုံနဲ့
ကျွမ်းနေပြီ
ဘာရယ်....
နင် တစ်ခါဖတ်ရုံနဲ့ ကျက်
အောင် ဖတ်တာပဲ
အေးလေ.. ဖတ်လို့
ကောင်းလို့ ဖတ်တာပါ..
ဆရာနန် သင်ယမင်းဖော်တော်ထဲက
ဦးပုည ရေးထားတာကို ငါဖြင့်
သဘောကျ လွန်းလို့ ရအောင်
ရနေတော့တယ်- ဘာတဲ့

ကာသိမင်းကြီး၏ သက်ရှိုင်းတောင်ပြာ သူဘန္ဓိဟု အသက်ကျယ်လှ ဘုရင်မကြီးက မြမျှား စိန်မျှား အလှနှိပ်ပင် များသည်ကို နားလေးလေပါနှင့် ဆင်ရှုပ်မှ ပန်းပိုးသည် သာမန်ဂူဟောင်ပယ် ဆင်နက်ထွယ်များကိုလည်း နားဝယ်လက်မခံ ညှိတော်နဲ့လှေသည်ဟု ဖွဲ့သတဲ့ဘုရား တဲ့ ဟား..ဟား..ဟား... ရိုမြီး ရေးထားတာ...
တကယ်ပဲဟာ ငါဖြင့် ဖတ်ရင်းတောင်ရယ်ရတယ်... အသက်ကျယ်လှတဲ့ ဘုရင်မကြီးတဲ့ ဟား..ဟား..ဟား.. နောက်ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်.. ပင်ပန်းလိုက်ပို့ သူ့ မယားငို့တည့်လျှင် ဟိုလူကြီးက ပျော်ဟီးပျော်ယာ.. ..
ပဓာနအရေး မတွေးမချော် ကျွန်တော်ကို ပေါ်ပြီးလျှင် ဟဲ့နော် လူ့ဘက ဆင်ရွယ်ကို မရှလျှင် ဖိဝနွတ္တိ နှင့် သေမည် သိစ်ဝတ့် သူ့မယား ငိုတည့်လျှင် ဟိုလူကြီးက ပျော်ဟီးပျော်ယာ.. လို့ ရေးထား တာဟာ...
ဘုရင်နဲ့ မိဖုရားကြီးကို ဟာ အပေါ်ဆုံး ထည့်လိုက်တာ... တကယ် ဟောင်မြင်တယ်ဟာ.. ဟား.. ဟား.. ဟား
၁၉
နှဲ့ရှင်မြှောင်း အံ့ဩသွား အားကျလှာဖြင့် ခိုင်းကိုကြည့်သည်·

နင် တကယ်တော့ တယ်ဟာ.. ငါလေ နင့်လောက် ဉာဏ်ကောင်းရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ
ရှင်းပြောင်း ငါ့ကို ထွက် အထင်မကြီးနေနဲ့ဦး တခြား ဘာသာတွေ ကျတော့ ငါ ဘာမှ သိတာ မဟုတ်ဘူး ဟာ....
နင်မှ မကျက်ဘဲ နဲ့
စိတ်မှ မပါတာ
စိတ်မပါလဲ... လုပ်ရမယ့် အလုပ်ဖြစ်နေရင် လုပ်ရ မှာပဲ.. ငါ့ကို ဦးကြီးကျော် ပြောသွားတဲ့ စကား တစ်ခွန်း ရှိတယ်... ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခိုင်းပါတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မခိုင်းရင် သူများခိုင်းတာ ခံရမယ် တဲ့
အခု နင် စာမကျက်လို့ ငါက ကျက်ခိုင်းနေရပြီ.. ကဲ လောလော ဆယ်ပဲ.. မှန်နေပြီ မဟုတ်လား.. ရှေ့လျှောက် နင် စာမကျက်လို့ စာမေးပွဲကျရင်.. အလုပ်ကောင်းကောင်း မရနိုင်တော့ဘူး အဲဒီအခါ ကျရင် သူများ ခိုင်းတာ ခံရဦးမယ်...
၂၀

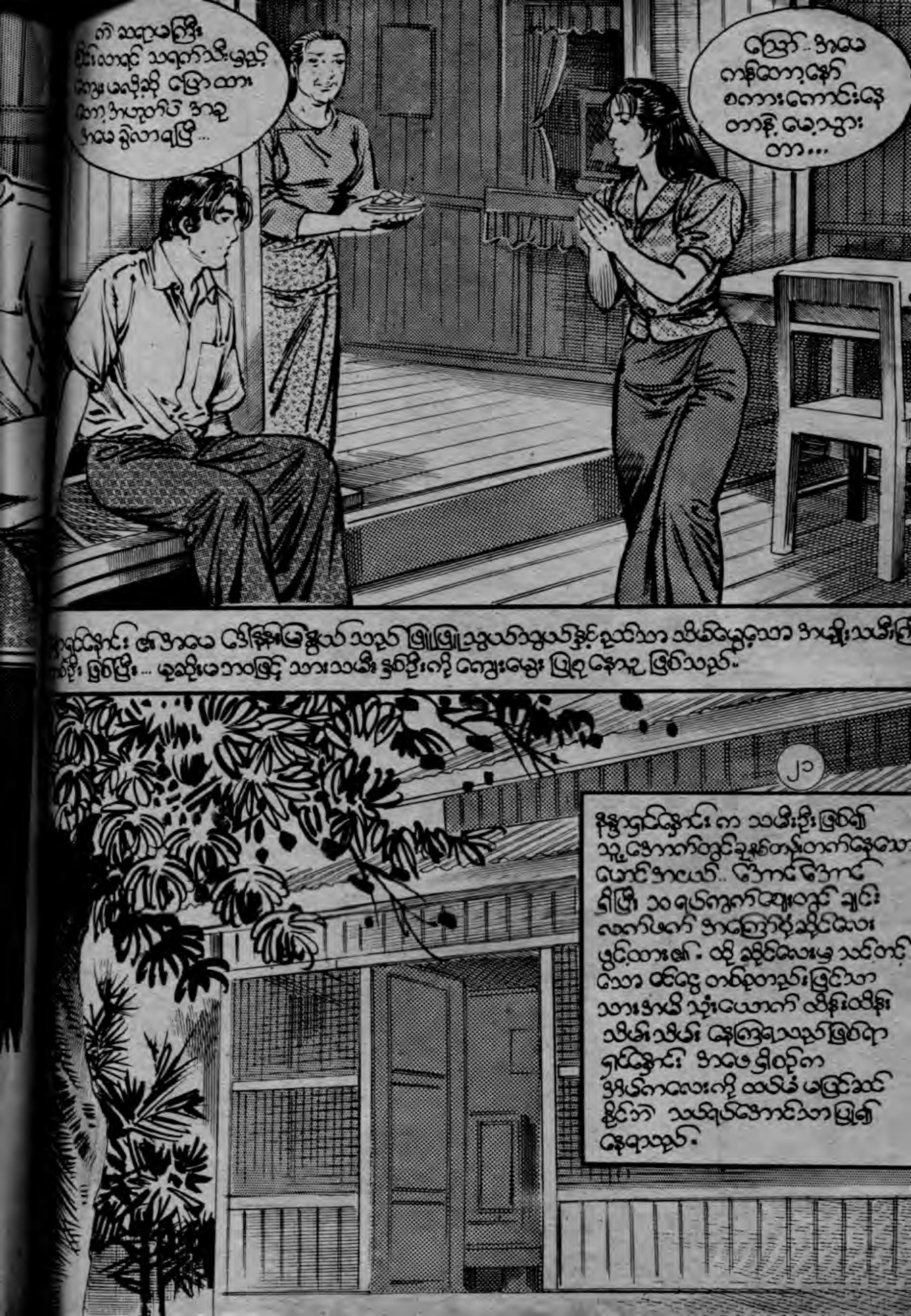
ဒါ သရေမကြီး ပြီးလာရင် သရက်သီးမှည့် ကျွေးမလို့ဆို ပြောထား တော့ ဒီမှာပါပဲ အခု အမေ ခူးလာပြီ ...
ဪ... အမေ ကန်တော့နော် စကားကောင်းနေ တာနဲ့ မေ့သွား တာ...
ရှင်နှောင်း တော့ အမေ ဒေါ်နှင်းမြင့်ယုံ သည် ဖြူဖြူသွယ်သွယ်နှင့် ချောသော သိမ်မွေ့သော အမျိုးသမီး
ဦး ဖြစ်ပြီး... မုဆိုးမ ဘဝဖြင့် သားသမီး နှစ်ဦးကို ကျွေးမွေး ပြုစု နေသူ ဖြစ်သည်။
၂၀
နှင်းရှင်နှောင်း က သမီးဦး ဖြစ်၍ သူ့အောက်တွင် ချစ်စနိုးတက်နေသော မောင်အငယ်.. မောင်မောင် ရှိပြီ၊ ၁၀ ရပ်ကွက်ဈေးတွင် ချင်း လက်ဖက် အကြော်စုံဆိုင်လေး ဖွင့်ထားပေ၏။ ထို ဆိုင်လေးမှ သင့်တင့် သော ဝင်ငွေ တစ်ခုတည်းဖြင့်သာ သားအမိ သုံးယောက် ထိန်းထိန်း သိမ်းသိမ်း နေကြရသည် ဖြစ်ရာ ရှင်နှောင်း အမေ ဒေါ်စုက အိမ်ကလေးကို ထပ်မံ မပြင်ဆင် နိုင်ဘဲ သပ်ရပ်အောင်သာ ပြု၍ နေရသည်။

ကြိမ်လုံး ဆက်တိုက် အပေါင်း တစ်စုံသည် လည်းကောင်း
လက်မ နှစ်ခုသယ် သစ်သားဘောင်ဒိုင့် တိုင်ဖြ အဆောင်းလေး
သည်လည်းကောင်း ဖခင် မဆုံးမီက ပစ္စည်းများသာ ဖြစ်သည်။
စိုင်း..စားလေ ဟာ..ငါတို့ခြံထဲက အသီးဟာ..
နင့်အမေ စိုက်ခဲ့တာ လား
အေးလေ.. မနှမလေး ရင်ကြွက နှစ်ပင် မချစ်ရက တစ်ပင် အမေ ဆုံးတဲ့နှစ်မှာပဲ အသီး စတင်တာ
JJ
နင့်အမေ မစားသွားရှာဘူး ပေါ့
မစားသွားရပါဘူး စိုင်းရယ် လူကြီးမိဘ ဆိုတာကတော့ နောက်လူ တွေအတွက် ရည်မျှော်ပြီး လုပ်ပေးခဲ့ကြတာ ချည်း ပါပဲ...

စိုင်း စကားကို ဒေါ်နှိုးမြနွယ်က
အေးဆေးစွာ ဝင်ပြောသည်။
စိုင်းက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်
ဘိပါကလေးကို ဝေ့ဝဲ၍ကြည့်သည်။
အယ့်
နောက်ဖေး ရှောင်ကျော့ကက်
က မျှိုးယို့လိုညို
ဟုတ်တယ် စိုင်း ရဲ့
မိုးကြီးရင် ဖိုးပိုခန်းတစ်ခုလုံး
.. ရှိရော ...
နိုင်ဂလေညီး
အဲဒီကို စောစောက
ပြောတာ မဟုတ်ဘူး
ငါ ကြည့်ပေးမယ်
ရပါတယ်
စိုင်း..ရယ် အားလေယ်
အောင်မြောက်ကိုပဲ
ခိုင်းပါမယ်
ဟာ..
အဒေါ်ကလည်း...
အောင်မြောက်ကလည်း
တစ်ခါဦးမှာလဲ ကျွန်တော်
လုပ်ပေးခဲ့တယ်
ဒေါ်နှိုးမြနွယ်က အားတုံ့အားနာ
ဖြင့် တားသော်လည်း
စိုင်းက သိတတ်စွာဖြင့်
နောက်ဖေးသို့ ဝင်၍
ရှောင်ကျော့ကက်ကိုကြည့်သည်။

နီရှာ ရှင်ပြောင်း ကလေသွင်း လိုက်လာကာ ဝိုင်း ကို ကူညီ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ဒိုးမိချော့မှ ဂျုက်ဂျက်ညံသော အသံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။
စက်ဘီးနှစ်စီး၏ ဘဲလ်သံနှင့် လူနှစ်ယောက် ခေါ်သံက ဆက်တိုက်ပင် ဆူညံနေသဖြင့် ဒေါ်နုနုမြနှယ်ပါ၏ ဝူးသံ ပြန်ဖြေသံကို ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ ဖြစ်ရာ နီရှာရှင်ပြောင်း အပို့ ဒိုးမိချော့သို့ ကမန်းကတန်း ပြေး ထွက်ခဲ့ရလေသည်။
ငါက အောက်ပေးမှာ အမေ ပြောနေတာ ကို နင်တို့ဖြင့် မကြားဘဲနဲ့
ပခိုကောင်ရော ဒီလာတယ်ဆို လို့
ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အော်နေကြတာ လဲ
နင်ကမှ မထူးဘဲ
အော်း... ရှုတ်ယှက် ဖြစ်နေတယ် ဟာ...

ဟယ်..နှင်းကလည်း သူ့လုပ်တတ်လို့ လား
မြနှင်းဝေ အားငယ်က ကရုဏာသံ ရောစွက်လျက် အိပ်ပါပေါ့ဟုလည်း ကမန်းကတန်း ပြေးသွားသည်။
လုပ်တတ်လို့ လုပ်နေတာပေါ့ နှင်းကလဲ...
ကျော်ခေါင်က လှမ်းပြောသော်လည်း မြနှင်းဝေ က လှည့်မကြည့်တော့။ နီကျာရှင်ရှောင်းက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ ရယ်ချင် သွားသည်။ ကျော်ခေါင် သည် အေးအေး ဆေးဆေး နှင့် အမြဲတမ်းလိုပင် မြနှင်းဝေ ၏ အနိုင်ယူခြင်းကို ခံရသူ ဖြစ်ပြီး စကားနိုင် လုရ၍လည်း မပြောတတ်။
ဟော..ကျော်ခေါင် အိမ်ပါတက် လေ...
မတက်တော့ဘူးဟာ ဒီမှာ သူ့စက်ဘီးက ဒေါက် မပါဘူး..ငါ့လက်ထဲကို ထားခဲ့တာ

ပုတ်ခသည် ကျောက်မြောင်းက သူ့ဖိုးခင် စက်ဘီးကိုတွန်းကိုင်ထား ရသည့် ကြားထဲက ကမန်းကတန်း တက်သွားသော မြနှင်းဝေ၏ စက်ဘီးကိုလည်း ကိုင်ထားရသည်။
နင် အဝတ်အစား လဲ..တာ
ဘယ်ကို သွားမလို့ လဲ
မြနှင်းဝေက သချာ ကျူရှင်ပြောင်း မလို့တဲ့
ဘယ်ကို ပြောင်းမှာလဲ
ဦးတင်မြ ဆီကို အလွတ်တက်နေတာကို... မကြိုက်ဘူးတဲ့.. မေမေ အခု နင်တို့ပါ အကုန် ပြောင်းရမယ်တဲ့
မြနှင်းဝေ ကတော့ လေ
လူပါမနေနဲ့ ရှိပါနှောင်.. ဦးတင်မြဆီ နင် အိမ်နီးလည်း ဖြစ် သွားတာပဲဟာ.. ဦးတင်မြ တစ်အောင် သင်တာ အရမ်းဟာ..

ကျောက်တိုင် ဖြောသည်မှာလည်း ဟုတ်သည်မို့ အားလုံးက ကျူရှင် ပြောင်းကြသည်။ သင်္ချာက ဆရာတင်မြ ဘိုင်အိုက နိုးဝင်းမြင့် ဖီဇစ်က ဦးသိန်းလှိုင်.. ကျူရှင် အားလုံးလည်း အနား နီးသည်မို့ သွားရေးလာရေး အဆင်ပြေပြီး သုံးလေးဦး သွားတတ်ရသည်က ပီတိဖြစ်စရာ... သာယာလှသည်...။
ဒါကလည်း တစ်မျိုးတော့ ကောင်းနေပြန်ပါ။ သူငယ်ချင်း လေးယောက် စကား တပြောပြော.. တဝါးဝါးနှင့် စ ချိုးနောက်ချိုး မှိန်ရ၏ ဖြစ်လေသည်။

အစွယ်လိုသူ မိဖုရား အသွားစောင့်သူ ဖင်းကောရာဇ် လေးပစ်သူ ဘုရားကျွန်တော် ကြုံဖော်ကြုံဖက် သုံးယောက်သား အနက်တွင်မှ ကံကုက်ကြီးရှဲ ငယိုက်သား မုဆိုးလေ နှင့် ချည်းပင်လေလေတော့သူ ဦးပုည၏ စာက ဖြောင်ဖြောက်လှလှနှိုးသဖြင့် ကျော်ကြားငြားဖြောက်ပြီ ထဲတွင် တောနဲ့ကြိုးလို မုဆိုး၏ ပုံစံကိုပါ မြင်ယောင်လာသလို ကျော်လောက် ထိရောက်လှသော စာကိုလည်း အထပ်ထပ် ရွတ်ဆိုမိလျက်သား ဖြစ်နေ၏။
အစွယ်လိုသူ မိဖုရား
အသွားစောင့်သူ ဖင်းကောရာဇ်
လေးပစ်သူ ဘုရားကျွန်တော်
ဝီ... ဝီ... ဝီ... ဝီ
မောင်လေးရေ
မုန့် ကိုင်လိုက်
ပါဦး
မလေတ်တို့
မုန့်ကလေသွား
ရှုပ်ကို ရှုပ်တယ်

မလေတ်က သဉ္စာလိုင်ဘ ဖြစ်သည်။ မိုနီစဝ်၊ တစ်ခုကို ဖွင့်ထားသဖြင့် မနက်စောစော ဒိုင်ဖိမှ ဝယ်ယမ်းကြော် နှင့် ကော်ဖီ တို့ကို ဒ်ာဝစားသောက် သွားတတ်သဖြင့် နံနက်စာစား ချိန် ကြာတတ်သည်။
ဘားရှယ်မင်း ဘဲလိမ စားနေ သောက်နေတုန်း ဟာ
ကျော်ခေါင် တဒူပ်ကို ချရှင်ပြော့ပြီး ထောင့်ရှိ ဒ်ာသက်မဖြတ် မြည်နေသော တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်လိုက်သည်။
ဟယ်လို
ကျော်ခေါင် လား... ...
ဪ... မြနှင်းဝေ ပါ..ပါဗျ
မလေတ် ဖုန်းထင်ထားရာမှ မြနှင်းဝေ ဖုန်းဖြစ်နေသဖြင့် ကျော်ခေါင် ဖုန်းကိုင်ရင်း မလေတ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

မလေတ်ကြာ ရယ်ရင်း ကျောက်ဝေါင်ကို လှမ်း စ သည်.
ငါ ယောက်မ ဆိုကလေး.. နေ.. နေ ငါ ပြောမယ်
ဒီနှ့် ငါ့ပုန်း ဆို
ဟာ... မလေတ်ကြာ လဲ
ဘာကြီး..
ကျောက်ဝေါင် နင် ဘာရယ် တာလဲ
ဟာ.. မြန်နှင်း ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဟာ.. မလေတ် ငါ့ကို စနေလို့.
မလေတ် မသွားသေးဘူး လား
သွားတော့မှာ ဒါပေ ဒီစားပွဲ နေလို့. နင် ဘာပြောမယ်လို့လဲ
၃၀

ဝိုင်းလေ ညာနေတာ ရန်ဖြစ်လို့..ခေါင်း ပေါက်သွားတယ်
ဟာ.... ဒီကောင်က လဲ
နင်..အဲလို မပြောနဲ့ ကျော်ဝင်းရဲ့..ရန်ဖြစ်တာ ဝိုင်း အပြစ် မဟုတ်ဘူး.. ငါတို့ ကျောင်းသွားတုန်း လိုက်စတဲ့ ကောင်နဲ့ နင် သိတယ် မဟုတ်လား ဒီကောင်တွေ ရှင်းချောင်း လိုက်နှောင့်ယှက်လို့. ဝိုင်း နဲ့တွေ့ပြီး
ကျော်ခိုင် ဖုန်းချပြီးတော့ မလေတ်က သူ့အနား လာ ရပ်သည်။
ဪ... အေး..အေး..ငါ အခုလာခဲ့မယ် လေ
အေး ငါ ဝိုင်းတို့အိမ်က စောင့်နေမယ် သိလား
ကဲ..ငါ့မောင်လေး ဖြန့်ဝေ သိက လာတာနဲ့ နောက် တော့ဘူး
ဟာ... မလေတ်ကလဲ ဗျာ...

ဘာ မလောက် ကလေးလည်း ငါ မသိဘူး ထင်လို့လား မကြီး သိ ငါ စာရေးထားရ မလား
အမေရေ မလောက်ကို... ပြောဦး
မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကြင်တင်ပါ လက်ဖက်ရည် စားပွဲမှ ထလာပြီး ရယ်လျက်... ... .
ဖြူနှင်းဝေ ကို အမေတို့လည်း ပါတယ် သားရဲ့ သား မလောက် ကလေးလည်း ချစ်လို့ စတာ...
ဟာ အမေပြောမှ ပိုဆိုးကုန်ပြီ
သားအမိတွေ ရယ်ကြ၏ သာယာမိသားစုမှာ ပျော်ချမ်းလေးသို့၏ ကျော်ဝေါင် တစ်ပျော်တာသည်း . ကျော်ဝေါင့် အဖေက ပန္နက်ကာသုံးပြီး အကြီးဆုံး အစ်မ မကြီးက စက်ရုံတွင် အလုပ် လုပ်နေသည်. မလောက်ကတော့ ကော့တနီနှင့် ဘွဲ့ရပြီး မိမိ စတိုးဆိုင် တစ်ခု ဖွင့်ကာ စီးပွားရေးလုပ် နေ၏ ဝင်ငွေက မဆိုး .

ယူကြာယံ မြို့ပြအတွင်း ခြံကျယ် ဝင်းကျယ် ကြာတော့မှ နှစ်ယောက်တို့ကိုနှင့် နေထိုင်ပြီး သွေးချို ဦးစပ် ဦးပေါက်တို့ လင်မယားကို အိမ်ဖော်ထားကာ ဦးပေါက်က ကားမောင်း၍ ဦးပေါက်မိန်းမ ဒေါ်နီက အိမ်တွင် အမေ့ကို ကူဖော်လောင်ဖက် လုပ်သည်။
ထို့ကြောင့် ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် အားလုံး ပြည့်စုံပြီး အိမ်၌အလုပ်လုပ်သည်။ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိ. အစ်မ နှစ်ယောက်ကလည်း မောင် အငယ်ဆုံးမို့ ချစ်ခင် အလိုလိုက်ကြသည်.
မလတ်
ဘာတောင်းဦး မလို့လဲ... ပြော
ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဗျို့.. မလတ်သွားရင် ကျနော် ဗိုင်းတို့ အိမ် လိုက်ခဲ့ချင်လို့
၃၃
ဗိုင်းတို့ အိမ်မှာ ဖြူနှင်းဝေနဲ့ ချိန်းထားလို့လား
မလတ်နော်

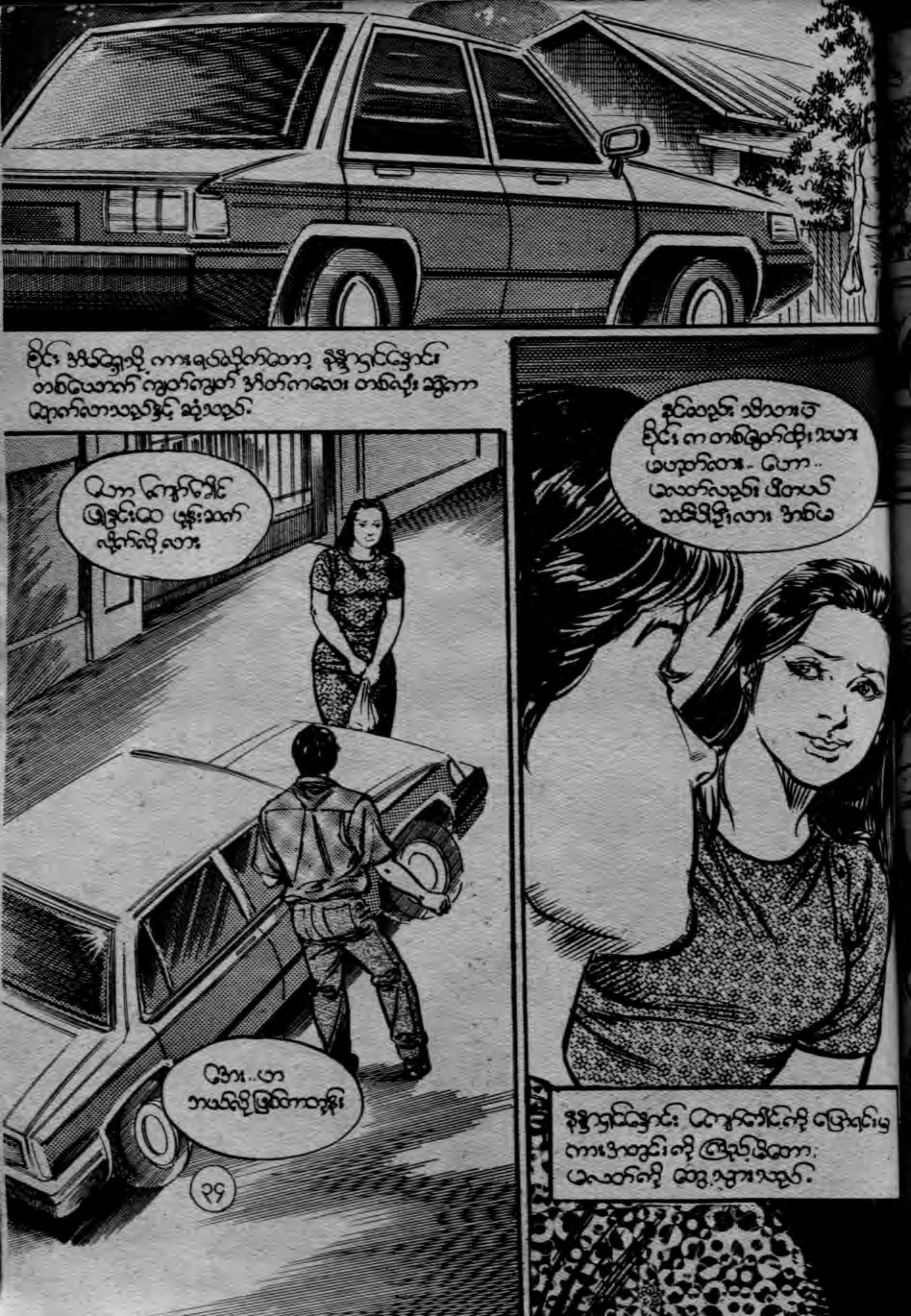
စိုင်း အိမ်ရှေ့သို့ ကားရပ်လိုက်တော့ နန္ဒာရှင်ဖွေး
တစ်ယောက် ကျွတ်ကျွတ် အိတ်ကလေး တစ်လုံး ဆွဲကာ
ထွက်လာသည်နှင့် ဆုံသည်။
ဟော ကျော်ဝိုင်း ဖြည်းထဲ ပွန်းသက် လိုက်လို့လား
အော်..ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုန်း
နိုင်သည်း သိသားပဲ စိုင်း က တစ်ခွက်ထိုး၊ သမား မပျော်ဘူးလား.. ဟော.. မလောက်လည်း ပါတယ် သမီးရှိသလား ဘာစိမ
နန္ဒာရှင်ဖွေး ကျော်ဝိုင်းကို ဖြေရင်း၊ ကားဘီးတွင်းကို ကြည့်ပြီးတော့ မလောက်ကို တွေ့သွားသည်။

မသင်းတော့ပါဘူးကွယ် သိပ်နောက်ကျနေမှာ စိုးလို့ ... ဒါနဲ့ ....
မလောက်စကားမဆက်ဘဲ နန္ဒာရှင်မြောင်းကို အသေအချာ ကြည့်၍ မှတ်မိသလို မမှတ်မိသလို ဖြစ်နေ၏ ·
ရှင်မြောင်းလေ နန္ဒာရှင်မြောင်းလေ မလောက်
ဖြောင့်ရက်တာနက် ဆိုတော့ မမှတ်မိဘူး ဟယ်.. ရှင်မြောင်းနဲ့ မတွေ့တာ ကြာပြီ မဟုတ်လား
ဟုတ်ကဲ့ ကိုးတန်း ဖြေတဲ့နောက်ပိုင်း ... နေ့ကပေါ
အေးဟယ် လှလိုက်တာ ... အသားလေးကို ဝင်းလို့.
အို.. .. မလောက်က လဲ..
နန္ဒာရှင်မြောင်း ရှက်ပြုံးပြုံးဖြစ်သွား၏ ·

ကါ မသောက်သွား မယ်
မောင်လေး ဒီဝိုင်းသွားမယ် နော်...
ဟုတ်.. .. ဟုတ်ကဲ့ မလော်
ဦးပေါ်ကြီက ကားကို နောက်ပြန် ဆုတ်၍ ထွက်သွားလေသည်။

ကျော်မြင့်နှင့် နန္ဒာ ရင်မြှောင်းတို့ အိမ်ပေါ် ရောက်လာတော့ ခိုင်း နဖူးကို ပတ်တီး စည်းပေးနေသော မြင့်မြင့်ဝေ ကိုတွေ့ရ သည်။
တော်တော် များသွားလား ခိုင်း
မများပါဘူး ဗျာ..
ဘာလို့ မများရမှာလဲ လက်တစ်ဆစ်ခွဲလောက် ကွဲသွား တဲ့ဟာကို ဆေးခန်းသွားရ အောင် ဆိုတော့လည်း.. မသွားဘူးဟာ.. ဒီကြောင့် ငါဆေးဝယ်လာ တာ..

နှီးရှင်ဖြောင်း.. ကျောက်ကျောက်အိတ် အတွင်းမှ ဘောအချို့ကို ထုတ်ယူပြီး.....
ဒီ..သုံးခုက အလှ... သောက်ရမှာ
ကျနော်တို့ အိပ်ပုံက နေ့လည် တစ်ခါ... ည တစ်ခါ..
နင်ကလည်း ဟာ ဘာလို့ သွားဝယ်ရတာလဲ.. နင့်မှာ ပိုက်ဆံ ရှိတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့
ငါ စုထားတာ ရှိပါတယ် ပိုင်း..ရယ်.. ပြီးတော့ ငါ့ကြောင့် ဖြစ်တာ ဟာပဲ.. ကိုငါ ရွေးသွားတာလည်း လိုက်ဦးမယ်
ရှင်ဖြောင်း..ရွေး မသည်နဲ့ ကော်ဖီ ပျော်ဟာ ငါ..ကော်ဖီ မစ်ဝယ်လာတယ်.. ဟိုအိတ်ထဲမှာ ယူသွား

ရှပ်ငြှောင်း ဝေယံ အိမ်မှုတွင် ဖြုန်းနှင်းပြီ
ပြောသဖြင့် ကောက်ဖိမစ် အိတ်ထုပ်ကို
ယူပြီး နောက်ဖေးသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။
ဗိုင်း မိခင် ဒေါ်ဖြူ ဝေတွက.. ထမင်းအိုးဒွဲနေရာမှ
ရှပ်ငြှောင်းကိုတွေ့တော့ ပြုံးပြသည်။
သမီး ဘာလိုချင်လို့ လဲ...
ရေချေး လိုချင်လို့ ဗိုင်းကို.. ခေါ ဝိုက်မယ်လို့ အဒေါ်
၃၉
ဪ.. ဖိုက်တာဝင်ဗူး အခန်းကြီး ယူသွား အဒေါ် ခုမနက်ကမှ ထည့် ထားတာ သမီး

စိုင်း က တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်၍ အိမ်တွင်
လူပိုဟူ၍ မရှိ ။ စိုင်း အဖေ ဦးသွင်မြင့်က
အလုပ်သွားလျှင် စိုင်း နှင့် မိခင် ဒေါ်မြကြည်တွေ
သားအမိ နှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့၏။
ဦးသွင်မြင့် က စက်ရုံဝန်ထမ်း တစ်ဦးဖြစ်၍
ရုံးချိန် အတိုင်း အလုပ်ဆင်းရသည်တော့
မဟုတ်။ အလုပ်ချိန် ဖြစ်သလိုကို
အလှည့်နှင့် ဆင်းရသဖြင့် ဒီ မနက်
အစောကြီး အလုပ်ဝင်ရသည် ဖြစ်ရာ
အိမ်တွင် မရှိ။
၄၀

သမီးတို့ သူငယ်ချင်းကိုလည်း ကြည့်ပြောပါဦး ကွယ် ညကဆို သူ့အဖေ တော်တော် စိတ်ဆိုးနေတာ ...
နိုင်ရှင်ရှောင်း ရေနွေးဘူး ယူ၍ ပြန်ထွက်လာတော့ ထမင်းအိုး နှပါပြီ။ ဒေါ်မြတ်ဝေအး ပါ နောက်က လိုက်ထွက်လာသည်။
စိုင်း မှားတာ... မဟုတ်ပါဘူး အဒေါ်ကလည်း ကိုယ့် သူငယ်ချင်း မိန်းကလေး ကို ဒီကောင်တွေ နှောင့်ယှက်တာပါ။ ဦးလေး ပြန်လာရင် သမီး ပြောမယ်
၄၁
ဖြူဝင်းဝေက။ စိုင်းကို သူ့အဖေ စိတ်ဆိုးသည်ဟူ သိသဖြင့် မကျေနပ် နိုင်ရှင်ရှောင်း ကမူ သူ့ကြောင့် ဖြစ်ရသည်မို့ ဘာမှ မပြောရဲဘဲ အသာငြိမ်ကျိတ်နေရသည်။

နင်ကလည်း ဒီကောင်တွေကို ရှောင်ပါဟာ အခုလို ဖြစ်ရတော့ နင်လည်း မကောင်းဘူး.. ငိုင်းလည်း မကောင်းဘူး
ကိုယ်လည်းလေ ကိုယ် သွားတာပဲ ကျောက်ခေါင်ရဲ့ ဘာဖြစ်သေးလဲ.. ရှောင်နေရင် ဒီကောင်တွေက အကျင့်တက် မှာ.. အခုလို ခေါ်ပစ်လိုက် တော့ မှတ်ကရော...
တော်ကြပါဟာ.. ရန်ဖြစ်တာ မကောင်းမှန်း တော့ ငါ သိတာပေါ့
နှုတ်ချင်းပြောင်း မျက်ရည်ဝဲနေပြီကို ငိုင်းက တွေ့၍ စကားစကို ဖြတ်လိုက်သည်.. ငိုင်း လိုပင်.. ပေါ်မြ တွေးကလည်း သတိရမိသ
၄၂
ကဲ.. သမီးရွှင်ပြောင်း လာ.. ထော်ပက်ဂိုပုံရအော ဘူးလယ်ချင်း တွေ ပျော်ပေ ပြီးပြီး.. တရအောင်

ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ သမီး လက်ဖက်နဲ့ အကြော်စုံ ယူလာပါတယ် အမေ
ဘာလို့ ယူလာရတာလဲ ကွယ်.. အိမ်မှာ ရှိပါတယ်
အမေက ယူသွားခိုင်း တာပါ...
ကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွား၍ နှင်းရှင်မြောင်း တ်ပေါ့ပါးသွားပုံ ရသည်။ သည်လိုပင် ဖြစ်ပါသည်။ နှင်းရှင်မြောင်း သည် အေးအေး နေတတ်ပြီး ငယ်တတ်ပေ။
လက်ဖက်သုပ်ပြီးတော့.. သူငယ်ချင်းတွေ စကားစုကျက်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ကာသာ ပိုင်း ကို ဖတ်ပြကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သီတင်းကျွတ်ပြီးတော့ တန်ဆောင်တိုင်
ဆိုသည့်မှာ ဖြတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။
ညှို့ရှုသော တန်ဆောင်သည် ယခင်ကလို
မစည်ကားတော့။ ဟိုလမ်း ဒီလမ်း
ခြောက်တိခြောက်ကယ် မီးထွန်းတာလေး
တောက်ပြင်ရှိတော့သည်။ ဒါကိုပင်
စိုင်းနှင့် ကျော်ခေါင်ကစက်ဘီးတစ်စီးနှင့်
လျှောက်ပတ်ကြည့်နေကြသေးသည်။
ပြန်မယ်ကွာ ဘာမှလည်း ကြည့်စရာ - မရှိဘူး
နေပါဦး ကွ စိုင်းကလဲ
ဟာ... ဘာလုပ်မှာလဲဟ ဒီလောက်ခြောက်ကပ်နေတဲ့ဟာ
၄၄

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင် ဝင်ကြဟာ ငါ.. မင်းကို ပြောစရာ ရှိလို့ ... ..
အံ့မယ်ပါ အဝတ်အသစ်နဲ့ပါလား ကျော်ဇော်ဝင်းရ
နောက်ထိုင်လိုက်သော ကျော်ဇော်ဝင်း ဆီမှ ဘာသံမှ ထပ်မထွက်။ စိုင်း စက်ဘီးကို လမ်းဘေးထိုး၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။
တန်ဆောင်တိုင် ကာလမို့ ဆိုင်ရှေ့ရှိ ရေတမာပင်ကြီးကိုပါ မီးလုံးသေးသေးလေးတွေ ရောင်စုံတင်ကာ ထွန်းထားသဖြင့် လှပ လင်းလက်နေပြီး ထိုအောက်တွင် ခုံလေးများ ချထားသဖြင့် ယခင်ကထက် စာလျှင် လူ ပိုစည်ကားနေသည်။

ဝိုင်းနှင့် ကျော်ခေါင် ခုံရွှေ့တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်ကြပြီး လက်ဖက်ရည် မှာသည်ထိ ကျော်ခေါင် ဆီမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာ.
ဟေ့ကောင်... ကျော်ခေါင် မင်း ကြည့်ရတာကွာ.. ငိုင်တိငိုင်တိုင်နဲ့ ပြောမယ်ပယ် ဆိုတာ ဘာလဲ ပြောစရာ ရှိလည်း ပြောကွာ ဖြန့်ပြုံ တော်တော်ဒုက္ခရှာ ကောင်
မင်း ကလေးချွဲ ကွာ.. ဒီလောက်လှတဲ့ သူကွာ.. အိပ်ပါကိုရှာ နှမြော စရာကြီး
ဟာ.... ----ကျိုးနှ ကလျာ သနိုင်ရှ ပါလား
၄၆

တကယ်ပြောတာ... ဗိုင်းရ.. မှင်း ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်စမ်း တနှစ်လုံးမှာ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့ဟာ.. လ အပြည့်ဝန်းဆုံး အသာယာဆုံးတဲ့ တိမ်ခိုချိန်လို့
ကြက်မ တစ်ဝယ်စာတောင် မရှိဘူး တဲ့
ကျော်ဝိုင်က ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်၍ ပြောတော့ ဗိုင်း ပါ ယောင်ကန်း၍ မော့ကြည့်ဖြစ်သည်။
ဟုတ်သည်။ ပြာမှောင်သော ကောင်းကင်တွင် လပြည့်ဝန်းက.. ရွှန်းလဲ့လို့ နေပြီး ကြယ်တာရာ အခြံအရံ တို့ဖြင့်လည်း တင့်တယ်နေ၏။

အဲဒီ လပြည့်ဝန်းကြီး
ထဲမှာ .. မျက်နှာသွယ်သွယ်လေး
တစ်ခုကို ငါ မြင်နေရ
တယ် .. ခိုင်း
ဟာ .. ဒီကောင်
ပေါက်ကရ ဆန်းမွှတ်တဲ့
အာဘွိုး ဒိုလား
မနောက်ပါနဲ့ကွာ
ငါ အတည် ပြော
နေတာပါ...
ဟာ...
ကျော်ဝေါင့် အသံက တကယ်ပင် တည်ငြိမ်နေသဖြင့်
ခိုင်း ဒုံ့အားသင့်ကာ.. မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပါတော့
ငါ တကယ်
ပြောတာ .. ခိုင်း .. အဲ...
အဲဒါကို ငါ ပြောသင့်
မပြောသင့် ချိန်ဆနေ
တာလေ ကြာပြီ
မင်း .. အချိုးတွေ
နှိုးနှိုးတွေ များနေပြီ
အမှာစာတွေ ဆက်
မနေနဲ့တော့

မြ...မြနှင်းဝေ
ကျော်ဝေါင့်အသံက စိုင်း မကြားဘူးသော အသံ ဖြစ်နေ၏။
မြနှင်းဝေ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဩ... ဩ...
ကျော်ဝေါင်... ရှေ့ဆက်၍ ပြောမရ၊ လည်ချောင်းထဲမှာတင် တစ်ဆို့ ရပ်နေ၏။
မြနှင်းဝေတို့ အိမ်ဘက် သွားမယ်ဆိုလား မကောင်းဘူးကွ အိမ်ပြန်ကြစို့ရောပေါ့

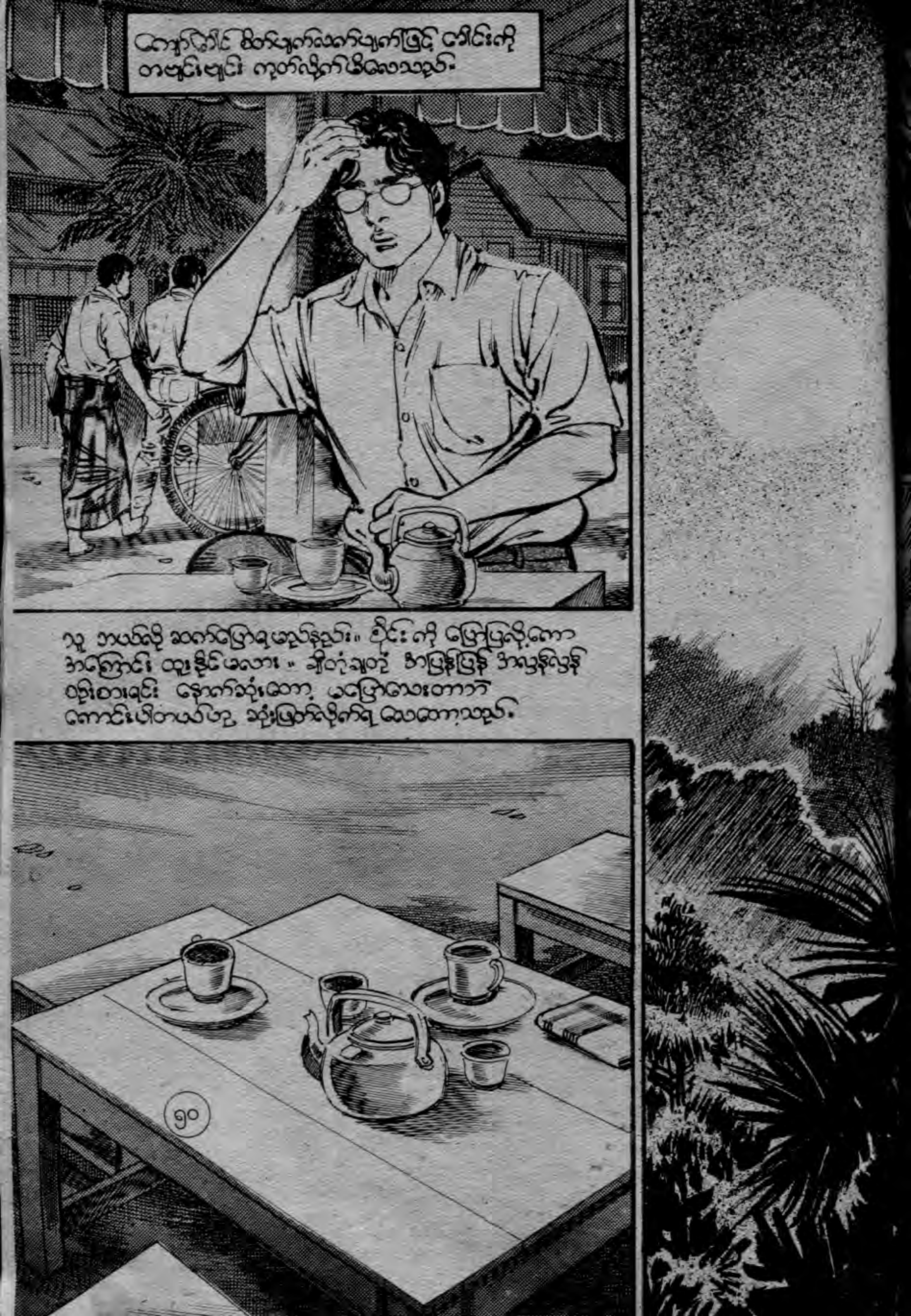
ကျော်ဖြိုင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်း ကုတ်လိုက်မိလေသည်။
သူ ဘယ်လို ဆက်ပြောရမည်နည်း။ ဝိုင်းကို ပြောပြလို့ကော အကြောင်း ထူးနိုင်မလား။ ချီတုံချတုံ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဝေခွဲစားရင်း နောက်ဆုံးတော့ မပြောသေးတာကဲ ကောင်းပါတယ်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ရလေတော့သည်။
၅၀

ဟား..ဟား..ဟား..
အဲဒါပဲ ရှင်မြောင်းရဲ့
ဒီကောင် ဘာကြောင့်မှန်း
မသိဘူး
ဟို လေထဲမှာ...
ရေကန်တစ်ခု ဖြစ်
နေတယ် ဆိုတာ အဲဒီ
ဘယ်မှာလဲဟင်
ဖြူနှင်းဝေတို့
အိမ် ဒီအချိန်
သွားလို့ အကိုကြီး
က ကောလှုပ်မှာ
ပေါ့
၅၁
သူ အဲဒီလိုပဲ
ပြောတာလား
ငါ.. ဘယ်သိမလဲဟ
ငါ မြင်တာမှ မဟုတ်တာ
ပြီးတော့ အဲလိုကြောင်ကြောင်နဲ့
ဖြူနှင်းဝေ ဆိုပြီး ထပြော
တယ်
ရင်ကြော်ပုံစံက သိပ်ညှိုးညှိုး ဖြစ်နေပြန်ပြီ.

အော်..ပါလိုရှိ နှင်းကို
ငါက ယိမ်းနေရင်း မှာလား
ပနက်ဖြန် ကျောင်းကျရင်
တွေ့မှာပါ.. မယုံရင်
နှင်း မေးကြည့်
ဟင်
ငါလည်း အဲဒီ အချိန်
လောက်က လ ကြီးကို
မော့ ကြည့်နေမိ
တာ...
ဟာ.. သာပြန်ပြီ တစ်ယောက်
ပန်းချီပိုးကလည်း ကဗျာစပ်တော့
မယ်.. စာကြမ်းပိုး ကလည်း ကဗျာ
စပ်တော့မယ်.. လ ကြီးကို မော့
ကြည့်တော့ ဘာတွေ မှာမိုလဲ..
နှင်း နားမလည်ပါဘူး
ဟာ.. ကဲ ပြန်တော့ စာလည်း
လုပ်ဦး.. ကြောက်လယတ်
စာမေးပွဲမှာ နှင်း အက်ဆေးစာ
အမှတ် သိပ်နည်းလို့တယ်
ကောင်းပါတယ်
ဟာ...
ကောင်းရုံလောက်လေး တော့
မဖြစ်ဘူး နှင်း.. ရ နှင် တခြားဘာသာတွေ
အမှတ်ကောင်းပြီး အက်ဆေးစာ နည်း
နေတာ.. မဖြစ်ဘူး.. နှင်တို့ ငါတို့က
ကြိုးစားနိုင်မှ.. ဖြစ်မှာ နှင်း

နင့်ကြည့်လိုက်ရင် အမူရုပ် ပြောလိုက်ရင် အမူသည် တကယ်ပဲဟာ ဓါင်းစားတယ်
စား မနေနဲ့ ငါ တကယ်ပြောတာ.. ငါ့အမေဆို ဆိုင်လေးတစ်ခုနဲ့ ငါတို့မောင်နှမကို ရှာကျွေးနေရတာ.. ငါ ကျလို့ မဖြစ်ဘူး
ငါ ကျောင်းပြီးပြီးချင်း ပြီးမှ ငါ့မောင်လေးကို ငါ ပြန်ကြည့်နိုင်မှာ နင်ကလည်း တစ်ဦးသား ဆိုပြီး ပေါ့မနေနဲ့ ဟာ.. နင့်အမေ ကျန်းမာရေး သိပ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး
ဒါတော့ ဟုတ်တယ်ဟာ အမေက အရက်လည်း နည်းနည်း ဖွဲ့နေပြီနဲ့ တူပါတယ်
၅၃
ဗိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရသဖြင့်

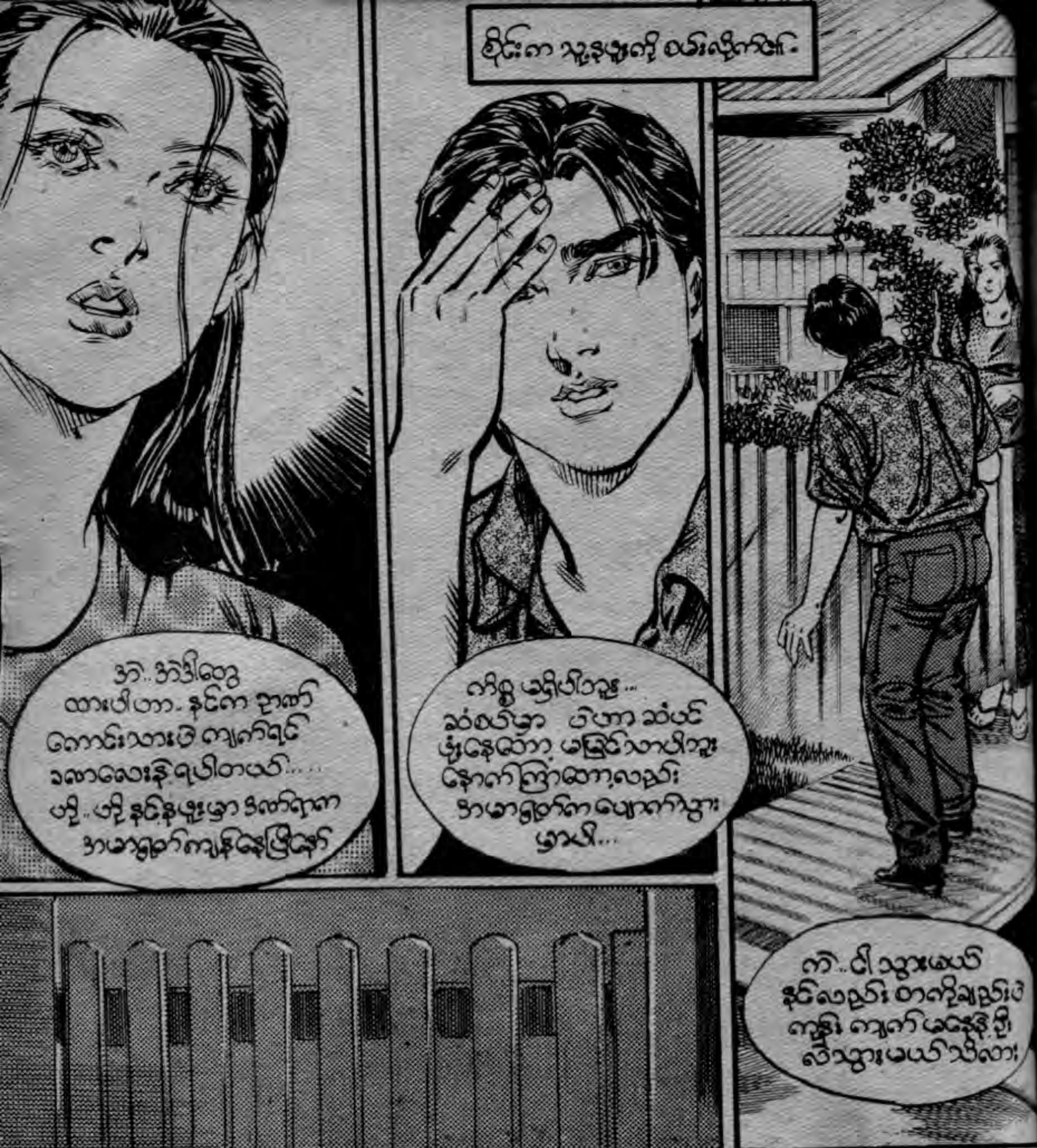
စိုင်းက သူ့နဖူးကို စမ်းလိုက်ပြီ။
အဲ.. အဲဒါတွေ
ထားပါဟာ.. နင်က ဒီလောက်
ကောင်းသွားပြီ ကျော်ရင်
ခဏလေးနဲ့ ရပါတယ်.....
ဟို.. ဟို နင့်နဖူးမှာ ဒဏ်ရာက
အမာရွတ်ကျန်နေပြီနော်
ကိစ္စ မရှိပါဘူး...
ခဏပဲမှာ ပါဟာ ဆံပင်
ဖုံးနေတော့ မမြင်သာပါဘူး
နောက်ကြာတော့လည်း
အမာရွတ်က ပျောက်သွား
မှာပါ...
ကဲ.. ငါ သွားမယ်
နင်လည်း တကိုယ်ချည်းပဲ
ကျွန်း ကျော် မနေနဲ့ဦး
လာသွားမယ် သိလား

ကျော်ငြိမ်
ဘာလဲဟ
တနင်္ဂဒေါင်တိုင် ညဒါကြောင်း သက်ရှိလေဟာ
ငါ့.. ငါက နိုင်.. နိုင်
ငါ့အိမ်တောမှာလို့ပြောတာ မဟုတ်လား.. အဲဒီ ထားလိုက်ပါပြီ.. ဒီ မောတာက ဟို... ပိုင် လေ ဖို့လေးမင်းကြီးကို မောင်ကြည့်တော့ ဘာတွေ့ လဲလို့
အဲ.. ဒီကောင်က ဘာမှ မတွေ့ဘူး..တဲ့ ငါ.. ငါကတော့ တွေ့ တယ်..ဟာ..

နင်ကလည်း... အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ နဲ့ နင်တွေ့တာ အသာ ထားလိုက်ဦး ငါထင်တယ် ဟာ.. စိုင်း တွေ့ချင် တွေ့မှာ..
နင့်ကို မပြောချင်လို့ မပြောတာ
ဖြူနီဝေ အမူအရာက အံ့သြလောက်အောင် တက်ကြွနေသည်။ ကျော်ဇော်က ကားရှေ့ခန်းမှ ထိုင်ရင်း နောက်သို့ လှည့်ကာ ဖြူနီဝေ ကို ကြည့်သည်။
နောက်ခန်းတွင် ဖြူနီဝေက တစ်ယောက်တည်းမို့ လွယ်အိတ် နှစ်လုံး ထမင်းနှစ်ထုပ်နှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထိုင်ကာ ပျော်နေပုံရ၏။

ဦးပေါက်ကို လှည့်ကြည့်တော့ ကားကို ဂရုတစိုက် မောင်းနေသည်.
ထို့ကြောင့်ပင် ကျော်ခေါင် နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့် ဖြူနှင်းဝေ ကို ခိုးကြည့်မိပြန်သည်. သည်နေ့မှ ဖြူနှင်းဝေ ပိုလှလာသလား .
ကျောင်းဖွင့်သည့်နေ့တိုင်း ကျော်ခေါင်က ဖြူနှင်းဝေကို ဝင်ခေါ်၍ နှစ်ယောက်အတူ ကျော်ခေါင် အိမ်မှ ကားနှင့် သွားနေကျ . သည်လိုပဲ ကျော်ခေါင်က ရှေ့မှာထိုင် ဖြူနှင်းဝေ က နောက်မှာ ထိုင် ဘာမှ ဆန်းသည် မဟုတ်ပါဘဲနှင့် ယခုမှ ဖြူနှင်းဝေ မျက်နှာကို ကျော်ခေါင် ဘာကြောင့် ခိုးကြည့်နေမိရ သနည်း .

ကျော်ကြိုင်...
ဟာ...
ခိုးကြည့်ကာမှ လူမိသွားသဖြင့် ကျော်ကြိုင် လန့်ဖျပ်သွားသည်။
နှင်းကလည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ နားလည် ဒေါ်ကြောင်ကြောင် လန့်နေရတယ် လို့
အဲ..အဲဒီညက ငါလည်း အိပ်မပျော် တာနဲ့ ပြတင်းပေါက် ဖွင့်ပြီး လမင်းကြီးကို ကြည့်နေမိတယ်
ဟို..ဟို... ..ငါ...ငါ..
ဟင်...

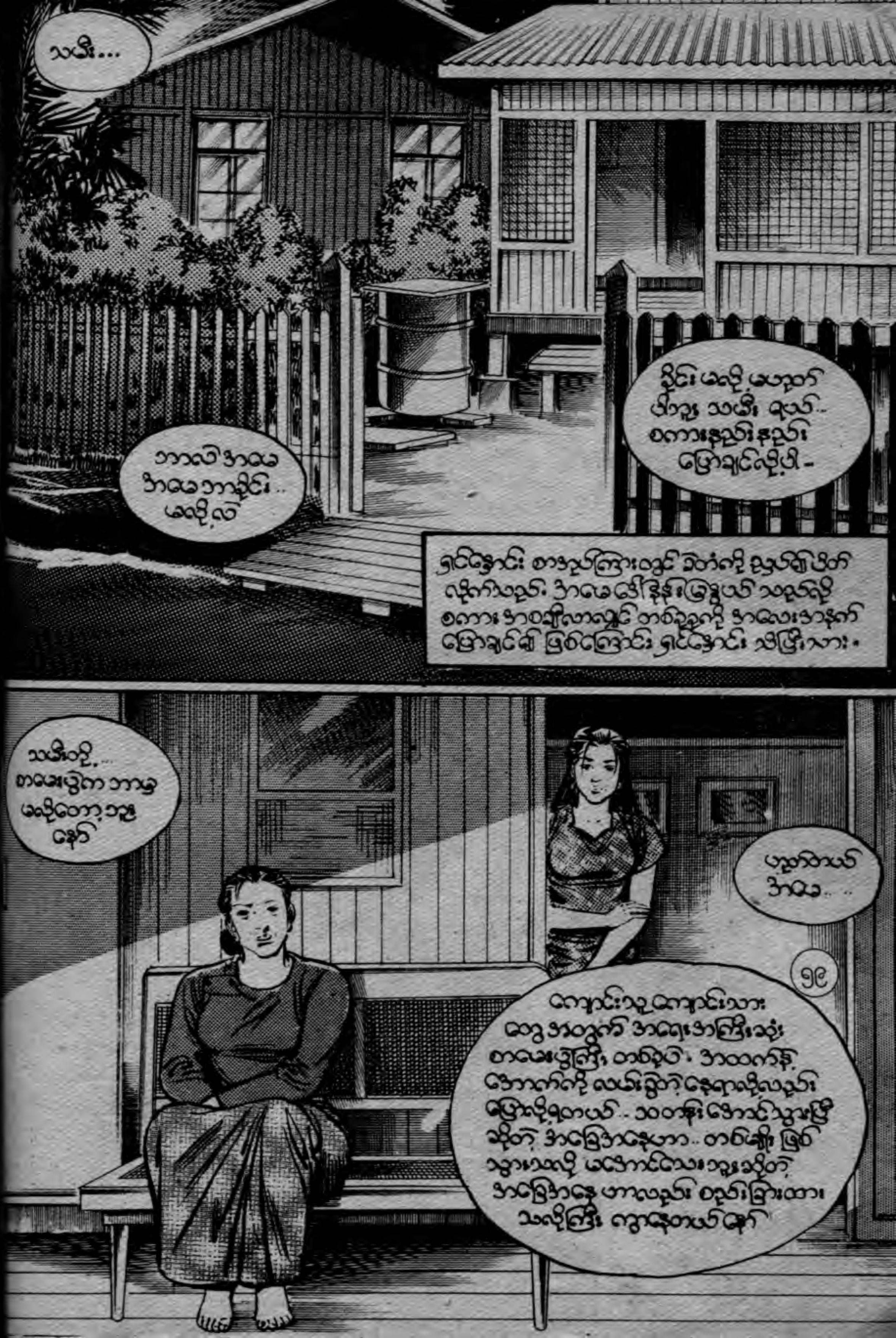
သမီး...
ဘာလဲ အမေ အမေ ဘာခိုင်း.. မလို့လဲ
ခိုင်းမလို့ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်.. စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့ပါ -
ရှင်မှောင်း စာအုပ်ကြားတွင် ခဲတံကို ညှပ်၍ပိတ်လိုက်သည်။ အမေ၏ နွမ်းဖျော့ယော်သည့်ရုပ် စကား အစချီလာသည့် တစ်ခုခုကို အလေးအနက် ပြောချင်၍ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်မှောင်း သိပြီးသား။
သမီးတို့.. စာမေးပွဲက ဘာမှ မလိုတော့ဘူး နော်
ဟုတ်တယ် အမေ.. ..
၅၉
ကျောင်းသူ ကျောင်းသား တွေ အတွက် အရေးအကြီးဆုံး စာမေးပွဲကြီး တစ်ခုပါ။ ဘဝတက်နဲ့ အောက်ကို လမ်းခွဲတဲ့ နေရာလို့တောင် ပြောလို့ရတယ်.. ၁၀ တန်း အောင်သွားပြီ ဆိုတဲ့ အခြေအနေဟာ.. တစ်မျိုး ဖြစ်သွားသလို မအောင်သေးဘူး ဆိုတဲ့ အခြေအနေ ဟာလည်း စည်းခြားထား သလိုကြီး ကွာနေတယ် နော်

ဟုတ်ကဲ့
ကာ... ဖြိုးခင့် မျက်နှာကို မသိမသာ
အကဲခတ်လိုက်သည်။
အဲဒီတော့
ဒီကာလမှာ စာမေးပွဲနဲ့
ကျောင်းစာက လွဲပြီး ခေါင်း
ထဲကို ဘာမှ အဝင်မခံပါနဲ့
သူများထက် သာချင်ရင်
သူများထက် ပိုကြိုးစား
ရမှာပဲ
သမီးတို့
သူငယ်ချင်းတွေ စာတော်
ကြတယ် - အောင်ကြမယ်ဆိုတာ
အမေ သိပါတယ် - ဒါပေမယ့်
ဂုဏ်ထူးတွေ တစ်ပုံကြီး ရအောင်
ယူနိုင်တဲ့သူက ဘယ်သူ
ဖြစ်မလဲလို့
ဒေါ်နှင်းမြင့်ရဲ့ စကားကို ကြား
ရပြီးလိုက်ရ - ဖြိုးခင်း အခုမှ
အလုံးကြီး ကျသွားသည်။
သမီး
ကြိုးစားပါမယ်
အမေ
အမေတို့မှာ
ကြားစရာ.. ဘာမှ
သမီး.. သမီးကိုပဲ
ကြားရမှာ.. ဟုတ်တယ်
နော်
ဖြိုးခင်က မိခင်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
မိခင်စကားက လွင့်ချင်ချင် ဖြစ်နေသော သူ့စိတ်ကို
ဖမ်းချုပ်ကာ.. တိုင်တွင် ချည်ပေးလိုက်သလို တင်းသွား
ငြိမ်သွားတော့ပြီ...

ကျောင်း အခွင့်မရှိ ငွေမရှိပါ ။ သည်ဘဝအတွက်
ပညာရှိဖို့ လိုအပ်ချက်ကို သဘောပေါက်ကြပြီး ဖြစ်
၏ ။ တစ်ခေါက်တစ်ကျွန်းပင် သူငယ်ချင်းလေး ယောက်
ရှိတွန်း ကျိုးယံ့ရှည်မြှုံ ကိုယ် ပြောကြသော အဖြစ်ကို
မှီလာပြီ ဖြင့်ပေယောင် ပါချေ
ဒိုင်း.. နင်က ဘာရင်ပြော.. နင် ဘာလုပ်မှာလဲ
ဟာ... ဘာလုပ်ရမှာလဲ တော့မှာပေါ့ဟ
ဟာ.. နင်ကလည်း ကြိုရင်ပြောတာ.. ၁၀တန်းတွေ ဘာတွေ အောင်ပြီးရင် ဘယ် လိုင်းလိုက်မလဲ.. ဘာလုပ်ချင် လဲ.. အဲဒါပြောတာ...
စိတ်တန်း နှစ်ကာလမို့ င်းက အသေချာတွန်း ဖြစ်ဖြင့် ဖြူနှင်းဝေက အသေအချာ ရှင်းပြနေပေါ့..
၆၁

ဪ... ဒါလား... ငါက အင်ဂျင်နီယာ
အဲဒီဆို... ဖိုင်.. အိုင်..တို့ တက်ရမယ်
ဘာလဲဟ ဖိုင်.. အိုင်..တို့
စက်မှု တက္ကသိုလ်ကို ပြောတာဟာ
အော်.. အော်... ဟုတ်တယ် ကျောင်းပြီးကရော.. ငါနဲ့ အတူ တက်မှာလား
ဟင့်အင်းကွာ.. ငါက ယဉ်ကျေးမှု တက္ကသိုလ်ပဲ တက်မှာ.. အဲဒီမှာ.. ပန်းချီ ဆွဲလို့ ရတယ်

ဪ..ဟုတ်ပြီ ခင်ငြှောင်း က ရော..
ငါက... ဆရာဝန်
ဪ..ဟုတ်တယ် နှင်းနဲ့ ငါနဲ့ ဘဝတူတွေ တက်မယ် ငါလည်း ဆရာဝန်ပါ... ဟား..ဟား...ဟား
မြနှင်းဝေက ခင်ငြှောင်းကို ဖက်ကာ ဝမ်းပန်းတသာ အော်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် စလုံးက ဆရာဝန် ဖြစ်ချင်ခဲ့ကြသည်ပဲ။ ယခု သည်လမ်းဆုံကို သူတို့ ရောက်နေပြီ. ရပ်မိနေကြပြီ. ဘာဆိုက်ကာ တွန်းလှော် လိုက်ချင် ရည်မှန်းချက်ကယ်း ခြေသို့ ဆေးချာပေါက် ခြေချနိုင်ရပေတော့မည်။
၆၃

ဟော.. ဒေါ်ထားတို့ ပါလား
တူတစ်ယောက် ရဟန်းခံလို့လေ- အဲဒီကျောင်း လာရင်း ကိုမြေချိုတို့ မကြည်တို့နဲ့ မတွေ့တာ ကြာလို့ ဝင်လာတာ...
ကဲ.. ဝင်ပါ ထိုင်ကြ အေးအေးဆေးဆေး ပေါ့
မအားနိုင်ဘူး မကြည်ရေ.. ခဏပါ... ကိုမောင်ကြီး သီကရော မြန်မြန်ရောက်ရဲ့လား
ရှိပါတယ် ဒေါ်ထားရယ် သူ့လိုင်းက ကောင်းတော့ ဒီနှစ် ပို့ရတယ်.. ဒီနှစ်နှစ်လိုက်ပြီး ပြန်နားရရင်လည်း ခြောက်လပါ... တစ်ခါတစ်လေ သုံးလေးလပါ ရှိသေးတယ်.. ကြေးနန်းရိုက်ခေါ်လို့ ပြန်ရတာက ရှိသေးတယ်
ဟား..ဟား..ဟား ဒါဆိုရင် မကြည်တို့ တော်နေပြီ ပေါ့

တော့ ရတာပေါ့ ဒေါ်ဩောရယ် မယ့်သားကြီး ပင်ပန်းနေ ဒီတစ်ခေါက်ပြန်လာရင် တော် ဆက်မတက်နိုင် တာဘဲ.. ဒီမှာပဲ လုပ်ငန်းတစ်ခု ထောင်နိုင်မလားလို့
ကောင်းသားပဲ ဦးနေမျိုး လည်း ပင်စင်ယူမယ် ဆိုရင် ရနေပြီပဲ.. ပြီးတော့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်စလုံးပဲ ရှိတာ ...
အမလေး
တစ်ယောက်မှ ပြောလို့မရဘူး မအေကြီးကလည်း ပင်စင်မယူသေး ဘူး.. သူ လုပ်နိုင် သေးတယ်တဲ့ သားကလည်း စက္ကူ မိတ်ပြီး မယ်တဲ့ အငယ်မ ဖြူနှင်းဝေ ကလည်း ဆရာဝန်က တစ်ပြားမှ မချော့ဘူး.. ကျက်လိုက်တာတော့ ပြောပါ မပြောချင်ပါဘူး.. ဒေါ်ဩော .. ရယ်
တစ်ခုသလုံး လည်းကျက်နေ့လည်း ကျက်.. အိပ်ပါတာတောင် ကြက်အိပ်ကြက်နိုး
ဒေါ်ကြည်က.. သားသမီး အကြောင်း ပြောရမည် ဆိုလျှင် ကြားကော ရပက်လိုပင် မဝင်.
၆၇

သူများ မိဘတွေများ စာကျက်ဖို့ ချည်း ပြောရတယ် ကိုယ့်သားသမီး ကျတော့ နားဖို့ အိပ်ဖို့ ချည်း ပြောရ ရတယ် မစောရယ်
ကျွန်မသော့ ထိန်းကြည့်ပါ ဦးမယ်
ပြောတာပါပဲရှင်- ပြောလွန်းမက ပြောလို့ အိပ်ချင် တောင် နိုးစက်က ချထားပေးတယ်- ည တစ်နာရီ လောက်မှ အိပ်ရာဝင် တာ- မနက် လေးနာရီ နိုးစက် ပေးထားတယ် ကဲ မှတ်လား
သည်စကားမျိုးကို သည်တစ်ယောက်ကိုသာ ပြောသည် မဟုတ်- တော်သမျှ လူကို တွေ့ သမျှ လူကို ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်- ကြာသော်- မြန်နိုင်ငံ အဖို့ သူ့မိခင်စကားသည် လုပ်ရမည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်လာသည်-
သူ့ အတွက် နှပ်ကြောင်း ပေးထား သလို ဖြစ်လာသည်- အိပ်ချင် လာလျှင်လည်း အမေ ကြားထား သည်က ကြိုနေ၍ မနား ဖြစ်-

“ ဒီကောင်က လက်သီးပြန်တာ
ထမိန်ခြုံဆို ရိုက်ထည့်လိုက်ရော..”
လူမိုက်တစ်ယောက်ကို ပတ်ဝန်းကျင်
က.. ပြောနေသော စကား အသိုင်း
အဝိုင်း က ပေးထားသော နှပ်ကြောင်း
ဘဝ်ရှာ စကားနှင့် သည်းခံနှပ်ကြောင်းက ငြိနေတော့ ထိုလူချော
ရိုက်နှက်ရန် အကြောင်း မပေါ်တော့သည်ကိုပင် ရိုက်လိုက်ရ
တော့သည်။ ရိုက်လောက်ရန် စိတ်ဆိုးခြင်း မရှိသော်လည်း
စိတ်ထဲ မပါဘဲ.. ရိုက်ရပြန်တော့သည်။
သူ့ အတွက် နှပ်ကြောင်း အဝိုင်း
မတိုးသင်းပါက ပြောသလောက်
လည်း မဟုတ်ပါဘူး ကွာ...
ဆိုသော ခပ်ချော့ချော့ အဖြစ်မျိုး
အထောက် မခံနိုင်တော့
ယခု ဖြူဖြင်းထဲ လည်း
သည်လမ်းကြောင်းပေါ်သို့
ရောက်မှန်း မသိ ရောက်ခဲ့လေပြီ.

ကျော်ဖြိုး... ကျော်ငြိမ်းကျတော့
သူ့လို မဟုတ် ညသ ရှစ်နာရီ ဆိုလျှင်
အိပ်ရာဝင်သည်။ မနက်လေးနာရီခွဲ
အိပ်ရာမှ ထပြီး စာကျက်လေ၏။
ခြောက်နာရီ ဆိုလျှင် မိသားစုနှင့်
အတူ နံနက်စာ စားလေ၏။ ရှစ်နာရီခွဲမှာ
စာ ပြန်ကျက်လေ၏။
ကျော်ငြိမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ မိသားစုက အားလုံး ဖြည့်စုံအောင် ထားပေးလေ၏။ ယခုလက် ဆိုင်ထွက်
ဖြစ်လျှင် ဦးပေါက်နှင့် ကားကို အိမ်ပြန်လွှတ်လေ၏။ ကျော်ငြိမ်း အတွက် ထမင်းဘိုင် ရှိစေ၏။
ထွက်လာသမျှ အထူးထုတ် အထူးထုတ် မှန်သမျှ ဘာသာရပ်ပိုင်ကျူလည်း ဖြည့်စုံစွာ ဝယ်ပေး
ထားသည်။

သည်လေးပေါက်တွင် အချို
သုံးက နှင်းရှင်းကြောင်း ညှို့ဦး ပိုင်
စောစောအိပ်ပါပြီ မနက် ထကျ
လည်း ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေ
မပေး ။ အိပ်မနိုး နားချင်းတို့က
တီဗီကို နောက်တစ်နေ့ အစီအစ
ကိုပါ သက်ကြည့်တတ်ကြ၏ ။
တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ်ကလည်
နံရံချင်း ထိလုနီးနီး .. သုံးလေးပေ
သာ ခြားသည်မို့ အသံက
အတိုင်းသား ။ သည်တော့
နှင်းရှင်းကြောင်း ညကို တစ်နာရီလ
တကျက်လိုက်ပြီး မနက် ၅နာရီ
အိပ်ရာထရ၏ ။
မိန်းကလေး
ပေလည်း ဖြစ် ကိုယ်ကျို
လည်း .. မရှိသည်မို့
ချက်ရေးပြုတ်ရေးကို
မနက်ပိုင်း လုပ်ပြီး ..
နေ့လည်တွင် တစ်ရေးပြီး
အိပ်ကာ နေ့လည် ၁နာရီ
မှ စ၍ စာကြည့်စားပွဲ
ပြန်ထိုင်ရသည် ။
အထူးထုတ်လည်း မဝယ်နိုင်
'ဂိုက်' လည်း မတက်နိုင်သည်
မို့ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်နန်းမြနွယ်
နှင့် ဦးကြီးကျော်တို့ ရှာဖွေ
ပေးသော မေးခွန်းဟောင်း
များကို လေ့လာသည် ။
သတင်းစာတွင် ပါသော
စာမေးပွဲ လမ်းညွှန်ကို
သေချာစွာ လေ့ကျင့်သည် ။
သို့ အားယူရသည်က သင်္ချာ .

သင်္ချာတွင် တကယ်တော် သည်ကား ..... စိုင်း..
စိုင်း သည် သူတော်သည်ဟု မဟုတ်။ သူများ နှင့်လည်းပေါင်း လည်း ပြုံးလည်းပြုံတတ်၏။ သို့သော် ဘာသာရပ်များ သည် စာကြည့်ချိန် နည်းသည်။ စိတ်ဝင်စားသည့် အရာတွင်သာ ရူးရူးနှက် တတ်ပြီး စိတ်မဝင်စားသည့် အရာကို ပစ်ပယ်ထား တတ်သေး၏။ မောင် ပေါ်မြ ထွေးကာ ရေခဲ့လေက် ပို၍ပြီး ...
အိမ်ခြံဝင်းက အိမ်တွင်ပုံမှန်မရှိ။ ဤသည့်အချိန်တွင်လည်း အရက်ကလေးက သွေးနေပြီ ... သား စာမေးပွဲ ဘယ်တော့ဖြေ ရမည်ကို သတိမရသူ ဖြစ်၍ စာနှင့်ပတ်သက်သော တွန်းအား စိုင်းတွင်မရှိ။ စာမေးပွဲ မဖြေခင် ၁၀ ရက် အလိုတွင်မှတော့ သူငယ်ချင်း လေးယောက် တစ်ရက်ဖြင့်စုကြသည်။ သည်တွင် အားလုံး တအုံ့တဖွဲ့ ဖြစ်ရသည်ကား... မြင့်မြင့်ဝေ...

ဟာ.. မြနှင်းဝေ နင်တအား ပိန်သွားတယ်....
ဟုတ်တယ်ဟာ.. နင်စာတွေ တအား လုပ်နေတယ်နဲ့ တူတယ်
မြနှင်းဝေ က သပ်ယပ်ယပ် ဖြူးဖြူး ပေါင်းဥသိတ်ဖြေ.
စိုင်း... နင်ကော ကျက်ပြီးပြီလား... နင်က.. ဥာဏ်ကောင်း တော့ ရမှာပါဟာ
နှင်းဝေ က စိုင်း ကို လှည့်မေးရင်း ဘာသာပဲ သူ့ ပြန်ဖြေသည်.
ဒီကောင်ကို ငါ မယုံဘူး.. ရှစ်တန်း.... ိုးတန်းနှစ်တွေ တုန်းက ယ်ပြီး ဒီကောင် ဒီပြဿနာ ထေး ရလာတဲ့ ဟာ... ပီတို့ ပုတာကာ နှင့်ကို
နင်က စိုးရိမ် ကြီးပြီး မပြားဒီရား ပ်နေတာ.. မဟုတ်လား တ်ကြာ လဲ သွား ဦးမယ်...
၇၁
ကျောင်းဆောင်က တကယ်ကိုပဲ မြနှင်းဝေ ကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်ရင်း မေးသည်.

နန္ဒာရှင်ဖြောင်းက ကျောက်ဝေါင့်ကို တစ်ချက် ကြည့်ပြီး မျက်လွှာပြန် ချကာ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏
ငါတို့ အရင်တုန်းက ပြောထားတာ.. ငါတို့ ရည်မှန်းချက်တွေလေ... နိုင်းက.. အင်ဂျင်နီယာ.. ကျောက်ဝေါင်က ပန်းချီဆရာ.. ငါနဲ့ ရှင်ဖြောင်းက ဆရာဝန် ဆိုတာ အဲဒါကို ငါ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး.. အဲဒီလို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုလည်း စိုးရိမ်ပါတယ်
အဲဒါကလည်း ဒီ ၁၀ တန်း အမှတ်က အဓိက...
နင် ပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်.. အခုချိန်တော့ ဖြစ်ဖြစ် ကျက်တဲ့ဟာတွေ မှတ်မိမှာ.. နို့မို့ဆို အကျွန် ရောတွေပြီး ရှုပ်ကုန်မယ်... မြနှင်းဖြူ
ကဲ... ဒီနေ့ တို့ ဘယ်သွား ကြမလဲ..
ရုပ်ရှင်ကို သွားမယ်
အဲဒါ ကောင်းတယ် ဒီရက်တွေမှာ.. ငါတို့ စိတ် ကြည်လင်နေဖို့ လိုတယ် ကွ...
မြနှင်းဖြူ၏ အဆိုအမြင်ကို အားလုံးက သဘောတူကြ၏

ဖြူနှင်းဝေက လက်ဖြန့်သဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း မုန့်ဖိုးများ ထုတ်၍ ပေးကြသည်။
ဒီခိုင်
မိုင်းက.. တစ်ရွက်
နန္ဒာရှင်ဖြောင်းက.. တစ်ရွက်
ဒီမှာ... သုံးရာပဲ ပါတယ် ဟာ...
ကျော်ဝင်းက ငါးရာ... ...
ဖြူနှင်းဝေက သူ့ ပိုက်ဆံသုံးရာ ကိုပါ ထည့်၍ အားလုံး ငွေ ပေါင်းလိုက်သည်။

လောက်ပါတယ်ဟာ အားလုံးတစ်ထောင် လောက်ရှိနေတာပဲ
ငါတို့ အသွားကို ဘတ်စ်ကား စီးသွားမယ်
ဟုတ်ပါတယ် အပြန်ကျတော့ လိုင်းကားလေ
ငါက လက်ဖက်ရည် သောက်မယ်
ငါက အအေး သောက်မယ်
အားလုံး ရင်ထဲသို့ အပျော်တို့ ပြန့်လာသည်
စီးဝင်လာကြ၏။ စာနှင့် နပန်းလုံးခဲ့
ရသော ရက်များ ကြာခဲ့သည် ဖြစ်၍
တင်းကြပ်နေသော စိတ်များ အနည်းငယ်
လျော့ကျ သွားသည်တော့ အမှန် ...

ဘုရားသို့ ရောက်သောအခါ မိုးလင်းပြီး ကြည်လင်သော ချိန်ဖြစ်၏
နွေနေ့လယ် အပူရှိန်ကို ဘုရားရိပ်က အေးစေ၍ ရန်ကုန်မြစ်ဘက်မှ တိုက်ခတ်လာသော လေက လန်းဆန်းစေသည်ဖြစ်ရာ မဟာရုံ တံတိုင်း နံဘေး ခရေပင်ရိပ် အောက်တွင် ခဏနားနေကြ၏. ကျော်ခေါင် နှင့် မြနှင်းဝေ တို့က ဘိုးဘိုးကြီး ကျောက်တုံး သွားမ သည်.
ကိုခေါင်.... ဘာတွေ စဉ်းစား နေတာလဲ
ဘာ ဖြစ်လို့လဲ
နင် ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေလို့
ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ဟာ.. သယ်တန်း အောင်ပြီး ရင်တောင် ငါ့ ကျောင်း ဆက်တက်သင့် မသင့် စဉ်းစားနေတာပါ
ဘာဖြစ်လို့လဲ

အမေ တစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းနေတာကို မကြည့်ရက်လို့ ငါ အလုပ်လုပ်ပြီး မောင်လေး တာဝန်ကို ဆက်ယူရ ကောင်း မလား ... အဲဒီ .. ..
နိုင်ကလည်း နောက်ပိုင်းတွေ လျှောက်စဉ်းစား မနေနဲ့ အခု ဟောဟောသယ် လုပ်ရမှာက စာမေးပွဲ အဲဒီကို ဖိတ်ထိမှာ ထားစရာပါဟာ...
ဟော.. ခရေပန်းလေး တွေ ကြွေကျနေတယ် နိုင် ပန်ဖို့ ကောက်ပေး မယ် နော်...
ဗိုင်း က ဟောဟောသယ်ကြွေကျ လာသော ခရေပန်းလေးများကို ကောက်၏
အသေအချာကြည့်သောအခါ သံပုံတယ် ပေါ်တွင် ခရေပန်း အတော်များများ ကြွေကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။
တချို့ပန်းတွေက အပင်သေးပြီး အပွင့် ကြီးသလို ဒီခရေကျ တော့ အပင်ကြီးပြီး အပွင့်သေးတယ်.. နော်
၇၆

လောကမှာ ဒီမျိုးတွေ ဒုလ္လဘကြီးပါ ဟာ..
နင် ပြောတာကလည်း တစ်မျိုးကြီးပါ ရှင်ဒွောင်း နင့် လက်ကိုင် ပုဝါလေး ပေးပါဟာ.. ဒီမှာ ပန်းတွေ ဒုလ္လဘကြီး
ဝိုင်းက ပေးနေသော ရှင်ဒွောင်း လက်မှ လက်ကိုင် ပဝါကို လှမ်း ယူလိုက်ပြီး ပန်းတွေ ပုံထည့်လိုက်၏.. ထိုစဉ်မှာပင် ကျော်ဝေါင်နှင့် ဖြူနှင်းဆီ တို့ ပြန်ရောက် လာသည်.
ဟာ ခရေ ပန်း တွေတော့ ငါ့ကို ပေးဖို့လား ဝိုင်း
ဝိုင်း ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဖြစ်ကာ ရှင်ဒွောင်း၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်. ရှင်ဒွောင်းက မသိသယောင်ပြုကာ ဘုရား ဘက်ကို ငေးနေသည်.

နိုင်က သွားချင်ရာ လျှောက် သွားနေပြီးတော့
ငါက ဘာလကား သွားတာမှ မယှဉ်တတ်ဘဲ စာမေးပွဲ အောင် မအောင် အဓိဋ္ဌာန် ကျောက်တုံး သွား မ တာ
စာမေးပွဲနဲ့ ကျောက်တုံး က.. ဘာမှ မဆိုင်ဘူး... နိုင် ဖြေနိုင်ရင် အောင်မယ် မဖြေနိုင်ရင် ကျ မယ် ဒါပဲ....
ဒါတော့ ဒါပေမဲ့ပါ အဓိဋ္ဌာန် ဆိုတာလေးပဲ ဖြ ကြည့်ရတယ်.. ငါ နိုင့်အတွက် တောင်.. မ ကြည့်သေး တယ်.. နိုင် အောင်မှာ ပါ...
ငါ တော့ မ ကြည့်တာ အသေးကြီးပဲ
ကျော်ပေါင် က ဝင်ပြောသည်။

ကဲရော့ နှိပန်း တွေလေး
မြနှင်းဝေ က လက်ကိုင်ပဝါ နှင့် ထုပ်ထားသော ခရေပန်း များကို စိုင်းသီဟ ဆီသို့ ဆတ်ခနဲ လှမ်းပေးသွားလေ၏.
ဟာ... တော့ မလုပ်နဲ့
ဘာဖြစ်လို့လဲ ငါ အိပ်ကျမှ ပန်းကျဲ သိမ်းမယ် လေ...
ဟို..ဟို အဲဒီ ဘုရားလှူမယ့်လေ ဟာ..
စိုင်းက အဖြေရခက် အပေးရခက်နေသဖြင့် ဘုရားကို ကပ်ချွဲ ပူဆော်လိုက်၏. မြနှင်းဝေ ကလည်း ပန်းများကို ထပ်ဝယ်ကာ သူငယ်ချင်းတော်ပေါက် အသီးသီး ပေးကိုင်ကာ ဘုရားကန်တော့ကြ၏.
၇၉

ပြီးတော့ ပန်းဒိုးလှုံ့ကို စုပြီး ယူကာ ဘုရား တစ်ဆူ ထံတွင် ထိုးစိုက် ပူဇော်လိုက်သည်။
စိုင်း..ဘာ ဆုတောင်း လဲ
ငါတို့ လေးယောက်စလုံး စာမေးပွဲအောင် ပါစေလို့ပေါ့
ဒီပဲလား
ဒီပဲပေါ့ ဖြူနှင်းဝေရာ နင် ကရော ဘာဆု တောင်းလိုက်လဲ
ဘာပိုတာလဲ
ငါကတော့ တစ်ခု ပိုတယ် ဟ...
၈၀
နေဦးဟ..မသိချင် ခဲ့ဦး နောက်မှ ပြောပြ မယ်..ငါကျက်ပေါင် ရော...
အင်း ငါလည်း တစ်ခု ပိုတယ် ဟ...
ဘာလဲ
နင့်လိုပဲပေါ့ဟာ မသိချင်နဲ့ဦး နောက်မှ ပြောပြ မယ်

ကဲ..ဒါဖြင့် ရှင်ဖြောင်း
ငါလည်း တစ်ခု ပို့တောင်း တာပဲ
ဟား..ဟား..ဟား ဒီဆို ငါ နှည်းသွား တာပေါ့ ... ဟား.. ဟား..ဟား
အဟင်း..ဟင်း ဟင်း..ခစ်..ခစ် ခစ်
အားလုံး သဘောကျစွာ ရယ်မိကြ.
ဟုတ်တယ် လေဟာ..ငါက ခရေပန်း တောက်ပြီ လျှောက်ပြောသေးတဲ့ဟာ ဆုတောင်းတာချ တော့ နှည်းသွား တယ်
ရှင်ဖြောင်း ကရော ဘာ ပို့တာလဲ ပြောပါဦး
ကျော်ဝင်းက မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်မေးလေ.
ငါ လည်း နင်တို့ လိုပေါ့ ဟာ-မသိချင် ကြနဲ့ဦး

သစ်ကောင်းတွေ ကျိုးယိုင် ရွက်ဖြုန်းပျက်တွေ ကျိုးယိုင်
ဖြင့် စာမေးပွဲခန်း ထိခိုက်ကြသော သူငယ်ချင်း
တစ်သိုက် နောက်ဆုံးနေ့ နောက်ဆုံး ဘာသာ
ဖြေပြီးကြတော့ ခရီးတစ်ခုပိုး ကြီး ဖြတ်ကာ
သွားသလို ပေါ့ပါးလွတ်လပ် သွားကြပြီ
လိပ်ပြာ ပွင့်လေး များ ပမာလို လေထဲ ဝဲလွင့် သွား
သကဲ့သို့ ခံစားရသည်။
နိုင် ဘယ်နှယ့်
လဲ.. ရှင်ရော
ကောင်းကောင်း ဖြေ
နိုင်တယ်..ခိုင်း မေးခွန်း
ဟောင်းတွေ လေ့လာတာ
တော်တော် အကျိုးရှိတယ်
ဟယ်... နိုင်ရော
အင်္ဂလိပ်စာတော့
ထိုင် အခက်မကြုံဘူး
ဟာ.. ဒါပေမယ့်
အောင်မှတ်တော့ ရနိုင်
မယ် ထင်တယ်

ိုင်းတို့အိမ် ရောက်ပြန်တော့ ကျော်ဇောင် နှင့် ဖြူနှင်းဝေ ကို ချော့ ပြန်ခဲ့သည်။ ကျောင်းချင်း မတူသဖြင့် စာမေးပွဲပြီးလျှင် စိုင်းတို့ အိမ်တွင် ဆုံကြရန် စီစဉ်ထားကြသည်.
မကြာမီ ကျော်ဇောင့်ကား ရောက်လာ၏။ ဖြူနှင်းဝေ မပါသည့်ပြင် ကျော်ဇောင် လည်း မျက်နှာ မကောင်း။
စိုင်း.... ရှင်းနှောင်း
ဟေ့ကောင် ဘယ်လိုဖြစ် တာလဲ
ဖြူ..ဖြူနှင်းဝေ စာမေးပွဲ အခန်းထဲမှာ မူးပြီး လဲသွားလို့.
ဟင် အခုဘယ်လို နေသေးလဲ
ဆေးရုံ..ဆေးရုံ မှာ....
ဟာ..
ဟင်

စိုင်းရော.. ရှင်ငြွှာပေးပါ ကျော်ဝေါင့်
ကားနှင့် ဆေးရုံကို လိုက်သွားကြသည်။
စိုင်းတို့ရောက်သော့ မြနှင်းဝေ သတိ
ရစပြုနေပြီ။ မြနှင်းဝေ မိဘများ
ဖြစ်သော ဦးနေမျိုးနှင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်
မျက်နှာ မကောင်းကြ။ ဒေါ်ကြည်ကြည်
ငိုထားသဖြင့် မျက်ခွံတွေ ဖို့နေသည်။
မြ.. ....
မြနှင်းဝေ...
ဘယ်လိုဖြစ်
တာလဲ ဟာ
ငါ.. ငါ တစ်ပုဒ်တည်း ဖြေ
ရသေးတယ်ဟာ.. မေးခွန်း ဒီကနေရှိလို့
ငါ.. ငါ ရတဲ့ဟာတွေ ချည်း.. ဖြစ်နေလို့
ဝမ်း.. ဝမ်းသာပြီး ရင်တွေ
တလှပ်လှပ် ခုန်လာတာ.. နောက်တော့
ခေါင်းထဲက မိုက်ခနဲ ဖြစ်ပြီး

ဖြစ်ရလေ... ဖြူနွင်းရယ်... နှင် အိပ်ရေးပျက်တာ လွန်သွားလို့ပါ တယ်
ရှင်ဖွာင်းက စိတ်မကောင်းစွာ ဖြူနွင်းလေး၏လက်ကို ကိုင်၍ အားပေးသည်။
ငါ အစကတည်းက ပြောပါတယ်ဟာ နှင် လဲ သိမ့်မယ်လို့ ... ... လောဘက သိပ်ကြီး တာကိုး
ဒေါ်ကြီးဖိုက ကျောက်ဝိုင်းကို တွေဝေစွာ လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှတော့ မပြော။ ပြောချင် ပိတ်သည်။ ဒါပုံ မပေါ်... ။
ဟုတ်တယ်ကွယ့် သား ပြောသလိုပဲ အိပ်ရေးပျက် လွန်ပြီး အားနည်းသွားတာ ဆရာဝန်တွေ ပြောတာကတော့ သိပ် အားနည်းနေတဲ့ အချိန်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကြုံတော့ ခန္ဓာကိုယ်က မခံနိုင်တော့ဘူး ဖြစ်သွားတာ...

ငါ.. .. တမေးပွဲကျ ပြီ
ဩ.... ဖြူနှင်းဝေ
ဖြူနှင်းဝေ အားပါးတရ ငိုချလိုက်လေတော့၏.
အကြီး အကျယ် အားခဲခဲ့သော အဖြစ်.
အမြင့်ဆုံးရောက်ပြီးနောက် ချခဲ့သော အဖြစ်။
သည် အဖြစ်တွေ ယခုတော့ ရေစုန် မျောလေပြီကော

အောင်စာရင်း ထွက်လာတော့ ဖြူနှင်းထွေး သာ မဟုတ် စိုင်းပါ ကျသွားသည်။ ကျော်ခေါင်က ဂုဏ်ထူး လေးဘာသာ ရှင်ခြောင်းက သုံးဘာသာ။
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာထင်ကြီးနေတာ ကောင်စာမေးပွဲ ကျတော့ ဘာသာသုံး ကျလဲ သိပြီမဟုတ်လား
ဦးဝင်းမောင်က အရက်ကလေး ခပ်တွေတွေနှင့်မို့ စိုင်းကို ဖိဆူသည်။
၈၇
မိဘက ဒုက္ခခံနိုင်လို့ မင်းကို ကျောင်းထားတာ မဟုတ်ဘူးကွ မင်းကို ပညာတတ် စေချင်လွန်းလို့ မင်းသိုင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို ကြည့်စမ်း ဂုဏ်ထူးတွေ တစ်သီကြီးနဲ့ ဖြူနှင်းထွေး ကောင်း နောက်ဆုံးဘာသာ မဖြေလိုက်ရလို့ ဖြေဖြစ်ရင် ဂုဏ်ထူးတွေ ပါလာဦးမှာပါ မင်း မရှက်ဘူးလား

ကိုညွန့်မြော ကလေးပါလေ.. သားက စိတ်ညစ်နေရတဲ့ အထဲ
မြောက်ပြေး မင်း ဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့
အသယ်တာနီးပါရှင် တစ်နှစ်တာလေတော့ ကျမှာပေါ့ တချို့များ လေး ငါးနှစ်တောင် ဖြေယူရတာ
မင်းကတော့ မင်း သား လုပ်သလို အကောင်းချည်း ပဲ.. ဒီကောင်က ဘယ်ဖြ နေတာ.. ဟိုက စာလာ ဒီက စာလာမေး နဲ့ ဆိုတော့ သူ့ကိုယ်ပါသူ ဆရာကြီး စတိုင်လ်ပါနဲ့
ဗိုလ်ကြီး သူ့ ၆ ခင်ကို ဘာမှ ပြန်မ ပေါင်းငိုက်စိုက်ချထားလျက် တင်းတင်းကြိတ်ထားလေ၏ • သူ့မှာ ခဲ့ပြီပါ •
ထိုစဉ်မှာပင်.. ခြံဝမှ နန္ဒာရှင်ကြောင်း ဝင်လာသဖြင့် ဦးညွန့်မြော ဘာမှ ဆက် မပြောတော့ •

သမီး လာကွယ် ဒီမယ်နှင့် သူငယ်ချင်းကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပါ..
ဒေါ်မြတ်လေးက ရှင်နှောင်း လက်ကို ကိုင်ကာ.. စိုင်း အခန်းတွင်း
မှိုင်းနေသော ကို ကြည့်၍ ရှင်နှောင်း ဘာ ၍ ဘယ်လို နှစ်သိမ့်ရမည် သက်ပြင်းကိုသာ ရှိုက်မိ၏ ကြာမှ ... .
နှင်း.. အက်ဆီးပါစ ထိတာနဲ့ တူတယ်
စိုင်းက ခေါင်းညိတ် ပြသည်.
စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ဟာ.. နှင်းက ငါ့ထက်တော် တယ်ပါ.. နောင်နှစ်ကို သေသေချာချာ ရေဆိုက် လိုက်ရင် နှင်းအောင်ပါ တယ်
စိုင်းက ဘာမှ ပြန်မပြော အဝေးကိုသာ ငေးကြည့်နေ၏.

အမှတ်စာရင်းများကို သိပြီးသောအခါ ကျောက်တိုင် အိမ်တွင် မှန်းဟောင်း၏ ကျေးသည်။ ယခုကျောင်းမှ တက္ကသိုလ်တက် ရသည်ဟု ပြောသော ကျောက်တိုင် အမှတ်မီ၍ ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ရန် ဖြစ်သွားသလို . ရှင်ဖြောင်း လည်း ဆေး တက်ခွင့် ရသည်.
ကျောက်တိုင် အိမ် သူ့ဆိုက်ကျေး သို့ မသွားတော့ ပါဘူးဟု စိုင်း နေသော်လည်း ဖြူနှင်းဝေ က စက်ဘီးနှင့် ရောက်လာပြီး စိုင်း ကို ခေါ်၏.
ငါ မလိုက်ချင်ဘူး ဟာ...
နှင်းကလည်း မဟုတ်တာ စိုင်း ရဲ့.. ငါတို့ သူငယ်ချင်း တွေပဲ မသွားလို့ ဘယ် ကောင်းမှာလဲ ဟာ ပြီးတော့ ဘကြီးကျော် မုန့်ဟင်းခါး ဟာ.. ရှင်ဖြောင်းရော မလာသေးဘူး လား
သွားရော.. ပေါ့ သူတို့က ဆေးတက္ကသိုလ် အတူတက်မှ ဟာတွေ ပဲ..
အမလေး စိုင်း ရယ် အဲဒါဘာဖြစ်လဲ သူတို့ အတူတက်သလို တို့လည်း အတူတက်ရမှာပဲ ငါ နှင့် ကျောင်းကို ပြန်ပြောင်းလာ မယ်...
ဟာ.. ဖြူနှင်းဝေ ကလည်း.. မဟုတ်တာ

ဘာလို့ ပြောတာရ
မှာလည်း နင့်တစ်ယောက်
တည်း ငါ မဝေးနိုင်ဘူး ...
တို့ အတူတက်တော့ စာလည်း
အတူ ကျက်ရတာပေါ့ ကဲ လှည့်
အဝတ်လဲ ဟယ်
အေးလေ
နင်တို့ သုံးယောက်
စလုံး တစ်ခုစီ
ပို့ကြတာ
နင့်
ဘာသာသွား
ပါ..ဟာ
ဟင့်အင်း
မသွားဘူးဟာ.. နင်
မလိုက်ရင် ငါလည်း မသွားဘူး
ဘုရားမှာ ငါ ဆုတစ်ခု
ပိုတောင်းခဲ့တာ နင်မှတ်မိ
လား
အဲ့ဒါ.. ငါ
ကောင်းတဲ့ဆု
ပြည့်တယ်ဟာ
ဟင်...
ဘာဖြစ်လို့
လဲ...
ငါ စာမေးပွဲအောင်ရင်
နင်နဲ့ အတူ အောင်ပြီး ငါ ကျ
ရင်လည်း နင်လည်း ကျပါစေ
တို့ နှစ်ယောက် အတူတူ
တစ်တန်းတည်းဖြစ်ပါစေ
လို့.

လှပချင်၍ တောင်းခဲ့
သည်လား။ ခုတောင်း
ခဲ့၍ လှပဖြစ်သည်လား
တော့ မသိ။ ကျောင်းတွေ
ပြန်ဖွင့်တော့ ဖြူနွင်းဝေ
ပြန်ပြောင်းလာပြီး
စိုင်းနှင့် တစ်တန်းတည်း
ကျသည်။
ရှင်ပြောင်းနှင့် ကျော်ငြိမ် ကိုတော့
တစ်ခါတစ်ရံ မှ ပဲ တွေ့ဖြစ်ကြတော့၏။
ကျောင်းချင်းကလည်း ယခု အသင့်ချင်း
ကလည်း ကွာခဲ့ကြရပြီပဲ...။
တစ်ခါတလေ ဟူး ပျော်ဖို့ နားလည်ခဲ့ကြ
ပြီမို့ စာကြည့်သည့် ပုံစံကို ပြောင်း
ကြသည်။ နှုတ်ခမ်းနည်းလေး လျော့
သွားမည်ကြံလျှင် တစ်နှစ်ကျခဲ့သူ
အဖြစ်ကို ပြန်မြင်၍ အချင်းချင်း
သတိပေးကာ သံပတ်ကိုတင်းကြ
စိုင်းအပို့ အင်္ဂလိပ်စာကို အစမှအဆုံး
တိုင် ဖိဖိစီးစီး ပြန်လေ့လာပေးရ၏.
သည်အတွက် ဦးကြီးကျော်ကြာ အသေ
အကူ များစွာရသည်။

ပညာတတ်နဲ့ ပညာရှိ ခွဲခြားချက် ရှိတယ်ကွ
စိုင်းနှင့် မြနှင်းဝေ ဦးကြီးကျော်ကို မော့ကြည့်ကြ၏။
ပညာရှိရင် အကျိုးအကြောင်းကို သိတယ် အကျိုးအကြောင်း သိတော့ ကိစ္စတစ်ခုခုကို မှန်မှန်ကန်ကန် ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ် ကောင်းမှု မကောင်းမှုကို ခွဲခြားတတ်တယ်.. အဲဒီလို ခွဲခြားတတ်တော့ မကောင်းမှုမှ ရှက်ခြင်း ကြောက်ခြင်းတို့ ဖြစ်တယ် အဲဒီလို ဖြစ်တော့ မကောင်းမှုကို ရှောင်တယ်
ပညာရှိ ဆိုတာ ကျိုးကြောင်းကို သိမြင်တယ်.. မင်းတို့ သင်ခဲ့ရတဲ့ သိပ္ပံဘာသာ သင်္ချာကျောင်းစာမှာ ပညာ မရှိသော မိုက်သော အဲဒီနောက် ပညာရှိသော အကြောင်းကို သိတတ်သော လို့တွဲပြီး သုံးခဲ့ ရေးထိုးခဲ့တာကို သတိထားမိကြရဲ့လား
မင်းတို့ စာမေးပွဲကျတော့ မရှက်ဘူးလား
ဟုတ်ကဲ့ ရှက်ပါတယ်

အဲဒါ…
တယောပွဲကျတော..
မကောင်းဘူး ဆိုတာသိလို့
ပေါ့ကွ..ဒါပေမယ့် မင်း
တို့လို ကျခဲ့ပြီး မရှက်တဲ့
ကောင်တွေတော့ မရှိဘူး
လား
ဒါထက်တယောပွဲ
အခန်းထဲမှာ ဦးချတာ
မိတဲ့ ကောင်ရော..
တွေ့ဖူးလား
အများကြီး
တွေ့ပါတယ်
ဦးကြီးကျော်
ဟုတ်ကဲ့
တွေ့ဖူးပါတယ်
ဦးပြုံးသားသား ဖြေလို့
ကျတဲ့ကောင်က အများနဲ့ငါနဲ့
အတူတူဖြေ မေးခွန်းလည်း
တစ်ခုတည်း ဖြစ်ပါလျက် ငါ
မကြိုးစားခဲ့လို့ ကျ ရတာဆိုတဲ့
အချက်ပဲ ရှိတယ် ကိုယ်ကျင့်ကို
မထိခိုက်ဘူး
ဦးချတဲ့ ကောင်က
တော့ ကျသည်ဖြစ်စေ အောင်သည်
ဖြစ်စေ ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်ပြီး
တဲ့ အတွက် အောင်မတန် ရှက်ဖို့
ကောင်းတယ် ပညာ မရှိသော အကျိုး
အကြောင်းကို မသိတော့ ရှုံဖြစ်လို့
မိုက်တယ်.. ရှုမိုက်ပေါ့ကွာ
၉၄

အဲဒီကောင်ဟာ အဲဒီပုံစံနဲ့ အတန်းထဲ မပါမဖြစ်တစ်ယောက်အောင် အဲ့ ရှုံးသွားရင်လည်း အဲဒီလူဟာ ပညာတတ်လို့ လူတွေက သတ်မှတ်ပေးမယ်လို့ ပညာရှိတော့ မဖြစ်ဘူး သားနဲ့ သမီးက ရိုးရိုး သားသား ကြိုးစားပြီး ခြေချော်လက်ချော် ကျခဲ့လို့ ရှက်တယ်ဆိုလို့ ခံစားခဲ့ရတယ်.. အဲဒီ ခံစားမှုက
ဒီနှစ်ခုအတွက် တွန်းအားဖြစ် နေပြီ...
အဲဒီတော့ ရိုင်းရော သမီးရော.. ပညာတတ်လည်း ဖြစ်အောင် ပညာရှိလည်း ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြပါနော်
ဦးကြီးကျော်.. သည် မှန်ကန်ပေါင်းပြီး ချက်ကောင်းသည်. သို့တွက်ချ ကောင်းခြင်း မဟုတ်. အော်ဒါ လက်ခံ ချက်ခြင်း ဖြစ်သည်. အနည်းငယ် လှိုင်းသယ်စာ မှာချောင် ချက်ပေးသည်. မြို့တော့ ချဉ်ဖတ်စိမ်းသည်. ကြောင်လျှော်သီး မုန့်လာဥ သရက်သီး မုန့်တီမုန့်ညှင်း ဟင်းကလာ စုံငါး. တညင်းသီး ကိုတော့ မဝေတား.

သည့် ချစ်ဖတ်နှင့် မှုန့်ဘင်းဝါး သည် ပြောသော
စကားသည် စိုင်း တို့ နှစ်ယောက် အတွက်
အလင်းတန်း ဖြစ်လို့ နေသည်ကော ....။
စာမေးပွဲ ပြေတော့ စိုင်း ရော မြနှင်းဝေ ရော
တညီတညွတ်ပြုံးပြုံး ကျက်မှတ်ထားသည်ရော..
လေ့ကျင့်ထားသည်ရော ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုရော
အားလုံး အပြည့် ။
အောင်စာရင်း ထွက်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး
အောင်၏။ သုံးဘာသာ ဂုဏ်ထူး အထူး
သဖြင့် စိုင်း က မြန်မာစာ မှာပါ ဂုဏ်ထူး
ပါသဖြင့် အားလုံး တအံ့တဩ ကျောင်းကယင်
ဂုဏ်ပြုပွဲ လုပ်ရ၏။ သည်ဂုဏ်ပြုပွဲမှာ
အပျော်ဆုံးက စိုင်း မဟုတ်ဘဲ မြနှင်းဝေ
ဖြစ်လို့နေသည်။

သည်ညနေမှာ မြနှင်းဝေ က အလှဆုံး ဝတ်လာသည်။ အကြည်ဆုံး လည်း ပြုံးနေသည်။
ကျော်ဇောင်နှင့် ခင်ဗြောင်း လည်း ဝမ်းသာ အားရ ရောက်လာ၏။ သို့သော် မြနှင်းဝေ နှင့် မိုး ကို ကြည့်၍ တစ်ချက်တစ်ချက် တော့ ကျော်ဇောင် မျက်နှာပျက်တတ်၏။
၉၇
နောက်နေ့မှာ မြနှင်းဝေ အိမ်တွင် မုန့်ဟင်းခါး ကျွေး သည်။ ထုံးစံ အတိုင်း ဦးကြီးကျော်ဇေ လက်ရာပင် ဖြစ်သည်။ မိုး ရော မြနှင်းဝေ ပါ ဝိုင်း အကိုင်ဝကီ ဝင်ခွင့်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

နင်ကလေညှိုး သေး ဘာမှတ်ပြီ ရို့ သားနို့
အေးဟာ ဘာစကားတော့ နင် ဆရာနဲ့ လုပ်ပါမလို့ ဆို
နန္ဒာရှင်ထွေးက ဘာမှမလို ဘာမှမရ ပြောသလို ကျော်ဝင်းက မျက်နှာ သပ်ရှုံ့ရှုံ့ ဆိုတော့
စိုင်း က ဝါသနာ မပါဘူးတဲ့ သူက အင်ဂျင်နီယာပါ လုပ်ချင်တာ
ဖြူနှင်းဝေ စကားကြောင့် ကျော်ဝင်း မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ နန္ဒာရှင်ထွေးက မှာထားသလောက် မြဲ့ မျှနက်ကို သတိထားနေရတော့လည်း စိတ်က ပေါ့တော့။

အိမ်တွင် မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ဖြူနှင်းဝေ
နှစ်ဦးတည်း ရှိနေစဉ် တယ်လီဖုန်းက
မြည်လာသဖြင့်... ဖြူနှင်းဝေ ကောက်ယူ
နားထောင်လိုက်သည်။
ဟဲလို
နားထဲတွင် ဖြူနှင်းဝေ၏
ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဘာစကားတော့
မပြောဖူးသော ကိုရွှေကို
ပြောမည်ဟူ ဖုန်းသံကြားပြီးမှ
မတွေ့ရအောင် ဖြစ်နေပြန်၏။
ဟဲလို
ရှင်
၉၉
တစ်ဖက်မှ ဖြူနှင်းဝေက မကြားဘူး ဘာထပ်ပြောင်
ထပ်ထူး ပြန်သည်။ ကျော်ဇော်ဝင် ဖုန်းခွက်ကို
ကိုင်ရင်း တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာသဖြင့်
ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ - ဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချလိုက်လေ၏။

မြနှင်းဝေ အမူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွား သည်။ တစ်ဘက်မှ ဘာမှမပြောဘဲ ဖုန်းချသွားသဖြင့် သူလည်း ဖုန်းကို ပြန်တင်လိုက်ပါ၏။
ကျော်ဝင်း တယ်လီဖုန်း အနားမှ မခွာ သေးဘဲ စိုပြ ထွက်လာသော ချွေးတို့ကို လက်ပဝါဖြင့် သုတ်လိုက်ပါ၏။ ရင်မှာလည်း တဒိန်းဒိန်း ခုန် နေသည်။
နောက် အားကိုတင်းလိုက်ပြန်သည်။ ရင်တွင် မျိုသိပ်ခဲ့သော စကား။ သည်စကားကို သူမနှင့် ပြောဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း သတ္တိက မွေးလို့ မရ ဖြစ်နေသည်မှာ ဒီမျှကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်ရာ - ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ပြောဖြစ်အောင် ပြော တော့မည်ဟု ဖုန်းခွက်ကို ပြန်ကိုင်လိုက်ပြန်ပါ၏။
ဒါတောင် လက်က နံပါတ်လေးများကို မနှိပ်ရသေး။ နောက် အတော်ကြာမှ ကောင်း ကြောက်လုံးကို အသာ နှိပ်ချ လိုက်သည်။

တယ်လီဖုန်းက မြည်လာပြန်သဖြင့်
ဖြူနှင်းဝေ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ
ဖုန်းကို ကြည့်လိုက်၏။
ဖုန်းက ဆက်မြည်နေသဖြင့်
ကောက်ကိုင် ကြည့်လိုက်၏။
ဟလို
တစ်ဘက်မှ အသံမှ မကြားရ။
ဟယ်လို ပြောပါ ရှင်
ဟယ်လို
ကျယ်ကျယ်လေး ရှူထွက်
လာသော ဖြူနှင်းဝေ အာသံကြောင့်
ကျော်ဂေါင် လန့်သွားပြန်သည်။
အားတင်း၍ စိတ်ကို ထိန်းပြီး
ထားပြန်၏။ အိုဝင်သမီးက
ပျော့ပြုပ် ဖြစ်သွားလေသလားလည်း
အသံက ထွက်မလာပါ။
နောက်ဆုံး ဖြူနှင်းဝေ စိတ်မရှည်
တော့။ ဖုန်းကို ပစ်ချလိုက်
တော့၏။

ဘယ်ကလဲ သမီး
မသိပါဘူး အမေရယ်.. နှစ်ခါရှိပြီ ဖုန်းခေါ်ပြီးမှ ဘာမှလဲ မပြောဘူး
နိုင့် အစ်ကိုတော် ဆီက ဖြစ်နေပါဦး မယ်
မဟုတ်ပါဘူး အမေရဲ့ သမီး ထူးပြီး အကြာကြီး ကိုင်စောင့်နေသေး တယ်... ပြီးတော့ ကိုဇော်ဆီက လာရင် ညဦးပိုင်းမှ လာတတ် တာပါ
ကျော်တိုင် ဖုန်းချက်ကို ယခုထိ ဖြုတ်မချ ဖြစ်သေး ။ ငိုင်တွေလျက် ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် အားမလို အားမရ ဖြစ်နေ၏ ။

ကားသံကြောင့် စိုင်း လှမ်းကြည့်
လိုက်တော့ ဆလွန်းကား
အသစ်ကလေး နှင့် ဖြူနှင်းဝေ
ဖြူနှင်းဝေ က ကားကို ကိုယ်တိုင် မောင်းလာ သဖြင့် စိုင်း တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။
ဟော... စိုင်း လာလေ ဟယ်
ဖြူနှင်းဝေ...

ဘာလဲ နင် အံ့ဩ နေတာလား ကိုကြီး ငါ ကျောင်းတက်ဖို့ ကား ဝယ်ပါ ဆိုပြီး ပူဆာတာနဲ့ တစ်နေ့ကပဲ ဝယ်လိုက် တာ .. ကံလည်းပါသွားရ အောင်
ကျောင်းချိန် စောပါသေး တယ်
ဝင်စရာ.. ရှိသေးတယ်ဟဲ့ လှပါဟာ အထက်အစား လဲ
စိုင်း ကယုန်းကတန်း အထက်အစား လဲပြီး ကျောင်းလွယ်အိတ်ဆွဲကာ ထွက်လာတော့ ဖြူနှင်းဝေက ကား ရှေ့ခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးသည်။
ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ဖြူနှင်းဝေဆီမှ သင်းသောရနံ့ က ရင်ကို လှိုက်ဖိုသွား အောင် ဆီးကြိုနေသည်။
နင် တော်တော် ပြောင်းသွားတာနော် ပြီလား

ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါ ဟာ
ငါ ကျောင်း ပိတ်ရက်တည်းက သင်ထားတာ လိုင်စင် တောင်.. ရနေပြီ နင်က ငါ့ကို မယုံလို့လား
မဟုတ်ပါဘူးဟာ.. အဖေ့.အကြံ့သိပ်ဆိုးတာ မြို့ထဲ မောင်းတော့ အန္တရာယ် ဖြစ်မှာစိုးလို့ ပါ...
ငါနဲ့ အတူ နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ် တာပဲ.. သေရင်တောင် အတူ မသေရဘူးလား
ဖြူနှင်းဝေ အသံက ကြည် ပြီး မျက်ဝန်းများလည်း တလက်လက် တောက်ပနေပေ
ဝိုင်းကာဖြိုး၏ ဖြူနှင်းဝေကို ရှေ့သို့ ကြည့်တော့ ဖြူနှင်းဝေ ကျေနပ်သွားသည်.

မကြာမီမှာပင် ကားလေးက သပ်ရပ် ခန့်ညားသော ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး ဖြူနှင်းဝေ ကားပေါ်မှ ဆင်း၏။
လာလေ စိုင်း၊ နင့်ကို ကျွေးချင်လို့ ငါ ဒီကို ခေါ်လာတာ...
ဟာ... တယ်ဟုတ်ပါလား နင့် မွေးနေ့လား ဟင်
ဖြူနှင်းဝေ က ပြုံးလျက် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ စိုင်းကို ခေါ်ကာ နှစ်ဦးသား ဆိုင်ထဲ ဝင်လာ၏။
ဆိုင်က ကော်ဖီဆိုင် ဖြစ်သော်လည်း ကွတ်မီ သားနား ပြည့်စုံ၏။ စားပွဲ များက တူညီ ဝတ်စုံနှင့် သေသပ် ယဉ်ကျေး၏။ နံနက်စာ အတွက် တရုတ်စတိုင် ဂျပန်စတိုင် မုန့်များ လည်း အခင်းဖြင့် လှသည်ဖြစ်ရာ
၁၀၆
မြင်ရုံနှင့်ပင် စားချင့်စဖွယ် ဖြစ်နေတော့၏။ စားပွဲပြည့်မျှ စားသောက်ဖွယ်တို့ကို ချပြီးသော အခါ ဖြူနှင်းဝေ က ဆိုင်၏ ကြော်ငြာကပ်ပြားလေး တစ်ခုကို စိုင်း အား ပေး၍ ပြ၏။ စိုင်း ဖတ်ကြည့်လိုက်သော်။

သူ့ ကြော်ငြာလေးက ကောင်းတယ်နော်… ဖြူနှင်းဝေက ချောနေ့ လား
ဟင့်အင်း
ဒါဖြင့် သူငယ်ချင်းတို့ တွေ့ဆုံပွဲ
အို.. မိုင်းနဲ့ငါနဲ့က နေ့တိုင်းလို တွေ့နေကြပါဟာ..
ဒါဖြင့် ဖိတ်ခေါ်တို့ ရဲ့ ဒုတိယအကြိမ်ပွဲ… အင်း ဒီလည်းဖူး မဖြစ်နိုင်ဘူး ဖြူနှင်းဝေနဲ့ ငါက.. ဒုတိယအကြိမ်ရော ကိစ္စမှ မရှိသေးတာ…

စိုင်းက ဖောက်ကာ
နှစ်ကြောင်းကို
အသံမထွက်ဘဲ
ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။
ချစ်သူဖြစ်တဲ့
အထိမ်းအမှတ်
ပွဲ...
နောက်...
တစ်ခုက။
ချစ်သူ
ဖြစ်ပြီးသူကို
ဧည့်ခံပွဲ
စိုင်း အံ့ဩသလို ဖြစ်ကာ ဖြူနှင်းဝေ
ကြည့်လိုက်၏။
ဖြူနှင်းဝေက နိုင်လွန်ပုဇွန်ကြော်လေး
တစ်တုံးကို တူနှင့် ညှပ်ကာ စိုင်းကို
လှမ်းခွံ့၏။ စိုင်းက အလိုက်သင့်ပင်
ပါးစပ် ဟ ပေးလိုက်သည်။
ထို့နောက် စားပွဲပေါ်တင်ထားသော
ဖြူနှင်းဝေ၏ လက်ကလေး တစ်ဖက်ကို
သူ့လက်ဖြင့် အသာအယာ အုပ်ကာ
ကိုင်လိုက်သည်။

ပွဲမှာသင် ဆိုင်းဝိုင်းတွင်းမှ တိုးတိုးညင်သာ
ညောင်းသော ဂီတသံလေး တစ်ခုက
ပျံ့လွင့်လာသည်။ ဘိုဘိုနှင့်ကော်နီတို့
ထိသိထားသည့် မြတ်နိုးခြင်းမိုးတိမ်..
မျက်ဝန်းလေး ထဲ မှာ ရေးဖွဲ့ထားသော ရင် ခုန် မြတ် နိုး ခြင်း....
အချစ် သီချင်းလေး...များစွာ.....
နှင်းကို ပေးသော ရင်ခုန်မြတ်နိုးခြင်း သူ့လက်မှာ ချောလှင့်မိ ဘယ်သူ့ကြောင့်ပါ မြေမှိုင်မလား
မြင်သာစွာ ရွှေလျားနေသော မိုးမြို့ မိုးသားများ
ကွင်းပြင်အဆုံး ပင်္ဂုဏ်ဝေး ထိပ်တွင် ဖြာဖျောင်
လျက် ပြိုကျကာ.. မြေပြင်နှင့် ကျူးလွန်နေလေ၏

ဖြူဖျင်သမ်းသော နေခြည်တန်းသည် မိုးသားထု မည်းမှောင်ပြာကြားမှ အပေါက်ရှာ တိုးထွက်လျက် နေရာ တချို့ကို မီးမောင်း ထိုးပြ သလို သွယ်တန်းကာ ဖြာ ကျနေ၏.
မျှော်လင့်ခြင်း တစ်ခုလို... နော် ဖမ်းစားထားတယ် ရင်ခုန်မြတ်နိုးခြင်း။
အို.. .. .. .. ပန်းကလေး ... တစ်ပွင့်လို .. ... လန်းဆန်းသွင်ပေးဦး ရင်ခုန်မြတ်နိုးခြင်း
တို့နှစ်ယောက် ထော.. စွဲလန်းရင်း ရူးနေတုန်းပဲ... ဖမ်းဆုပ်မရ .. တို့လက်နှစ်ဘက်ဟာ မခိုင်မြဲခြင်း.. ...
အနမ်းကလေးတွေ ရှိုက်ဖူး... .. .. သိမ်းထားတယ် မနွမ်းသေးဘူး။
လတ်ဆတ်ဝင်းဖြာသော မိုးသက်လေနှင့် ကျယ်ပြန့်သော ကွင်းပြင် ကားလေးတစ်စီးနှင့် နှစ်ဦးတည်းသော ချစ်သူ ဝိုင်းနှင့် ဖြူနှင်းဝေ ရွှေးယုံခြင်း ရင်ခုန်ရခြင်း လှပတကျကြွယ်ရာ နေ့ရက်....

စိုး..စိုး...
ဗျာ...
အမလေး
နင့်နှယ်ကြောက်လိုက်
ရတာ ဟယ်
ရှင်ကြွေခြင်း
လာလေဟာ
အဖေါ်ရော
အမေ ရှိတယ်
မီးဖိုထဲမှာ
ရှင်ကြွေခြင်း က စိုး ဖိုးဘနှစ်ပါးအနက်
တစ်ဦးဦး ဖြစ်ချင် အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့သည်ဟု
မီးဖိုခန်းမှ ပေါ်ပြတ်လေး ထွက်လာမှ
အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့လေသည်။

ဟော… သမီး ရှင်ခြောင်း ဘာတွေလဲ ကြည့်…
အဒေါ် ပို့ အမေ ပေးလိုက်တာ လက်ဖက် အကြော်စုံ တဲ့
အေးပေါ့ ငါ တောင်… လက်ဖက် မစားရတာ ကြာပြီ
နင်မှ အိမ်မှာ မရှိဘဲ.. ငါ ခဏခဏ လာပါတယ်.. အခုတောင် နင့်ကို တော်တော် ကြာ ရတယ် မတွေ့တာ
အေးပါတယ် ဘာလဲ ထိုင်ခုံဖြတ်နိုးခြင်း ဆိုလား ဘာလား အဲဒီ သီချင်းပဲ ခဏခဏ ဖွင့် နေတာ.. သူ့ အသံနဲ့ သူ ဘာမှ မကြားဘူး
ရှင်ခြောင်း ကစိုင်းကို မသင်္ကာသလို ကြည့်
၁၁၂
ရင်ခုန်ဖြတ်နိုးခြင်းပါ အမေရာ
အရင်က နင် သီချင်း မကြိုက်ပါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သီချင်းဖွင့်ရင် မထိုင် ဆို

ရှင်ခြောင်း ကလေးညီး ဟာ.. ရှုပ်ပါ နည်းနည်း ပါးပါး တော့ အပြောင်း အလဲတော့ ရှိမှာပေါ့
ရှုပ်လား စိတ်ကော.. .. မပြောင်းလဲဘူး လား
ဘာဖြစ်လို့ လဲ.. ...
မသိဘူးလေ ငါတို့ဘက် နှင် ခြေဦး မရှေ့ညွှတ်တာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ...
ခိုင်း မလုံမလဲဖြင့် ရှင်ခြောင်းကို ကြည့်မိ၏ ခြေရှည်ယဉ် ဝင်းညက် သနပ်စင်သည့် မိန်းကလေး ချိုးချိုးလေး ထက် သယ်ပိုသယ် ရပ်ရပ်လေး နေတတ်သူမို့ ကျောက်ကျောက်လေး လှနေသည့် ရှင်ခြောင်း ...
ခိုင်း ရှင်ကို လျှပ်ပေါ်စေသည့် ရှင်ခြောင်း..... သည့် ရှင်ခြောင်းကို မေ့နိုင်စေဖို့ ဖြန့်ခြင်းတေ ကို ရှင်ခွင်ထဲ သွင်းကြည့်ခဲ့လေသည်။ ဖြင့်သည့် ခဏ ရှင်ကို လျှပ်ရှားဖြန့်ပေ သော ရှင်ခြောင်း.....

ငါ လာဖို့ မလိုတော့ဘူး လား လို့ပါ
ရှင်ဖြောင်း မျက်နှာ ညှိုးခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်၊ ထို့နောက် ဝိုင်း အနီးတိုးက
ဟင်.. ဘယ်... ဘယ်လို အကြောင်း ကြောင့် ဒီလိုမျိုး ပြော ရတာလဲ ဝိုင်း
ကဲ ထိုင်စမ်းပါဦး ဝိုင်း ရယ်.. နင် ပြောတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ငါ နားမလည်ဘူး
ဟို.. ဟိုဟာ.. နင်နဲ့ ကျောက်ဝေါင်က မေ ဂျာနယ်လစ် ဖြစ်လည်း အတူတူ အတန်းလည်း အတူတူ အဲဒီတော့ ကျောင်းကိစ္စ စာ ကိစ္စ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား
ငါလာတော့ ငါက.. ဘာမှ နားမလည်ဘဲ ပဲ.. ဘာမှ လည်း မပြောတတ်

ငါတို့ တစ်တွေဟာ... သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ ဘယ်သွားထားမှာလဲ.. တခြားလူမှုရေး ကိစ္စတွေ ဘယ်သွားထားမှာလဲ... ဘာတန်းမဝင် စာမဝင်တာ နဲ့.. မပေါင်းရတော့ ဘူးလား
စိုင်း ဘာမှ မပြောဖြစ် ရင်ငြိမ်နှောင်း မျက်နှာကိုသာ ငေးကြည့်နေမိ၏။
ငါတို့ သူငယ်ချင်း လေးယောက်ထဲမှာ ငါက အနွမ်းပါးဆုံးပဲ.. စိုင်း ငါ ဘာလို့ ဒီလောက်ကြိုးစား ရတာလဲဆိုရင် ငါ့မိသားစု ဘဝကို မြှင့်တင်ချင်လွန်း လို့.
ငါ
ကလွဲရင် တွေ့စရာ ဆုံစရာ ပြောစရာ ဆိုစရာဟာ ဒီ သူငယ်ချင်းတွေပဲရှိ တာ...
စိုင်း ရင်တွင် ရင်ငြိမ်နှောင်း စကား ထိရိုက်သွားသည် အမှန်။ တကယ်လည်း သူ ရင်ငြိမ်နှောင်းထံ မရောက်သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီပဲ။

မင်း သူ့ဆီ မရောက်တာ ရှင်မြောင်းက ငါ့ကိုလည်း ပြောတယ်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်လုံး ရှင်းလင်း တိတ်ဆိတ် နေသည်မို့ ခပ်တိုးတိုး ပြောသော စကားသံသည်ပင် တော်တော်ကျယ် သွားသည်ဟု ထင်ရ၏
မနေ့က ရှင်မြောင်း လာ သွားတယ်
မင်း ကလည်း ဟုတ်တာပဲ.. အိမ်ချင်း နီးနေတာတောင် မရောက် ဘူး
စိုင်း ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက် ယူ သောက်လိုက်၏
ဖြူနှင်းဝေ ဆီတော့ မကြာခဏ ရောက်တယ်... မဟုတ်လား
သူနဲ့ ငါက ကျောင်းအတူ တက်ရတာ ဆို တော့
အင်း ဟုတ်ပါတယ် အဲဒါ ထားပါ.. ငါ မင်း ဆီလာတာလဲ ဖြူနှင်းဝေ ကိစ္စ ပြောချင်လို့
၁၁၆

ကျော်ဇော်ဝင်းက လက်ကာပြီး သူ့စကားကို ဆက်ပြောသည်။ အမှုအရာကလည်း ခါတိုင်းလို မဟုတ်။ ပျာယီးပျာယာနှင့် တစ်ခုခု စိတ်စောနေပုံရသည်။
ငါလည်း ... ရှိ တယ်
ငါ အရင် ပြောမယ်ကွာ မင်း နားထောင်ပြီး ပြီးတော့ မင်း ဆီက အကြံဉာဏ်လည်း တောင်းရမယ် အကူအညီ လည်း တောင်းရမယ်
ဟဲ ဒါဆိုလည်း ပြောကွာ
ဟို အရင် တန်ဆောင်တိုင် ပွဲတော်ညကို မင်း သတိရသေးလား.. အဲဒီညမှာပါ.. ငါတို့ ထိုင်ကြ တာလေ.....
ဘာလဲကွ မင်း ဟာက
၁၁၇
နားထောင်ကွာ ဟဲ.. အဲဒီညမှာ ဖိုးလမင်းကြီး ကို ကြည့်ပြီး ငါ မျက်နှာ တစ်ခုကို မြင်တယ် ဆိုတာလေ

ဆနိ ပွတ်တိတ့် အဘိုးအိုသို့ ငါ ပြောခဲ့တာ မဟုတ် လား
မင်း ဟာက လည်း သံသ ရှည်လှချည် ကွ
မိုင်း က စိတ်မရှည်စွာ ပြောသော်လည်း ကျော်ဇော်က ဂရုမထား သူ့အတွက် အလွန့်အမင်း အရေးကြီးနေသည့် ကိစ္စမို့ စကား ဖြတ်ချင်ပုံလည်း မရ။
အဲ.. အဲဒီ.. ဟာ ငါ ကျွ.. ငါလေ.. ဟို ဖြူနှင်းဝေ သီ ဖုန်းဆက် တယ် တစ်နေ့က
ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ဖြူးဝေ့ ဆော့ ခဝယ်တနင်း ပြေကာနီး ဘုရားမှာ ငါ ဆု တစ်ခု ပိုတောင်းတယ် ဆိုတာ
၁၁၈
ကျော်ဇော်ရာ မင်း ဟာက ဘာ ပြော ချင်တာတုန်း ငါ တော့ ဆက်စပ်လို့တောင် မရတော့ဘူး

ပြောမည် ပြောတော့ ကျောက်ဂေါင် တရစ်ပေ ပြောချလိုက်သည်။
ရှေ့နောက် မမှန် အဓိပ္ပာယ် မကျသော်လည်း ကျောက်ဂေါင်
ရင်မှ ဝေဒနာကိုတော့ ရှင်းရှင်းကြီး လှစ်ဟ ပြသလို ဖြစ်ရ၏။

စိုင်း ထိတ်လန့် အံ့သြစွာ ကျော်ဝေါင့်ကို ကြည့်မိသည်။
ငါ...ငါ သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်ကွာ..စိုင်းရာ ငါ အိပ်မက်လေသည်း သဘောတူတယ် ယုံလောက်ကဆို ငါနဲ့ သူ့ကို အဖြစ်စတယ်
ငါ ချစ်တယ် ကွာ.. ငါ ချစ်တာကို ပြောချင်တယ် ကွာ...
ကျော်ဝေါင် ပြောလေသည်။ ပြောရင်း မျက်မှန်ကို လည်း သုတ်ပေ၏။ စိုင်းကိုလည်း ကြည့်၏။
ထိုနောက် ပုန်းသက်သော နေ့က သူ့ အဖြစ်ကို ပြန်ပြောပြ၏။ သာမန်ဆို စိုင်း ရယ်မိမည်။ ဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့ စိုင်း မရယ်နိုင် ကျော်ဝေါင့် အမူအရာနှင့် ပုံစံက ဖြူနွမ်းထဲ ဘယ်လောက် အလေးအနက်ထားသည်ကို မြင်ရ၏ ဖြစ်၏။

သွင့် ဖြူနှင်းဝေ ချစ်သူဘဝ ရောက်ခဲ့သည်မှာ မနေ့က
တယ်ကနေ့ဘယ်လို ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြသနည်း
သူ ဖြူနှင်းဝေ ကို ရွှန်းရွှန်းလန်းလန်း မြင်ခဲ့ဖူးပါသလား
ယခု ကျော်ကြောင် ပြောပြသည်ထက် တစ်ဝက်မျှလောက်
ကောင်း ဖြူနှင်းဝေ အပေါ်ကို သူ စိတ်ဝင်စားခဲ့ပါလား
သူသည် ဖြူနှင်းဝေကို ချစ်ရသူလို့ သတ်မှတ်ခြင်း မရှိသော်လည်း ချစ်နိုင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကို ချစ်သူတွေ ဘဝ လှေယာဉ်ကူးမှာ ရောက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။
အဲ.. အဲဒါကွာ မိုင်း.. ရာ
ဟောကောင် မင်းကလည်း ဘာငိုင်နေတာလဲ.. ဒီမှာ မှိုင်းချောက်ခြောက်နေရတဲ့ အထဲ.. နည်းနည်းပါးပါး စဉ်းစားပေးစမ်းပါဟ
မင်း ရင်ထဲက မင်း ခံစားနေရတာပါ ကွာ.. မင်း ပွင့်ပြောပေါ့
ဟ တယ်လီဖုန်းနံ တောင် မပြောရဲတာကွာ မျက်နှာချင်း ဆိုင် ဆို ပို ဆိုးမှာပေါ့

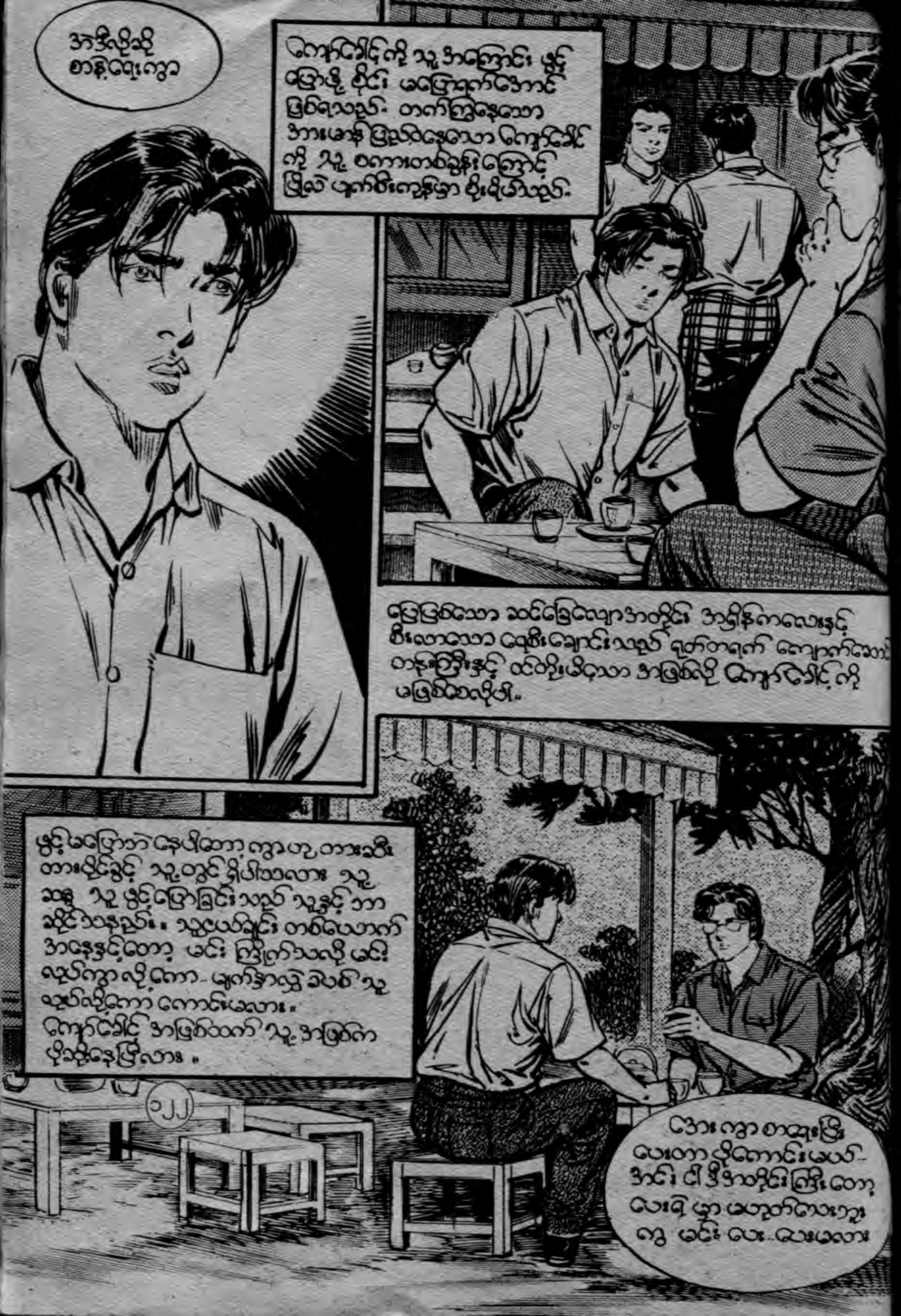

အဲဒီလိုဆို
စာနဲ့ရေးကွာ
ကျော်ဒေါင်ကို သူ့အကြောင်း ဖွင့်
ပြောဖို့ စိုင်း မပြောရက်အောင်
ဖြစ်ရသည်။ တကယ်ကြွနေသော
အားမာန် ပြည့်ဝနေသော ကျော်ဒေါင်
ကို သူ့ စကားတစ်ခွန်းကြောင့်
ပြိုလဲ ပျက်စီးသွားမှာ စိုးရိမ်ပါသည်။
ပြေပြစ်သော သင်ခြေလျော့အတိုင်း အချိန်ကလေးနှင့်
စီးလာသော ရေစီးကြောင်းသည် ရုတ်တရက် ကျောက်ဆောင်
တန်ကြီးနှင့် ဝင်တိုးမိသော အဖြစ်လို ကျော်ဒေါင်ကို
မဖြစ်စေလိုပါ။
ဖွင့်မပြောဘဲ နေပါတော့ ကွာဟု တားဆီး
တားမြစ်ခွင့် သူ့တွင် ရှိပါသလား။ သူ့
သဘော သူ ဖွင့်ပြောခြင်းသည် သူနှင့် သာ
ဆိုင်သည်။ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်
အနေနှင့်တော့ မင်း ကြိုက်သလို မင်း
လုပ်ကွာ လို့တော့ - မျက်နှာလွှဲ ခဲပစ် သူ
လုပ်လို့တော့ ကောင်းမလား။
ကျော်ဒေါင် အဖြစ်ထက် သူ့ အဖြစ်က
ပိုဆိုးနေပြီလား။
အေး ကွာ စာရေးပြီး
ပေးတာ ပိုကောင်းမယ် -
အင်း ငါ ဒီ အတိုင်းကြီး တော့
ပေးရဲမှာ မဟုတ်ဘူး
ကွ မင်း ပေး..ပေးမလား

ဟာ… မင်းကလဲ
ဗိုင်း.. တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သည်ပြဿထိတော့ သူ့ပါဝင်လို့ မသင့်။
အေးကွာ ဟုတ်တယ် မင်း ပေး..ပေးလို့လည်း မကောင်းဘူး ဒါပြီး… မင်း ပေးတယ် ထင်သွား ဦးမယ်
ဒါ..ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ.. စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲ ညှပ်ပြီး ပေးထားခဲ့မယ်… ဒါပေမယ့် ငါက စာ မရေးတတ် ဘူးကွ.. မင်းက မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးထွက်တာ မင်းပဲရေး ပေး
ဘာဆိုင်လဲ ကွ.. မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးနဲ့ ရည်းစား စာ
မင်း ခံစားချက်နဲ့ မင်း ရေးပေါ့ကွ
အရေးအသား အဖွဲ့အနွဲ့ဆိုတာ ရှိတယ်ကွ စာရေးတတ်တဲ့လူ ရေးတော့ ပိုပြီး ပေါက်လို့ ကောင်း တာပေါ့.. ငါတို့အကြောင်းလည်း မင်း သိနေတာပဲ.. မင်း ဝင်ခံစား ပြီး ရေးလို့ ရပါတယ် လုပ်ပါကွာ

ကျော်ဝင်းက စိုင်းကို မျက်နှာ
ပေါ်ကောင်းဖြင့် တကယ်ပင် ခခယယ
တောင်းပန်၏ ။ သူ့ အသံ အဝက်
တကယ့် အရေးတကြီး ကိစ္စလို
အသံတက်တက်ကလေးနှင့် ကြံ့တင်
စိုးတားကာ ထွက်ချက်နေ၏ ။
ငါ နက်ဖြန် လာ
ယူမယ်ကွာ စိုင်း..နော်
နောက် ငါတို့ လူကြီးတွေဖြစ်
သားတွေ သမီးတွေ ရတော့မှ
အဲဒီစာကို ဖြင်း ရေးပေးတဲ့
အကြောင်း ပြောပြပြီး
ရယ်ကြတာပေါ့

အသက်ဒိုဝါဆုံး ဒီလေ့ပါကို သူလုပ်နေ ချိန် ဖြစ်ကြောင်း စိုင်း သဘောပေါက် သော်လည်း သူ့အဖြစ်က သည်းလည်းရှုံး စားလည်း ကျူး မှို့ ဖျစ်ညှစ်ကာရေးနေ ရသည်။ နေ့လည် လောက်တွင် ကျော်ဝေါင် ရောက်လာသော်လည်း စာ က မပြီးသေး။
ကျော်ဝေါင်က လိုသည်ကို ပြော၍ ပြင်ဆိုက် ပြန်ရေးလိုက်ခြင်း စိုင်း ကျဉ်းကြပ်နေသလောက် ကျော်ဝေါင် တက်ကြွနေခဲ့ရာ နောက်ဆုံး စိုင်းဝေါစာကြမ်းကို ကျော်ဝေါင် အဆွေးကျေး၍ ပြီးသွားခဲ့လေသည်။
ဝေါင် စာရွက်ဝေါက်ကို ခါနဲ့ နယ်ကာ.... .
ကောင်းတယ်ကွာ ဒီစာကို ပတ်ပြီး ဖြန့်ချိ ဝေ တော့ ကြွသွားမှာပါ.. ကျေးဇူး အများကြီး တင်တယ်- သူငယ်ချင်း ငါ သွားမယ်နော်.. ဟို တခုပ်ပိတ်မှာ ညှပ်ပြီး ပေးလိုက်မယ်

ဖြိုးဝေ၊ မင်းက မသိချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ဖြူနှင်းထက်ကို အကဲခတ်ပေးနော်
ကျော်ဝေါင်က တတွတ်တွတ် မှာနေသလို စိုင်း က ခေါင်း တဆတ်ဆတ် ညိတ်ပါသည်။
ကျော်ဝေါင် ရွှင်မြူးလျက် စက်ဘီး နင်းထွက်သွား သည်ပင်။
စိုင်း နေရာမှ ယခုဖြစ်စဉ်တို့ လွှင့်လျက် အတွေးကြီးသာ ငေးမောနေမိသည် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုစိုင်း..
အစ်ကိုစိုင်း
အရေးတကြီး ခေါ်သံတစ်ခုက လျှပ်စီးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသဖြင့် ခြံဝသို့ ကြည့်မိလေမှ နုရွှင်ပြောင်း မောင်လေး.. ဒေါင်ကြောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ဟာ..
ဟင်.. မင်းအမေ ဘာဖြစ်လို့တုန်း
အမေ...ဆုံး.. ဆုံးပြီ.. ဗျ.. အဟင့် ဟင့်.. ဟင့်
ဟင်
အဲ.. အဲဒီ အစ်မက အစ်ကို စိုင်းကို ခေါ်.... ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့
အစ်ကိုစိုင်း လုပ်.. လုပ်ပါဦး ဗျ အမေ.. အမေ..
ဟာကွာ ဒုက္ခပဲ...
၁၂၇

အမောတကော ပြေးလာသော စိုင်း ရှင်ခြောင်းတို့
အိမ်ရောက်သော အိမ်နားနီးချင်း ဖိုးမကြီး
နှစ်ဦးနှင့် ဦးကြီးကျော် သာ ရှိသေးသည်။
ဦးကြီးကျော်နှင့် ရှင်ခြောင်းက ပေါ်နန်းဖြူ့ယဉ်ကို အိပ်ရာ
တင်၍ လူနာတင်ကား အလာကို စောင့်နေဆဲ ဖြစ်ရာ
ဖြူဖြူစင်ချင်း စိုင်းကို အခေါ်ရွတ်လိုက်ပုံရ၏။
ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲဟာ
ဦးခြောက် သွေးကြော ပြတ်တာ ထင်တာပဲ၊ အိမ်မှာ အခင်းမှာ ရုတ်တရ လဲကျသွားတာ ဖြစ် ရှင်ခြောင်း ပြေးလာ သတိမရတော့
ဦးကြီးကျော်က ပြောပြ၏။ ရှင်ခြောင်း
မျက်လုံး အကြောင်သားနှင့် ငေးနေ
သူ့ ကြည့်ရသည်မှာ မျက်စိရှေ့မှ
အဖြစ်ကို မယုံနိုင်သေးသည့်ဖြစ်
၏။

ရှင်ခွှောင်း ရှင်ခွှောင်း
ဟင်
ခိုင်း
ခိုင်းက စိုးရိမ်စွာလှုပ်ရှားနေမှ ရှင်ခွှောင်း သတိဝင်လာသလို ဖြစ်ကာ ခိုင်းကို လှည့်ကြည့် ဖြစ်သည်။
ရှင်ခွှောင်းရာ မယုံနိုင်စရာ ကြီး..ဟာ
ထိုစဉ်မှာပင် လူနာတင်ကား ရောက် လာသဖြင့် ဦးကြီးကျော်ပင် ကြီးကြပ်၍ ကားပေါ်တင်ကြသည်။
၁၂၉
အသေရုံကားကို မြင်၍ ထင်ပေါ် လယ်ထဲမှ လူအတော် များများ ရောက်လာပြီး ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ဦးကြီးကျော်နှင့် ဓော်ငိုးရင်း တစ်ဖွဲ့ပါလာကာ ကိုယောင်ကြီး တို့က အလောင်း သယ်ဆောင်သော ကားနှင့် အသေရုံကို လိုက်သွားသည်။

သည်အချိန်ကျမှ ရှိုက်သံ ထွက်လာသည်။
မိခင် ဆုံးပြီ ဆိုသော အသိ ရှင်ချောင်း ရင်ခွဲ
တကယ်ပဲ ဝင်သွားပြီ ထင်သည်။ ဘောင်ဘောင်
လည်း ငိုသံပါကြီးနှင့် သူ့ အစ်မကို
လှုပ်ကိုင်ကာ..... ......
အစ်မ..အစ်မ
အမေ မရှိတော့ဘူး
နော်.. အမေ.....
တကယ်ပဲမရှိတော့ဘူး
နော်--
ရှင်ချောင်း ဆုတ်ခဲ့ မပြောနိုင် ခေါင်းညိတ်
ပြရင်း ဘောင်ဘောင်ကို မချိတင်ကဲ ပက်
ဘောင်ဘောင် ကလည်း သူ့အစ်မကို
ပြန်ဖက်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးကြတော့
၏။
အုပ်မိုးကာ အေးမြမှုကို ပေး
ထားသော မေတ္တာရိပ် ထို
မေတ္တာရိပ် ပျောက်ဆုံး သွား
သည်နှင့် နေပူထောက်ကိုလည်း
ရှင်ချောင်းတို့ တိုက်ရိုက်ခံရတော့
မည်။ လေဒဏ်ကိုလည်း တိုက်ရိုက်
ခံရတော့မည်။
ပညာတစ်ပိုင်း တစ်စ အရွယ် မရောက်သေးသည့် မောင်ငယ် ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့မှ မိဘပါ မဲ့ရပြီ
ဖြစ်သော ရှင်ချောင်း ။ ထိုအချိန်က ရှင်ချောင်းတို့ မောင်နှမ နှစ်ဦး ဖက်ငိုကြသော မြင်ကွင်းသည်
စိုင်း ရင်တွင် လည်းကောင်း မျက်ဝန်းတွင် လည်းကောင်း ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်တော့မည်
မဟုတ်သော မြင်ကွင်း ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

မနက်စောစောမှာပင်
ကျော်ဟိုင်နှင့် ဖြူနှင်းဝေ တို့ ရောက်သော
ကြသည်။ ကျော်ဟိုင်က စက်ဘီးနင်း၍
နှင်းဝေ က နောက်မှာ ထိုင်ကာ
ကျော်ဟိုင် ပခုံးကို ကိုင်ထားသည်။
ဗိုင်း ရယ် သူကတည်းက ဖုန်းဆက် လိုက်ရင် ပြီးရော.. ကျော်ဟိုင် အိမ်လည်း သွမ်း အကြောင်းကြားလို့ ရတာပေါ့
ဖြူနှင်းဝေ က စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းပြီး
နိုင်း အနား ပြေးလာကာ ပြောလိုက်
သလို ကျော်ဟိုင် ကလည်း
စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်
ဟုတ်ပါတယ် နှင်းနှောင်းရာ.. ငါတို့ သိရင်.. ညက လာ အိပ်ပါတယ်
ရှိပါတယ်ဟာ.. ဦးကြီး ကျော်ရော.. လူကြီးတွေရော အားလုံး လာလုပ်ပေးနေတာပေါ့

ရှင်ဖြောင်ငါ.. နင်ဘာမှ ဒီ့ဘားမေယပါနဲ့ နော်... သိတာ..လုပ်စရာ ရှိတာပြော... ငါတို့ လုပ်ပေးမယ်
ဖြူနှင်းဝေ စကားကြားတော့ ရှင်ဖြောင်း မျက်ရည်ဝဲပြန်ပါပြီ. သည်ဒီအချိန်တွင် ဒီဘား ပေး စကား ပြောတတ်သော သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ ဖြူနှင်းဝေ လက်ကို ဖျစ်ညှစ်၍ ဒီသိဒီအမှတ်ပြုလိုက်ပါသည်.
ထိုနေ့ညက ကျောင်းဝင်းနှင့် ဖြူနှင်းဝေ လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို ဒီပိုရှိသမျှယ် နိုင်ခိုင်လုပ်ပေးကြသည်.
နာရေးအိမ်မှ ကိုင်းနှင့် ဖြူနှင်းဝေ မျက်လုံးချင်း ဆုံသည်မှ လွှဲ၍ ချစ်သူတို့ဘဝ မနေဖြစ် မပြောဖြစ် ထူးခြားသည်ကား ဖြူနှင်းဝေ မျက်ဝန်းတို့ တောက်ပရွှန်းလက်နေခြင်းပင်

ကာနီးကျတော့ ကျော်ဇော်ဝင်းက စိုင်း အနား
ကာ.. လေသံတိုးတိုးဖြင့်
စိုင်း ဖြူနှင်းထထ ကို ငါ စာပေးလိုက် ပြီ
အေး.. မနေ့က မင်းသီက အပြန်မှာပဲ ဝင်ပေး ခဲ့တာ.. အခု ဒီမနက်ကျတော့ ရှင်ပြောင်း အသေ သုံးတဲ့ အကြောင်း မှန်း သက်ပြီး လာနိုင်းလို့ ငါလာတာ သူ့ ကြည့်ရတာ မှုမပြောင်းဘူးကွ ငါ့ကို စိတ်ဆိုး ပုံလည်း မရှိဘူး... ငါ အခြေအနေ ကောင်းပြီ ထင်တယ်
အဲ..... ...ဟို
အခြေအနေလေကွာ အခြေအနေ ကောင်းမယ့် ပုံ ပဲဗျို့
အေး.. ဟုတ် ဟုတ်တယ်နော်

ရှင်နှောင်း နှင့် ဖြူနှင်းဝေ အနားရောက်လာသဖြင့် ကျော်ဝေါင် စကားဖြတ်၍ ဖြူနှင်းဝေကို စက်ဘီးနှင့်တင်၍ ပြန်သွားကြသည်။ ကျော်ဝေါင် ပြောသလိုပင် ဖြူနှင်းဝေ .. စိတ်ဆိုး ခြင်း စိတ်ကောက်ခြင်းတို့ မရှိသည်ဖြင့် မနေတတ်မထိုင်တတ် ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း ပုံစံမျိုးလည်း မရှိ။ ထိုင်း ကို ရွှန်းလဲ့စွာ ကြည့်တတ်သလို ကျော်ဝေါင့်ကိုလည်း ကြည်ရွှင်စွာ ဆက်ဆံ၏။
ပြန်ခါနီး စက်ဘီးပေါ် ခိုတက်မှာပင် .. ကျော်ဝေါင့် ပခုံးကို ကိုင်၍ကာ တက်သွားခဲ့သည်။
၁၃၄
ရက်လည်ပြီးသည်အထိ ကျော်ဝေါင်နှင့် ဖြူနှင်းဝေ နေ့မဟုတ် ည တစ်ချိန်ချိန်၌ ရောက်လာတတ်သလို ရောက်လာတိုင်းလည်း ပြေပြေလည်လည် ရင်းရင်းနှီးနှီး မို့ ဖြူနှင်းဝေ သဘောကို ပိုင်း စဉ်းစားလို့ မရဖြစ်လာသည်။

စဉ်းစားသည် ဆိုတာထက် ဒီလူနဲ့ ကြုံခဲ့သက်
မဖြစ်ဘဲ ဘယ်လိုသဘောပေါက်ပါလိမ့် ဟူသည့်
အသင့်မှာယင်ပါပြီ။ ဝိုင်း တကယ် စဉ်းစား
နေမိသည်က ရှင်ချွေးခြင်း၏ ချစ်ရေးကိုသာ
ဖြစ်နေ၏။
ဖိုဝင်မြာ အဲဒါသောင်းကို ကားပေါ်တက်စဉ် ဒီလူ့နိုက ဖက်ကာငိုကြွေး
သော ရှင်ချွေးခြင်းတို့ မောင်နှံ့ယောက်ျ ချစ်ခြင်းကိုသာ ဖြင့်ပေးလောင်ပြီ
ချစ်သက်ရမည့် ရှင်ချွေးခြင်း ဘဝကို တွေးနေမိသည်။
ဟွာ..ဝိုင်း မပြန်သေးဘူး လား
ဟုတ်ကဲ့ ဦးကြီးကျော် ရှင်ချွေးခြင်းတို့ ယောင်နှံမ ပြင်ပြီးပြီ ဒီမြေပေါ် နေလို့ သူတို့ နိုးတော့မှပဲ ပြန်တော့မယ်
ဦးကြီးကျော်က... တစ်ပြန်နက်လုံး အိပ်မပျော်ဘဲ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းကပါ်သည်မှ အခု ရောက်သည်များ ပြောခဲ့သည် အခုံး
သိပ်ကြီးလှပ်ချ် နေလေယ်တွင် မှားရပါ အသုံးပြုသော
အိုးချက် ပန်း ကန်များ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပြန်ပို့ပြီး
ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အေးကွာ... ဒီမောင်နှမ ကံ ဆိုးပါတယ်
ဦးကြီးကျော်လည်း ပင်ပန်း နေပြီ... ခဏ ထိုင်ဦးလေ..
ရက်လည်ပြီးပြီမို့ အိမ်ထဲတွင် လူရှင်းနေကာ ဦးကြီးကျော်က.. ခုံတန်းရှည်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ယပ်တောင်တစ်ချောင်းကို ယူကာ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေသည်။
ရှင်ချောင်းက သေးတရှည်သွားပြီလ သက်တက်ဖို့ ဘယ် နှစ်နှစ် ကျန်သေး လဲ...
ပေါက်ကြောပါဦး ဆိုရင် ငါးနှစ်လောက် နေရဦးမယ်
အင်း.. ဒီငါးနှစ်ကို ကလေးမလေး ဘယ်လို ဖြတ်သန်း မလဲ.. ဈေးထဲက ဆိုင်ကို ဘယ်သူ ထိုင်မလဲ.. ဒီဆိုင်ကို ပိတ်လိုက် ရင် စားဖို့သောက်ဖို့ငွေ ဘယ်ကရမလဲ
ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကို စဉ်းစားတယ်.. ဦးကြီးကျော် ပြီးတော့ ရှင် က.. သူ့တစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ဘူး သူ့မောင်လေး ဘဝကိုပါ.. မြင့်ချိုတာ..

ဒါကတော့ အာရှနဲ့ ကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲ ကွ.. ဒါပေမယ့် သူ့ တစ်ယောက်တည်း သရုပ်ဆောင် ဖြစ်အောင်တော့ ရှေ့ကို ဘယ်လို သတ်ကြမလဲ တချို့လူတွေများ အောက်ကျ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံကို ဘယ်လို အကျိုးရှိအောင် သုံးရမလဲ ဆိုတာ နားမလည်ကြဘူး အာဖျော်အပါးနဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုတွေ အတွက်ပဲ အာရုံနှစ် နေကြတယ်
ရှင်မြှောင်းတို့ကျ တော့လည်း ပညာတစ်ရပ် ဘဝ တစ်ခုအတွက် ထိုက်သင့်တဲ့ အရင်းအနှီးလေး ကုန်ကျခံဖို့ အတွက်တောင် အခက်အခဲ ရှိနေတယ်
ဒီလေး ငါးနှစ်တာ စပိုက် စကားလေး မရှိတာနဲ့ ရှင်မြှောင်း သရုပ်ဆောင် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ဆိုတာ တော့ ရင်နာစရာ ကောင်းပါတယ် ဦးကြီး ကျော်ရာ..
အင်း သေးသေး သေးသေး တစ်ရက်မှာတော့ ဒီကိစ္စကို ရှင်မြှောင်းနဲ့ မျက်နှာစုံညီ တိုင်ပင်ကြ တာပေါ့ကွာ..

မိုးရေစက်တို့က တံစက်မြိတ်တစ်လျှောက် တစ်ပေါက်ပေါက် စီးကျနေ၏။ မှုန်မှိုင်းကာ တဖွဲဖွဲ ရွာသောမိုးကြောင့် ရေမများ သော်လည်း အေးစိမ့်စိမ့်နှင့် တိတ်ဆိတ် နေသည်။
ရှင်အောင်၊ အကြည်လွင်တို့က အထားသို့ လှည့်မျှော်နေပြီး လှသောမျက်နှာလေး သည် ညှိုးလျော်သော်လည်း မာနကိုမူ တင်းထား၏။ အားလုံး အတွေး ကိုယ်စီနှင့် တိတ်ဆိတ်နေပြီး.. ဦးကြီး ကျော်က ချောင်းဟန့်သံ လေးကာ စကားကို ပြန်စသည်။
ဒီကိစ္စက အဘလေး အနက် ထားရမယ့် ကိစ္စပါ ရှင်အောင်း အမှန်ကတော့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချနိုင်မှ ဖြစ်မယ် ဘာလို့လဲ.... ဆိုတော့ သမီး ဘဝ သမီးမောင်လေး ရဲ့ ဘဝ အပြင် မျိုးဆက်တစ်ခုလုံး ရဲ့ ဘဝနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်လို့ ပြောလို့ရတယ်

ဟုတ်..ဟုတ်ပါတယ်
ဦးကြီးကျော်ရယ်.. လက်ရှိ ရှိနေတဲ့
အနေအထားကို စိတ်ချ မယ်ဆိုရင်
လက်တွေ့ကျကျ ကြည့်လိုက် အခုမှာ ဘာတွေ
လုပ်နိုင်သလဲ ဆိုတော့ သမီးမှာ ရော်လက်စ်
ကုန်ကျစရိတ်အပြီး ခြောက်ထောင် ဒေါ်လာနဲ့
ဝယ်ထားတဲ့ တစ်ချောင်းပဲ ရှိတော့တယ်...
ဈေးထဲမှာ လက်ဖက် ချင်း ပဲကြော်စုံ ရောင်း
တဲ့ ဆိုင်ခန်းလေး တစ်ခန်း ရှိတယ်.. ပျဉ်ထောင်
အိမ်အိုလေး တစ်လုံး ရှိတယ်
၁၃၉
အခုကျောင်းပြန်
တက်တဲ့နေ့မှာ စာအုပ်ဖိုး
လေးထောင်ကျော် သမီးကုန်
ရမယ်.. ဈေးထဲက ဆိုင်ခန်းကို
အပြတ် ရောင်းလိုက်ရင်တောင်
သမီးတို့ တစ်နှစ်စာပဲ
ဦးကြီးကျော်

ကျော်ဝေါင်က မျက်မှန်ကို ပင့်ကာ စိတ်မခံတော့ဘဲ ဖြင့် ဝင်ပြောသော်လည်း ရှင်ဒွေးက ဝေါင်းယံ ပြောသည်။
ငါတို့လည်း ဘဝတစ်ခုစီခွဲ့ ရှိပြီပဲ ယံ.. ရှင်ဒွေး အဲဒီစာအုပ်ကြီး ကို ငါ ပေးပါယံ ဒီလောက် ကိုတော့ ငါ မလက်ကို ပြောလို့ရပါတယ်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျော်ဝေါင် နင် အဲဒီလို တောင်းပေးလည်း ခဏပါ ဟယ်.. ရေရှည်ဘယ်လိုမှ မလဲ.. ပြီးတော့ ငါ့အဖေ ဒါကော ယူသင့်လား
ငါကတော့ နင့်ကို ကျောင်းပြီး အောင်ပြီ ဆက်တက်စေချင် တယ်ဟာ..
ငါလည်း ဒီဟာကို တက်ချင်ပါတယ်.. ငါ... အဖေ့ရဲ့ ဖြစ်ချင်လွန်းလို့ ဘယ်လောက်ကြိုးစား ခဲ့တယ်ဆိုတာ.. နင် သိပါတယ်.. ဝိုင်း
၁၄၀

ဒါပေမယ့် ငါ့ အခြေအနေက
ကျောင်းပြီးအောင် တက်ချင်ရင် ဒီအိမ်နဲ့
ဒီမြို့ကို ရှောင်ဖို့ပဲ ရှိတယ် ဒါ.. ဒါကလည်း
ငါ့မိဘတွေ ကွယ်ကာပါစပြီး ဝယ်ခဲ့တာ..
လယ်မြေနဲ့ မေမေတို့ရဲ့ ကျွဲနွားတွေ ချွေးတွေနဲ့
တည်ဆောက်ထားခဲ့ကြတာ.. ငါ ဘယ်လိုမှ
မရောင်းနိုင်ဘူး.. အဲဒီတော့ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ
ငါ.. ငါ ကျောင်းထွက်ပြီး အဖေရဲ့ ဆိုင်ကိုထိုင်
ဈေးရောင်းပြီး ငါ မဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝကို
ငါ့ မောင်လေး ဖြစ်အောင်... အဟင့်...
ဟင့်.. ဟင့်...
ရဲမြွှောင်း ဆက်မပြောနိုင်တော့
ငိုရှိုက်သံတို့. ရောနှောကာ ပါးပြင်တစ်လျှောက်
မျက်ရည်များ လိမ့်ဆင်း လာတော့သည်.
မမြင်ရက်သော ဦးကြီးကျော်က
တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်
သလို.... .
စိုင်း ကလည်း တောက်တစ်ချက်ကို
ခေါက်လိုက်မိလေသည်.
တောက်...
မင်းနဲ့ဟာ.. ရဲမြွှောင်း
မင်းနဲ့.
၁၄၃

နှင်း... နှင်း ကျောင်း
တက်ကို တက်ရမယ်
ဆရာဝန် ဖြစ်ကို ဖြစ်
ရမယ်...
စိုင်း အာသံက မိုးကြိုးပစ်သလို တင်းမာနေပြီး သံမဏိ ဓားသွားလို လည်း ပြတ်ရှ
နေ၏။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ သတ်ခနဲ ထကာ အိမ်ပေါ်မှ ဒုန်း ဒုန်း ဒိုင်း ဒိုင်း
ဆင်းချသွားတော့သည်။
စိုင်း!!
ရှင်ခွေဒါးက လန့်ဖျပ်ကာ
လှမ်းခေါ်သလို ကျော်ဝင်း
လည်း အောက်ခေါ်ရင်း
နောက် ဆင်းပြေးလိုက်လာ၏။
ခြံပြင်လမ်းပေါ် ရောက်မှ စိုင်းကို
မီသဖြင့် ကျော်ဝင်း နှားမလည်
နိုင်စွာ စိုင်းကို ဖမ်းဆွဲသည်။

ဟော့ ဟော့ကောင်
ဘာ... ဘာလုပ်မှာလဲ..
မင်း..ဘာလုပ်မလို့
လဲ...
ဗိုင်း.. ကျော်ကြိုင် ဘက်ကို သတိခနဲ လှည့်
လိုက်. မျက်တွင်းများက တင်းတင်း စေ့ထားသည်.
မျက်လုံး ဒီခုံက တောက်ပ ရှုံ့ရှိနေသည်.
ငါ.. ရှင်ဖြောင်းကို
လက်ထပ်မယ်
ဘာ...
ကျော်ကြိုင် လန့်သွားသည်ထက်.. အံ့ဩသည်ထက် ပေါင်းက နောက်သို့
တစ်လှမ်း လှမ်းသွား၏.
မင်း......
ဘာ... ပြောတယ်
ငါ. ရှင်ဖြောင်းကို
လက်ထပ်မယ် ငါ သူ့ကို
ကျောင်းပြီးအောင်...
ဆရာဝန် ဖြစ်အောင်
တာဝန် ယူမယ်

ဘာ .. မင်း ...
မိန်းမ ယူမယ်
အရက်ဖြူနီနီလေး ရစ ဖြစ်နေသော ဦးခင်မောင် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ
ဝုန်းခနဲ ထ ရပ်လိုက်သွားသလို သူ့မျက်နှာ နားကြားလွဲလေ
သလားဟူသည့် ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်နေသည်.
မိန်းမ ယူမှာ
မဟုတ်ဘူး အဖေ...
ရှင်ခြောင်း ကို လက်ထပ်
မှာ ...
မဟုတ်ဘူး အဖေ
လုံးဝကို မဟုတ်ဘူး
ဟော.. ရှင်ခြောင်း ဟာ
မိန်းမ မဟုတ်ဘူးလား..
ရှင်ခြောင်း ကို လက်ထပ်တာ
မိန်းမ ယူတာ မဟုတ်ဘူး

ဘာလဲကွ အဲဒါတွေ ...ပါလဲ.. ကျောင်း မပြီးသေးဘူး ...မ ယူမလို့ ရှုပ်ပိုးထိုးနေတယ် ...မယူပြီး မင်း ဘာလုပ်စားမှာလဲ ...ကျောင်းပြီးအောင် ဘယ်လိုတက် ...ပဲ... မိဘကတော့ ငါ့သား ...ယူနီဗာစီ ကျောင်းသားကြီး ...ပြီး ကြွားလိုက်ရတာ တစ်နှစ်ပဲ ...တော့တယ်.. မိန်းမ ယူမလို့ တဲ့
ကျွန်တော် မိန်းမ ယူမှာ မဟုတ်ဘူး ရှင်ပြောင်း ကို လက်ထပ်မှာ လို့... အဖေ့ ကို ပြောတာပါ.. မိန်းမ ယူ တယ် ဆိုတာ.. ကြိုက်လို့ မခွဲနိုင်ကြလို့ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လို့ ဒါမှ မဟုတ် အဖေ ပြောသလို.. ရှုပ်ပိုးထိုး လို့
သား.. အခု ပြောတာက အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး အဖေ ရှင်ပြောင်းကို လက်ထပ်မှာ တခြား မိန်းမတွေကို ယူတာ မဟုတ်ဘူး ဒီကလေးလည်း ရှင်ပြောင်းပါ ဘဝနဲ့ ကျွန်တော့် ဘဝအတွက် ရှင်ပြောင်း ဆေးကျောင်း ပြီးအောင် တက်ရမယ်
ကျွန်တော်က အဝေးသင် ပြောင်း မယ်

အဝေးသင် မှုကိုဘွဲ့ကြ
မင်း ဘယ်ပါကြွားမှာ
လဲ
ကျွန်တော် အင်ဂျင်နီယာ
လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး အဖေ
အဲဒါကို ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စား
ဘူး .. အဲဒါကို ကျွန်တော့်
ကိုယ် ကျွန်တော် သိတယ်
ကျွန်တော် ဆက်တက်နေလည်း
စာမေးပွဲ ကျမှာပါ
ဒါ... မိုက်ဦးကွာ..
ဒါ..ကွာ..
စိတ်မထိန်းနိုင်သော ဦးဥင်ဖြော်
လက်က ဖြောက်တက်သွားပြီး
စိုင်း နားရင်းကို ရိုက်ချလိုက်၏ .
မူဝေ့သွားသော အဖြစ်နှင့် အတူ
စိုင်း တစ်ပတ်လည်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်
လဲကျသွားသည် .

ကိုဝိုက် လွှတ်.. လွှတ်မယ် နော်...
မင်း သား ပြောတာ မင်း ကြားလား ကျောင်း ဆက်မတက် တော့ဘူး.. ဖြန်းမ ယူ မလို့တဲ့ ဟောကောင်...
မမြ နင်.. ဖယ်စမ်း
ရှင်.. မလုပ်ပါနဲ့ သားကို မရိုက်ပါနဲ့
သားရယ် နှင်းအောင်းကို အမေတို့လည်း ချစ်တာပါပဲ.. သားတို့ ကျောင်း ပြီးရင် အမေတို့ တောင်းရမ်း ပေးမှာပါ.. ကိုယ့် ကျောင်း ပြီးအောင်တော့ ကိုယ်တက် ကြ ဦး.. ပေါ့ သားရယ် နော်..

သား ရှင်းပြရင်လည်း အမေတို့ နားမလည်နိုင်ဘူး ဆိုတာ.. အမေတို့ ခေတ်မမီလို့ သားလောက် အတန်းပညာ မရှိလို့ အဲဒီလိုလည်း အတွေး မမှားပါနဲ့ အမေ... အမေတို့ သားကို ချစ်တဲ့ စိတ် အဲဒီ စိတ်ကြောင့် ကိုယ့်သား ဘက် တစ်ခုတည်း ကြည့်ပြီး အမေတို့ နားမလည်နိုင်မှာကို သား ပြောတာပါ..
အဲဒီတော့ သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ အမေ....
စိုင်း လဲနေရာမှ အမေ့ကို မြှော်၍ ကုန်းထသည်။
တောက်.... ခွေးကောင် လူလို နားမလည်တဲ့ကောင် သွား .. သွားစမ်း.. ငါ့ အိမ်ပေါ်က ဆင်း သွား
သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ အမေ သား အမှန်ကန်ဆုံးလို့ ဆုံးဖြတ် ခဲ့တာပါ အဲဒါကိုတော့ အမေ ယုံပါ...
သား.... ....သား

...နှင့် ရှင်ခြောင်းတို့ ရပ်ကွက်ရုံးမှာပင်
...လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ စိုင်း ဘက်က
...ကြီးကျော် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သလို
...ရှင်ခြောင်း ဘက်မှ ကိုမောင်ကြီး တို့ ဇနီးမောင်နှံ
...လိုက်ပါ၏။
အသိသက်သေများ လက်မှတ်ထိုးပြီးသော
အခါ စိုင်းက လက်ထပ်စာချုပ် နှစ်စောင်ကို
နန္ဒာရှင်ခြောင်း ထံပေးပြီး...
ကိုမောင်ကြီးတို့နဲ့
ရှင်ခြောင်း မြို့လိုက်သွား
နော်... ဒီစာချုပ်တွေကို
လည်း ယူသွား ရှင်ခြောင်းပဲ
သိမ်း

စိုင်း... ဘာလုပ်ဦးမလို့ လဲ...
ဦးကြီးကျော်တို့ အိမ်ခဏ လိုက်သွားဦးမယ်
မင်းကလည်း ကွာ မင်္ဂလာဦးမှာ ဟိုသွားဒီသွား လုပ်မနေရဘူးကွ သတို့သမီး ပျင်းနေမှာပေါ့
ကိုမောင်ကြီးက စသော်လည်း ရှင်နှောင်း မပြုံးနိုင်သလို စိုင်းလည်း မရယ်နိုင်ပါ။
ရှင်နှောင်းတို့ ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် စိုင်းနှင့် ဦးကြီးကျော်လည်း ရုံးအဆောက်အအုံငယ်မှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။
၁၅၀
မောင်စိုင်းကို လူငယ်ပေမယ့် ဦးကြီးကျော် လေးစားပါတယ် ရိုးရင်းတဲ့ အလှူဒါန တစ်ခုကို တွေ့ရင် အနုမောဒနာ တရားဖြစ်ပေါ် ခံစားရသလို .... ဦးကြီးကျော် အခု ခံစားရပါတယ် ဒါဟာ သာမန်လူတွေ မလုပ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ... စိုင်း

ကျွန်တော့်ကို အရှုံးလေသလား အထင်မကြီးပါနဲ့ ဦးကြီးကျော်.. ကျွန်တော် ဝါသနာမပါဘဲ သူများ ပေးလာလို့ လိုက်ဆောင်တဲ့ ဘာသာကို ဆက်တက်သင့် နေလဲဗျ ကျွန်တော် ယောင်မှာ မဟုတ်ဘူး
အဲဒီလိုတော့ ဦးကြီးကျော် မပြောသာဘူး ကွာ.. မင်း လိုပဲ ဝါသနာမပါ ပေမယ့် ကြိုးစားပြီး အင်ဂျင်နီယာ ဘွဲ့ ရသွားတဲ့ လူတွေ အများကြီး ရှိပါ တယ်
အောင်လေဗျာ ကျွန်တော်က အဲဒီပညာနဲ့ အလုပ်မှာ ထူးချွန်မှာ မဟုတ်ဘူး ဦးကြီးကျော်.... အဲဒါကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပဲ သိနေတယ်...
မင်း ငယ်ငယ်တုန်းက အင်ဂျင်နီယာ လုပ်ချင် တယ်လို့ ပြောခဲ့တာ လေ...
အဲဒါ အားကျတာ ဆရာဝန်လိုင်း အင်ဂျင်နီယာ လိုင်း က မြင့်တယ် အမှတ် များရမယ်.. ကျောင်းပြီးသွား ရင်လေဗျာ အလုပ်ကောင်းရ တယ် ဝင်ငွေကောင်းတယ် လူတွေက လေးစားတယ်... အဲဒါကို အားကျတာ - အားကျ တာနဲ့ ဝါသနာ ပါတာကို မခွဲခြားတတ်ခဲ့တာ..

တချို့ လူတွေကွာ
ဘာ ဝါသနာ ပါမှန်းလည်း
ကိုယ့် ကိုယ်ကို မသိဘူး ဘယ်
အလုပ်နဲ့ အသက်မွေး ရပ်တည်
ရမယ်ဆိုတာလည်း မစဉ်းစားခဲ့
ကြဘူး.. သူတို့ ရတဲ့ အမှတ်နဲ့
ဖိတဲ့ လိုင်းကို လိုက်သွားကြတာ
အဲဒီမှာ ဝရူးချုန်းသွားတဲ့ လူတွေ
အများကြီးကွ
အဲဒါက သူ့
စိတ်အခံက ရှင်းနေတာ ဝါသနာ
တစ်ခုခုက ရင်ထဲမှာ ဝင်ပြီး စွဲအောင်း
နေတာ.. မရှိဘူး ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်
သင်တဲ့ ပညာရပ် အဲဒါကို အမြတ်နိုး
ထိတွေ့ အဲဒါကို အမြတ်နိုး ဖတ်မှတ်နေ
တော့ အဲဒီကျမှ အဲဒါကို ဝါသနာပါ
ဖြစ်သွားတာ...
ကျွန်တော့်မှာ အဖေက
အားနည်းချက်က အင်္ဂလိပ်စာ
ဦးကြီးကျော်.. အင်္ဂလိပ်စာမှာ
ကျွန်တော် အခြေခံ မကောင်းခဲ့ဘူး
အဲဒီမှာ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားတဲ့
ပညာရပ်ကို ကျွန်တော် အားနည်းတဲ့
အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ အများဆုံးသင်
နေရတာ..

ဒါဖြင့် မောင်စိုး က..
ကျွန်တော် မြန်မာစာ... ပြောင်းမယ်
ဦးကြီးကျော်က ခေါင်းတဆတ်ဆ ညိတ်ရင်း.
အသည် ရဲရေးကို အဓိက မထားဘူးဆိုရင်တော့ ကောင်းပါတယ်
ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ရွေးသည် ဖြစ်တော့မှာပါ ဦးကြီးကျော်ရယ်
သတ္တိရှိတဲ့ မောင်စိုးဟာ... အခက်အခဲတွေကို ကျော်လွှားနိုင်မှာ ပဲ...
စွန့်လွှတ် စွန့်စားတယ် ဆိုတာတောင် ဘာမှ မသိဘဲ... လွှတ်တာက မိုက်ရူးရဲပြီး.. အကျိုး အကြောင်းကိုလည်း သိ တန်ဖိုးကို လည်း နားလည်ပြီး စွန့်လွှတ်တာက သတ္တိပဲ မောင်စိုး
လောလောဆယ် တော့ ဦးကြီးကျော်ကို အကူအညီတစ်ခု တောင်းရမယ်
ရပါတယ် ကွာ.. ဘာလိုလဲ ပြော

ဦးကြီးကျော် အိမ်မှာ ကျွန်တော် ညလာအိပ်ပါရစေ...
လာပါ မောင်စိုင်း တို့ အဘိုးကြီး အဘွားကြီး နှစ်ဦးပဲ ရှိတာ အပန်းမကြီး ပါဘူး... အခု မောင်စိုင်းကို ဦးကြီးကျော် တစ်ခု မေး မယ်...
၁၅၆
စိုင်းက လျှောက်လက်စ ခြေလှမ်းကို ရပ်ကာ ဦးကြီးကျော် ကို ကြည့်သည်။
ဦးကြီးကျော်လည်း စိုင်း နည်းတူ ရပ်ကာ စိုင်း ပခုံးကို ရင်းနှီးစွာ ကိုင်ရင်း
စိုင်း ဒီလို ဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်လိုက်တာ ရှင်ပြောင်း အပေါ်တကယ် မေတ္တာရှိ လို့လား ဆိုတာ ဦးကြီးကျော် သိချင်တယ်

ဦးကြီးကျော်က စကားကို တစ်လုံးချင်း
သားလေးနှင့် ဖြန့်ဖြန့် ပြောကာ
ဒါလေးဒါနက် မေးသည်.
ဟုတ်ပါတယ်.. ဦးကြီးကျော်...
သတ္တိဆိုတာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့်
ပေါက်ပွားတဲ့ အရာပါ.. လူမျိုးကို ချစ်တော့
မျိုးချစ်သတ္တိ ဖြစ်ပေါ်လာရတယ်.. တိုင်းပြည်
ကို ..ချစ်တော့ ပြည်ချစ်သတ္တိ ဖြစ်ပေါ်လာရ
တယ်.. တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ချစ်ရင် အဲဒီတစ်ဦး
တစ်ယောက်ကို ကာကွယ်ရတဲ့ ကာကွယ်ဖို့တဲ့
သတ္တိဖြစ်ရတာပါ.. ကျွန်တော် ရှင်ဒွောင်းကို
ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက ချစ်ခဲ့ရတာပါ
ဦးကြီးကျော်.. ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းကို
ရှင်ဒွောင်း မသိပါစေနဲ့
ရှင်ဒွောင်း ကရော....
စိုင်းက ခေါင်းကို အသာ ယမ်းပြလေသည်။

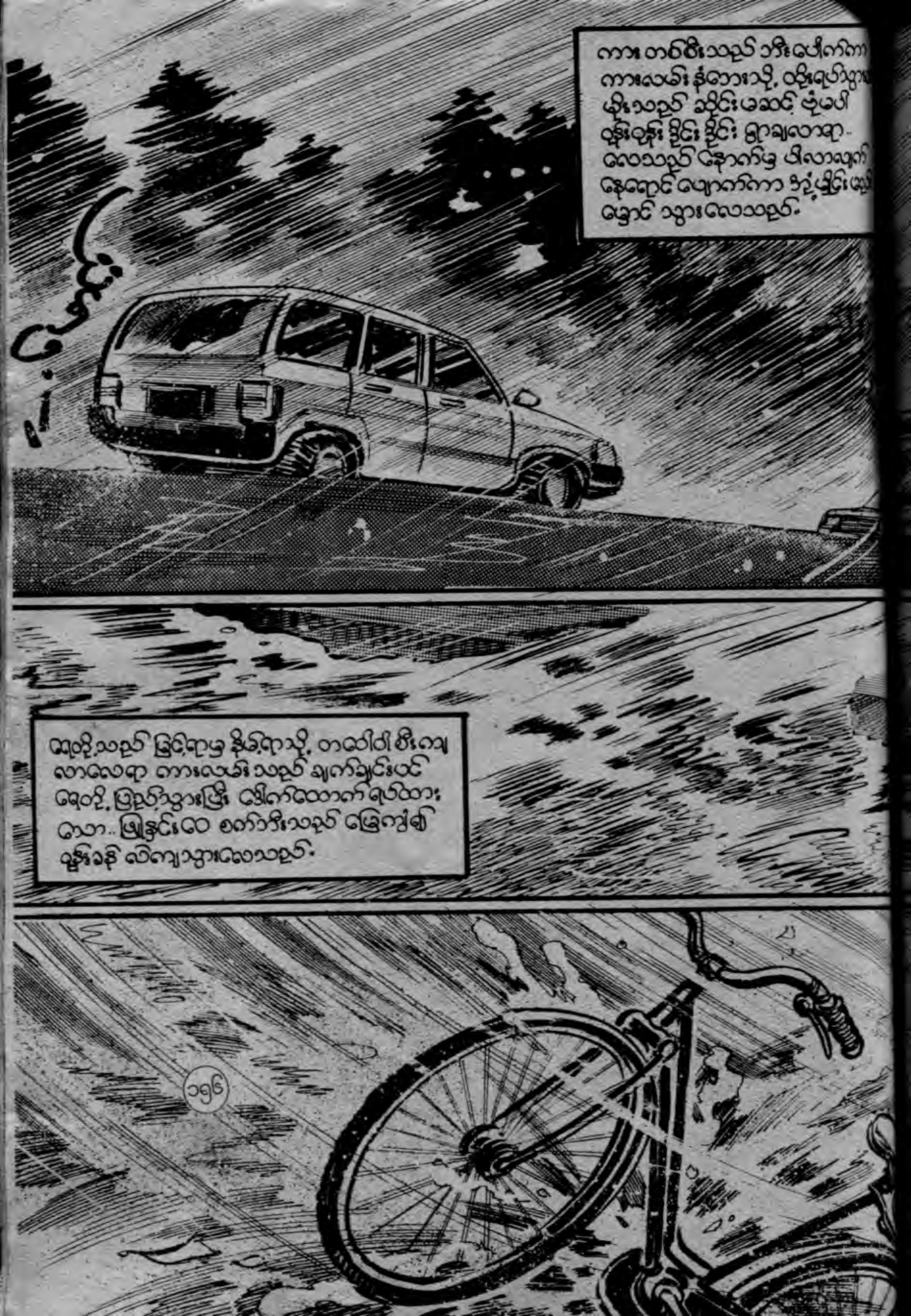
ကား တစ်စီးသည် ဘီးပေါက်ကာ
ကားလမ်း နံဘေးသို့ ဝင်ရပ်သွား
မိုးသည် ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမပါ
သည်းသည်း ဖြိုင်း ဖြိုင်း ရွာချလာရာ..
လေသည် နောက်မှ ပါလာလျက်
နေရောင် ပျောက်ကာ ဒုံးမှိုင်းဖြ
မှောင် သွားလေသည်။
ရေတို့သည် မြင့်ရာမှ နိမ့်ရာသို့ တဝေါဝေါ စီးကျ
လာလေရာ ကားလမ်းသည် ချက်ချင်းပင်
ရေတို့ ပြည့်သွားပြီး ဒေါက်ထောက် ရပ်ထား
သော.. ဖြူနှင်းဝေ စက်ဘီးသည် ဖြေကျ၍
လှိုင်းခနဲ လဲကျသွားလေသည်။

စိုင်းနှင့် ဖြူနှင်းဝေ သည် မိုးရေထဲတွင် စိုက်ကြည့်ကာ ရပ်နေကြပြီး ဖြူနှင်းဝေ၏ ရင်သည် ဒေါသကြောင့် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် လှုပ်ရှားနေ၏။
ပြောစမ်းပါ.. စိုင်း နင်.. နင်ဘာလို့ အဲလို လုပ်ခဲ့တာလဲ..ဟင်..ငါ့.. ငါ့ကို နင်ဘယ်လို သတ်မှတ်ခဲ့တာလဲ
ငါ..ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူး ဖြူနှင်းဝေ...
ပြောစရာ မရှိဘူး ဟုတ်လား ငါ ငါ့နှလုံးသား ကို နင် ဖဲ့ယူပြီးမှ ရှင်ကြောင်း ကို လက်ဝေပါလိုက်တာ တောင် နင့်မှာ ပြောစရာ မရှိဘူး ဟုတ်လား

နှင်း.. ငါ့အပေါ် သစ္စာမဲ့တာ
ငါ့မေတ္တာကို စော်ကားတာ
ငါ ငါလေ နှင်း အပေါ် ဘယ်လောက်
မျှော်လင့်ချက် ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ
နှင်း အသိဆုံး
တော်ပါတော့
မြနှင်းဝေ ဒီစကားလမ်း
ကို.. ဒီမှာတင် ရပ်ပြီး
ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေ
လို....
ဟာ.. ယောက်ျားစကား
ပြောစမ်းပါဟာ.. ရှုံ့ချည်
နှပ်ချည်နဲ့ ဒီကလေး
ကစားတာ မဟုတ်ဘူး
နှလုံးသား ကိစ္စ ဟာ
နှင်း ဘယ်လိုပဲ
သဘောနဲ့ ငါ့ကို သစ်စိမ်းချိုး
ချိုးတာလဲ.. ငါ့ မေတ္တာကို
စော်ကား ဝံ့တာလဲ

ဦးကျကာ သည်းနေသော မိုးသံလေသံ
များတွင် ဖြူနှင်းဝေက ပြင်းထန်စွာ
ကိုက်ခဲပြောနေရသဖြင့် အသံတို့သည်
တက်ကြွ တုန်ယင်နေသည်.
ကြီးလျှံသည်း မိုးရေတို့ ခြွဲခြွဲကျကာ သံပင်တို့သည် ဖွေးဖွေးမျက်နှာတို့တွင် ကယ်လျက် ရေတို့လည်း
ရှိနေရာ.. ဖြူနှင်းဝေ၏ မျက်ရည်စက်တို့ကို စိုင်း မခွဲနိုင်ဖြစ်နေ၏.
ငါ တောင်းပန်ပါတယ် ဖြူနှင်းဝေ.. နင်နဲ့ ငါ တစ်ချက်တာ.. ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပေမယ့် ငါ နင့်အပေါ်ဘာ အခွင့်အရေးမှ မယူခဲ့တာ နင် အသိဆုံးပါ..
လူတွေဟာ တစ်ခါတလေမှာ.. စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်တွေ ထဲမှာ မျောနေ တတ်တယ်..ဟာ အဲဒီ တာရှည်သွားရင် မကောင်းဘူး.. အဲဒီကြောင့် ငါ လက်တွေ့ဘဝကို ပြန်ဆင်း လိုက်တာ ဒီလို လုပ်လိုက်တာ.. နင် စိတ်ထိခိုက် သွားမယ် ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်.. ဒါပေမယ့်......
၁၅၉

ဘာ..ဒီလေယပ်လေသွား စိုင်း နင် ဘာ ဆင်ခြေ ပေးဦးမလို့လဲ..ရှင်ခြောင်းက နင့်ကို ဘာပါလို့ ဖမ်းစား လိုက်တာလဲ...
ဟော်..တော်တော့ ဖြူနှင်းဝေ ဒီ ပြဿနာမှာ... ရှင်နှောင်း ဘာမှမသိဘူး အားငယ် ဒါပြစ်ကောင်းတဲ့ သူ့ကို နင် ဆွဲမထည့်နဲ့
ဘာ... နင်က ရှင်ချောင်း ထိတော့မှာပယ်

ကဲ..ဟာ...
ဖြူနှင်းဝေ လက်တစ်ဘက် မြောက် တက်သွားပြီး စိုင်း ပါးတစ်ဘက် ပူထူသွားချေ၏ ။
ဖြန်း
သက်နှင့်တစ်ခါကိုပဲ ဖိန်းကနဲလေးတစ်ပေါက် ကျက်ပြင်း ဝံ့ရဲ့ အိပ်မက်ကလည်း မပျက်ခဲ့ဘူး သူမို့ . စိုင်း မင်တက်ကာ ကြောင်ငေးနေမိ၏ .
သက်ရှူ၏ ကြည့်ရပ်လိုက်တော့ ယိမ်းကျနေသော စက်ဘီးကို သွပ်နေကာ ဖြူနှင်းဝေ ထွက်သွား လေပြီ .

သည်ပါနေ့မှ နန္ဒာရှင်ခြွာင်း ကျောင်းပြန်တက်ဖြစ်သည်.
ပျက်ရက် ရှည်ခဲ့သည်မို့ စာတွေ များလှသဖြင့် ဘယ်က
စလို့ ဘယ်လိုပြန်လိုက်ရမည် မသိဖြစ်နေပြီ ကျောင်းတက်ချိန်
မရောက်ခင်မှာပင် သူငယ်ချင်းတွေဆီ စာကူးလိုက်သွားနေရ၏.
ရှင်ခြွာင်း... ...ရှင်ခြွာင်း
ဟင်...ကြောချိုဝိုင်
နင် စာကူးဖို့လိုက်ရှာ၊ နေတယ် ဆိုလို့ ယူလာခဲ့ ကော့ တချို့ဟာတွေ ငါ ကူးထားတယ်
ဟုတ်လား ကျေးဇူးပါ... ဟယ်

မကျေးဇူးပြုပြီတဲ့
တွေလိုရင်ပေးဦး
ကော်မှ ဖော်းဖော်း
ဆော်းကျေးပေ့
တော်ပါ..ဟာ
ရှင်ခြောင်း
ဟင်
ငါ တစ်ခု
မေးချင်တယ်
ဟာ...
ဟာ..
အချိန်ရှိသေးပါသေး
တယ်..ဟို ခုံလေးမှာ
သွားထိုင်ရအောင်
ကျော်ဝေါင်း့ မျက်နှာ အလေးအနက် အသွင်ကို ဆောင်နေသဖြင့် နန္ဒာရှင်ခြောင်း လည်း ဘာမှ မပြောဘဲ ကျော်ဝေါင်းနှင့် အတူလိုက် သွားကာ အရိပ်ရသော ခုံတန်းလေးတွင် ထိုင်သည်။

စိုင်းနဲ့ နှင်းနဲ့ကို ငါတို့ သဘောမတူစရာမရှိပါဘူး... ဒါပေမယ့် လက်မှတ်ထိုးတဲ့နေ့က ငါတို့ကို ဘာလို့ မခေါ်တာလဲ..
ကျော်ပေါင် အဲဒါ နှင်းတကယ် ပြောတာ..လား
ဘာကို
စိုင်းနဲ့ငါ့ကို သဘောတူတယ် ဆိုတာလေ..
ဟာ တကယ်ပေါ့ ဟာ.. ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေပဲ.... ပြီးတော့ စိုင်းက နှင်းအတွက် အမြဲတမ်း အနစ်နာခံခဲ့တာပဲ တစ်ခါလေးမှ နှင်းကြောင့် စိုင်း ရှုံးဖြစ်ပြီး ဒေါင်းပေါက်ခဲ့ပေတယ် မဟုတ်လား
နှင်းဆွေ့ဝင်း ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်ဘဲ.. ကျော်ပေါင့် မျက်နှာကိုသာ စေ့စေ့ကြည့်လျက် အကဲခတ်နေ၏။

နင်တို့ ... ချစ်သူတွေ ... မသိပေမယ့် ... အသိပေးဖို့ ကောင်းတယ်
ဒီ... မဟုတ်ဘူး.. ..မဟုတ်ဘူး
ဘာကို မဟုတ်တာလဲ ဟ...
ဟို.. ဟို... ချစ်သူတွေ ဆိုတာ...
ဟင်... နင်နဲ့ စိုင်းက ချစ်သူ... မဟုတ်ဘူး
ဟုတ်.. ဟုတ်တယ် ငါနဲ့ စိုင်းက ဘာမှ မဖြစ်ဘူး အခုချိန်ထိ သူငယ်ချင်းတွေ လို.. ပေါင်းနေကြတာ
ဟာ... နင် ရူးနေသလား... ရှင်းရှင်း.. ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ နင်တို့ လက်ထပ်တယ်

ငါတို့ မောင်နှမ အတွက် စိုင်း အနစ်နာ ခံတာပါ..
အဲဒါကို ငါ သိတယ် ဒီကောင် နင့်ကို ချစ်နေတယ် ဆိုတာလည်း ငါ သိတယ် ဒါပေမယ့် ဒီလောက် အနစ်နာခံပြီး ချစ်လိမ့်မယ် လို့တော့.. ငါ မထင်ခဲ့ဘူး ရှင်ခြောင်း
ဘာ.... စိုင်းက နင့်ကို မချစ်ဘူး
စိုင်း.. ငါ့အပေါ် အနစ်နာခံတယ် ဆိုတာ မှန်ပေမယ့် စိုင်းဟာ.. ငါ့ကို မချစ်ဘူး ကျော်ခေါင်
ဟုတ်တယ် သူ မချစ်ဘဲ အနစ်နာခံတာ

ငါ.... ...
ငါ... က
ရှင်ဖြောင်း စကား မဆက်နိုင်ဘဲ တစ်ခုဆို့နေသည်။
ကျော့ဝေါင် မျက်နှာကိုလည်း တွေဝေစွာ ကြည့်
နေမိသည်။ အတန်ကြာမှ.....
ငါ....
ငါက စိုင်းကို
ချစ်တယ်
စကားအဆုံးတော့ ရှင်ဖြောင်း အားအင်တွေ
အုတ်ယှက် ကုန်ခမ်းသွားသည်။ စိုင်း
အတွက် ဒီစကားတစ်ခွန်းတော့ သူ
ပြောဖို့ လိုအပ်သည်ဟု ယူဆ၍ ပြောလိုက်
ရသော်လည်း ကျော့ဝေါင် ကို ပြောလိုက်
ရသည်မှာတော့ ရင်မှ နှလုံးသားကို
ထုတ်၍ လှီးပစ်လိုက်ရသလိုမျိုး ဖြစ်နေ၏။

ဟင်း
ကျော်ဝင့်လည်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိုက်လိုက်ပါ၏
ဒီကောင် နင့်ကို မချစ်ဘူး ဆိုတာ ငါ မယုံဘူး ဟာ... ဒီကောင် နင့်ကို ချစ်တယ်
ငြိမ်းအောင်း ကျော်ဝင့်ကို စေ့စေ့ ကြည့်ပါ၏။ ကျော်ဝင့် စကားသံ စူးရှ စိုက်စိုက် နားထောင်ကြည့် ကျော်ဝင့် မျက်နှာတွင် ထူးခြားမှု ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရ သဖြင့် စကားသံတွင်လည်း ဘာထူးခြားမှုမှ မပါ။
စိုင်း... နင့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်..... ငြိမ်းအောင်း

ကါသင်း ဈေးမို့ လှုပ်ရှားစည်ကားနေပြီ·
စိုင်းက မနက်စောစော ဆိုင် ထွက်ကာ နေ့လည်နှစ်နာရီ လောက်တွင် ဆိုင်သိမ်းကာ အိမ်ပြန်ပြီ·
မပြုံးမီ ဟင်းချက်စရာတို့ကို ဈေးမှ တစ်ခါတည်း ဝယ်လာပြီး ရှင်ဒွေးခင်း ညနေ ပြန်ရောက်ချင် ချက်ပြုတ်ပြီ· နောက်တစ်နေ့ မနက်စာပါ ဟင်းကို ချက်ထားသဖြင့် မနက်ကို ထမင်း တစ်အိုးသာ တည်ရသည်·

ဘောင်ဘောင် ရှင်ဖြောင်း မိုင်း တို့
သုံးယောက်သား ထမင်းအတူ
စားရချိန်သည် ညနေစာတစ်ခုတည်း
ဖြစ်သည်။ စားသောက်ပြီးချင်း
မိုင်းက ဦးကြီးကျော်တို့အိမ်
သွားတော့သည်။
မနက်စောစောကျတော့
အိမ်ပြန်လာသော ရှင်ဖြောင်း
ပြင်ပေးသော ထမင်းကြော်
စားပြီး ဆိုင်ထွက်....

ဗိုင်း သိုင်ထွက်စကာ မချောင်းတတ် မပယ်တတ် ဖြစ်၍ အရောင်းအဝယ် အတော် ပါးခဲ့ဟန်တူသည်။
ယခုတော့ နားလည်လာ၍ အသင့်အတင့်တော့ ပြုံးပြလာသည်။ ဒေါ်နှင်းမြသွယ် ဂျိုစ္စကာ နားမလည်ရအောင်တော သိုင်ပို့ ပေါက်သည့်ပေါင်း တချို့ကလည်း သည်းခံပြီး ဆက်ဆံခဲ့သည်လည်း ပါပေ။

ပြီးတော့ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ရှင်ဒွေးဝင်း ပါ ဆိုင်ကို လိုက်ထိုင်ပေးသဖြင့် ပိတ်ပြောင်းတို့ကာလသည်။ ဆိုင်ရှင် လူ မပြောင်းပဲ အသိအမှတ် ပြုကြသည်။
ဟော .. ဒီနေ့ ဘွားမကြီး ပါ ဆိုင် ရောက်နေတယ်
လက်ဖက် နှစ်ဆယ်သားနဲ့ ပဲကြော် တစ်ဆယ်သား ပေးကွယ်
ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ် .. ဘာ ယူမလဲ ဟင်
မိုင်း က လက်ဖက်ကို ထည့်ပြီး၊ နှင်းမြောင်း က ပဲကြော်ကို ချိန်ပေးမှ

မြေပဲကော
မယူတော့ဘူးလား...
အဒေါ် အခု မြေပဲက မနေ့
ကမှ ရောက်လာတာ
တောက်တောက်လေး ကောင်း
တယ် အဒေါ်ရဲ့
ဟုတ်လား အဒေါ်ဆို
တစ်ဆယ်သား
ချိန်ပေး ကွယ်
ဝယ်သူကို ချိန်ပေးနေစဉ်မှာပင် နောက်လူတစ်ယောက်
ရောက်လာသည်။
အံမယ်
ဒီနေ့ စုံတွဲ ဆိုင်ထိုင်
ကြတယ်ပေါ့
ဟင်.. .. ..
ဖေဖေကြည်

အသံကြောင့် မော့ကြည့်မိတော့ ဖြူဖွေးဖွေး ဖြင့် .. ဒေါ်ကြည် ဖြစ်နေသဖြင့် ရှင်မြနောင်းက အံ့ဩသက်လိုက်ရသည်.
အော်ကွယ် ဈေးလာရင်း လှည့် ဝင်လာတာ
ဖေဖေရော ဘာယူမလဲ ဟင်
လက်ဖက် အစိတ်သားနဲ့ ပဲကြော်အစုံ ငါးဆယ်သားလေး ဒေါ်နှင်းဖြူရယ် မရှိတော့လို့ လက်ဖက်ကောင်း မစားရတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ .. တော်သေးတာပေါ့ကွယ် မောင်စိုင်း က ဆိုင်ကို ဦးစီးပေးလို့
ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ....
၁၇၆
စိုင်းက အလိုက်အထိုက် ဖြေရင်း ပဲကြော်များကို ထည့်ပေး၏. ဒေါ်ကြည်က စိုင်း တို့ကို ကြည့်ပြီး .....

ဟို နှစ်ပေါက် အကြောင်းကို ပြောရဦးမယ် မင်းတို့ ကိစ္စက စောသေးစီးပီး ပြီး သွားကြတော့ သူတို့ကိစ္စ စိတ်ပူ ရဦးမယ်
ခင်ဗျာ.... ဘာ..ဘာဖြစ်လို့ လဲ
အသူ့တော့ မပြောတတ်ပါဘူး ငါ့ရယ်.. တစ်နေ့ ဒီသူတော ဆိုက်မယ် ဆိုတာတော့ သိပြီးသားပါပဲ.. ကျော်ခေါင်က သမီးကို စာပေးတယ် လေ.. ဟင်း..ဟင်း..ဟင်း
ကျော်ခေါင့် အကြောင်း လည်း မင်းတို့ သိပြီးသားပဲ သူ့ကို ဖွံ့တော့ စာအုပ်ကြားထဲ စာညှပ်ပေးတယ်.. အဲဒါကို သမီးက မသိတော့ စားပွဲပေါ်တင်ထားလို့ အန်တီသူသိ၊ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ စာအုပ် ကောက်သိမ်းလိုက်လို့ အထဲက စာကိုတွေ့တာ..
၁၇၇
ကြာတော့ ကြာပြီပေါ့.. ဒေါ်နှင်းမြဘွယ် ခံ့တဲ့ အချိန်လောက် ကပေါ့

မင်းတို့ နာရေးကိစ္စကသာသွား အလုပ်ရှုပ်.. ကလေးတွေကလည်း ငယ်သေးလို့ သမီးကို စာပြသင့် မပြသင့် ပြောသင့် မပြောသင့် ချင့်ချိန်နေတာ.. ညကမှပဲ ပြောဖြစ်တော့တယ်....
ဗျာ...
မထင်မှတ်သော အဖြစ်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မိုး အံ့သြသွားသည်။ ကျောက်ဝေါ် စာပေးပြီးပြီ ဆိုတဲ့သတင်းက ဖြူနှင်းဝေ ကျောက်ဝေါ်ကို မှုမထား ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံနေခဲ့သည်များကို သူ အထင်မှားခဲ့လေပြီ။ သူတင် မဟုတ် ကျောက်ဝေါ် ကလည်း ဝမ်းသာနေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ တကယ်တော့ ဖြူနှင်းဝေ သည် အာမှ သိသေးသူ မဟုတ်ပါလား။

ဖြူနွင်းဝေ သလွန် သူ့ကို ရေလာအောင်လောင်းပြီး မြောင်းပေါက်
ခဲ့ပြီ ကျော်ဝေါင့် အပေါ်လာပြီး မပြတ်သွားဘဲ ဟာသစကား
နှင့်ရွှင်းကို ကျွေးဖို့ အတွက် သူဦးတားပေးခဲ့ပြီ
၁၇၇
နောက်ဆုံးတော့ ကွယ်
ကျော်ဝေါင့် မိဘတွေနဲ့ အရင်တိုင်းပဲ
ကြည့်ရင် ကောင်းမလား ဆိုပြီး ယနေ့က
တွေ့ကြတယ်လေ.. သူတို့ဘက်ကလာပြီး
လိုလိုလားလား မေတ္တာ ဆို ဝမ်းသာလွန်းလို့
သူက ဖြူနွင်းဝေကို ဆက်ဆက်လေး ချစ်ကြဆိုတော့
သူ့ မောင် သတ္တိ မရှိတာကို ဖြေပြီးပြီ
ရယ်ကြရသေးတယ်.. အဟင်း...
ဟင်း.. ဟင်း

ရှင်ကြောင်း မျက်နှာ ချက်ချင်း ညှိုးကျ သွားသည်။ မျှော်လင့်ချက် မဖြစ်တော့မှန်း ရိပ်မိခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်စေကာလည်း တင်းခံသော သံယောဇဉ် တစ်ချင်ရယ်ကြောင့် မဝံ့မရဲ မျှော်ခဲ့သောသည်ဖြစ်ရာ ယခုတော့ နွမ်းနွမ်းကျ သွားလေပြီ။
အဲဒါ ပါပါကွယ်... မင်းတို့ ဝမ်းသာရအောင် အဲဒါ ပြောတာ...
ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ.. ...
၁၇၈
ဟုတ်.. ဝမ်း ဝမ်းသာပါ တယ်.. .. ဖေဖေရယ်

လသည် ထိန်ထိန်ညီးအောင် သာနေ၏။ မိုးသားတိမ်တိုက်တို့
ဟိုသည် တစ်စု ရွေ့လျားကာ ရှိနေသော်လည်း ပါးလျလျ
အမျှင်တန်းလေးများမို့ လမင်းကို ဖြတ်သန်းသွားကြသော်လည်း
မှုံဝါးကြည်နူးနှင့် ဖုံးကွယ်လိုက်သလိုသာ ဖြစ်၍ လမင်း အလင်းရောင်ကာ
မပျောက်နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။
တိမ်ပြင် လွတ်လျှင် လင်းလိုက် တိမ်ပြင် ဖုံးကွယ်လျှင် မှိန်လိုက်နှင့်
မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ရှိနေသော လရောင်အောက်၌ သရက်ပင်ခြေရင်း ခုံတန်းလေး
ပေါ်တွင် စိုင်းသည် မပြန်ဖြစ်သေးဘဲ ထိုင်နေ၏။

မည်မျှကြာအောင် အာလွေးကြောတို့ မျောခဲ့နေမိသည်မသိ။ ခြေသံလေးတစ်ခု ကြားမှ မော့ကြည့်မိတော့၊ ရှင်မြှောင်း သူ့ အနား ရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ဟင် ရှင်မြှောင်း
စိုင်း ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ ဟင်
အင်း ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး ကွာ.. ဟို အောင်အောင် ပြန်လာပြီလား
မလာသေးဘူး လေ... ကျောင်းက ရှစ်နာရီမှ ပြီးမှာ
၁၈၀

စိုးက အောင်အောင် ကျောင်းပြီး၍ အိမ်ပြန်ရောက်မှ ဦးကြီးကျော် အိမ်သို့ ပြန်ပြီ ဖြစ်ပါ၏။ အောင်အောင် မရောက်သေးမီ ရှင်နှောင်း တစ်ယောက်တည်းကို ဘယ်တော့မှ မထားခဲ့....
စိုး
ပြောပါ ရှင်နှောင်း
စိုး... ဖြူနှင်းဝေ အကြောင်း စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်လား
စိုး ရုတ်တရက် အံ့သြသွားကာ ရှင်နှောင်းကို မော့ကြည့်ပါ၏။
ရှင်နှောင်းက စိုးနှင့် ယှဉ်လျက် ခုံတန်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

တကယ်ပါလို့သာ
စိုင်း အကြောင်းကို ရှင်နှောင်း
ကြိုသိခဲ့ရင် ဒီကိစ္စကို ရှင်နှောင်း
လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး
စိုင်း
ရှင်နှောင်း
ဘာကို ဆိုလိုတာ
လဲ... ဟင်
စိုင်းနဲ့ ဖြူနှင်းဝေ ကိစ္စပါ
ဟို မိုးရွာကြီးတဲ့ တစ်နေ့က
စိုင်းကို ဖြူနှင်းဝေ နင့်နင့်
သီးသီး ဆက်ဆံသွားတဲ့
အကြောင်းကိုပါ သိရတော့
ရှင်နှောင်း တော်တော်
စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတယ်
ဟင်း...
စိုင်း သက်ပြင်းပူကြီးကို မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။
ဒီကိစ္စတွေ
ပြဇာတ်ဖုံးကား ချသွား
ပါပြီ... ဟာ
ရှင်နှောင်းကြောင့်
ချခဲ့တာ မဟုတ်
လား
စိုင်း... ဖုံးကွယ်မထားချင်တော့
အဖြစ်မှန် အားလုံးကို ပြောပြ
လိုက်သည်။

ဒါဆိုရင် ဘာပဲ ပြောပြော စိုင်း သူ့အပေါ် သစ္စာ ပျက်ခဲ့တာပေါ့
ငါ အမှန်အတိုင်း ပြောမယ် ရှင်ဖွှောင်း ဖြူနှင်းဝေ အပေါ် ငါ စိတ် မလှုပ်ရှားခဲ့ဘူး.. ဒါကြောင့် လည်း.. ငါ သူ့ကို
လက်မတွဲသင့် ဘူး... လို့ ဆုံးဖြတ် ခဲ့တာ.. အဲဒါကို နင် ယုံပါ...
ငါ ပူတာက နင့် အတွက် နင် တစ်နေ့မှာ အိမ်ထောင်ရေးကို စဉ်းစားတော့မယ် ဆိုရင် ငါတို့ ကိစ္စဟာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တော့မယ် ရှင်ဖွှောင်း
လောကမှာ တစ်ခုခုကို လိုချင်ရင် တစ်ခုခုကိုတော့ စွန့်လွှတ်ရမှာပဲ.. ဆိုတာ ငါ သဘော ပေါက်ပါတယ် ဟာ..
ဒါပေမယ့် လူတွေဟာ တစ်ခု ရပြီးရင် နောက် တစ်ခုကို ထပ်လိုချင် တတ်ကြတယ်

နှင်ကတော့ ဘာမှ
မရသေးခင် အားလုံးကို
ရှုံးလွှတ်နေရတာပါ..
နှင့် ထက်စာရင် ငါက တစ်ခု
ရဖို့ တစ်ခု ရှုံးရတာ...
စိုင်း ရင်ထဲမှ စကားတို့ ပွင့်အံလုလု
ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် သူမ ပုံ
မြင်လို့ သူမချုပ်ထွင်းသည့် အမြစ်
ဖောက်မည် စိုး၍ အံခဲကာ မျိုသိပ်
လိုက်ရလေ၏။
လရောင်ပဲ့ပဲ့သည် လှသော ရင်ခြောင်းပေါ်သို့ ကျရောက်သရေ
ဖြိုးဖြာ ဖြာကျနေ၏။ အေးမြသော ညဉ့်ခါ၌ သင်းသော
သနပ်ခါးနံ့သည် ရင်ခြောင်းထဲမှ တစ်ခဏ စိုင်းထံသို့ ကူးလူ
ရောက်ရှိနေ၏။
ထို လရောင် ခသမ်းသော သနပ်ခါးရနံ့
သင်းသော ညဉ့်သည် စိုင်း ကို
အိပ်မပျော်စေသော ညတစ်ည ဖြစ်ခဲ့
ပြန်လေသည်။

ကျော်ငေါင်
ပြောလေ.. ဖြူနှင်းဝေ
ငါ့အမေ ပြောပြလို့ နင့်သဘော ကိုလည်း ငါ သိရပြီးပြီ နင့်ဒီကိစ္စကလေးလည်း သဘောတူတယ်ဆို
ဟုတ်... ဟုတ်တယ်
ငါ တစ်ခု မေးချင်တယ် ဟာ...
ကျော်ငေါင် ဖြူနှင်းဝေ ကို မော့ကြည့်လိုက်၏ ဖြူနှင်းဝေ တည်ငြိမ်ပါနေသယောက် သူ့ရင်မှာ လှုပ်ရှားနေပြီ၊ ယောက်ယက်ခတ် အဖော်ချက် ကိုယ်ပင် သက်မသောက်နိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏
ကန်စပ် တစ်နေရာ၏ မြက်ခင်းပြင် ဆိုင်မို့လည်း၊ လေအေးအေးလေးက ဝေ့ဝဲတိုက်ခိုက်နေသဖြင့် ချွေးပြန်ခြင်းမှ သက်သာရာ ရနေသည်မို့ တော်သေး၏

နင်..ရှင်ဒွေအောင်းကို မရလို့ ငါ့ဘက် လှည့်လာတာ လား
ဟာ.. ဒါ.. ဒါဒီလို မဟုတ်...မဟုတ်ဘူး ဖြူနှင်းဝေ ငါ..ငါလေ.. နင့်ကို ..ဟိုး..ဒါရင်
တော်ပါတော့ ကျော်ငြိမ်းရယ်.. ရှင်ဒွေအောင်း ယျက်ရိုးတွေ ကို ငါသိပါတယ်
မဟုတ်ဘူး ဖြူနှင်းဝေ ရှင်ဒွေအောင်းက စိုင်းကို ချစ်တာ ... ဒီကြောင့်မို့လည်း သူတို့ ယောက်ထယ်တာ...
စိုင်း..ကရော
စိုင်းက ဒါ..စိုင်းက ရှင်ဒွေအောင်းကို ကျညီတာ မောင်နှမ ဆိုပဲ

နင် အဲဒါကို ယုံသလား
လက်ထပ်ပါပြီးတော့ သူတို့ မောင်နှမလိုပဲ နေတယ် ဟုတ်လား
ငါ့ကို ရှင်ဗြောင်း ကိုယ်တိုင် ပြောတာပါ ဟာ
ဟုတ်ပါတယ် ဆို... ...
ဒိုင်းက ရှင်ဗြောင်းကို စိတ်မဝင်စားဘူး ဟုတ်လား
ကျော်ကောင် ခေါင်းကို တချင်းချင်း ကုတ်လိုက်မိတယ်။
ငါ မယုံဘူး ကျော်ကောင် အတွေးသဖြင့် နင်နဲ့ ရှင်ဗြောင်း ကို မယုံဘူး
ငါ ဘာလို့ ပြောရမလဲ...ဖြူနှင်းဝေ

နိုင် နက်ဖြန် ကျောင်းမှာ ရှင်ဗြှောင်းနဲ့ တွေ့နိုင် တယ် မဟုတ်လား
တွေ့မှာပေါ့
အဲဒီ ဆိုရင် နိုင်တို့ နှစ်ယောက်ကို ငါ တွေ့ချင်တယ်... စကား ပြောချင်တယ်
ရတာပေါ့လေ နိုင် လာခဲ့ မလား
ဟင့်အင်း ကျောင်းမှာ မတွေ့ချင်ဘူး အဲ.. ...
ဖြူနှင်းဝေက အင်္ဂလွက်မှ ပိုက်ကလေးကို လှုပ်ခတ်ကာ စဉ်းစားနေ၏
ဒီလိုလုပ်.. ညနေ ကျောင်းဆင်းရင်
ရှင်ဗြှောင်းပါ ခေါ်ခဲ့ နိုင် လာခဲ့

ဟို တစ်ခါ နင့်ကို လိုက်ပို့တဲ့ ဝိုက်ခန်းလား
အေး ဟုတ်တယ် နင် မှတ်မိတယ် နော်...
အခန်းကိုတော့ မှတ်မိပါတယ်ဟာ... ဒါပေမယ့် ရှင်ကြောင်း လိုက်ပို့ မလား... မသိဘူး
ဒါကတော့ နင့်အသေ ဟာတဲ့ မေတ္တာအသေမြှာ ... ပြီးတော့ ငါတို့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက် ပြန်တွေ့တာပဲ
ငါတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ... တွေ့ပြီးရင် နင် ရှင်း ပြနော်....
ဟုတ်တယ် ဒါမှ ငါ့ စိတ်ထဲ ရှင်းမယ် ကျော်ကြောင်
ကျော်ကြောင် ခေါင်းကုတ်လျက် ထပ် စဉ်းစားပြန်သည်-
အဲဒါဆိုလည်း အခု သူ့ အိမ် သွားကြမလား
ဟင့်အင်း ငါ စိုင်း ကို မတွေ့ ချင်ဘူး
အေးလေ... ဒါဆိုလည်း မနက်ဖြန် ညနေ ၄ နာရီလောက် ငါတို့ လာခဲ့မယ်

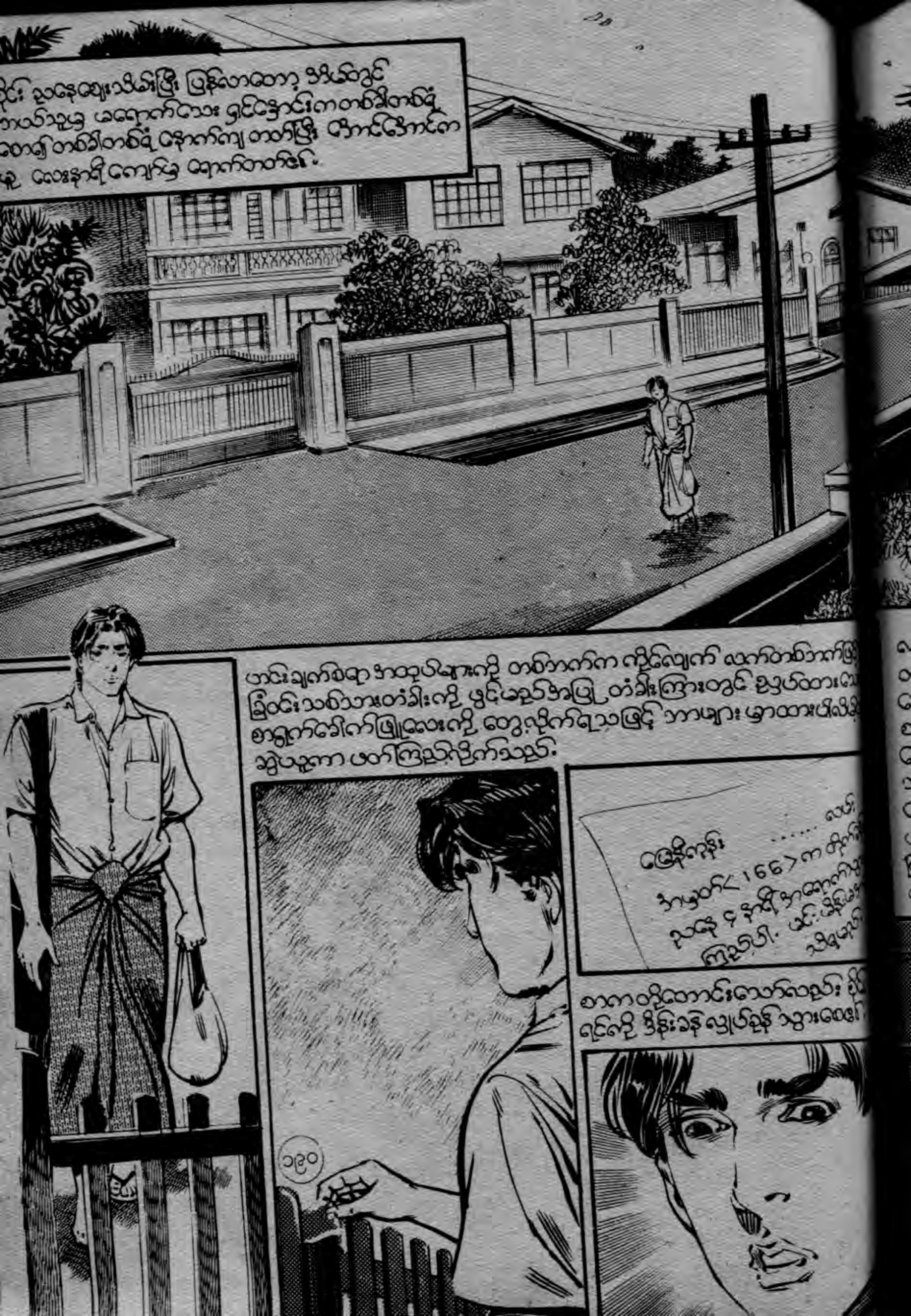
ိုင်း ညနေဈေးသိမ်းပြီး ပြန်လာတော့ အိမ်ဝတွင်
ာယ်သူမှ မရောက်သေး ရှင်ပြောင်းက တစ်ချိတစ်ချို့
တော့ တစ်ချိတစ်ချို့ နောက်ကျတတ်ပြီး ကောင်ကောင်က
မှ လေးနာရီကျော်မှ ရောက်တတ်ပါပေ။
ဟင်းချက်စရာ အသုပ်များကို တစ်ဘက်က ကိုင်လျက် လက်တစ်ဘက်ဖြ
ခြံဝင်းသစ်သားတံခါးကို ဖွင့်မည်အပြု တံခါးကြားတွင် ညှပ်ထားသေ
စာရွက်ခေါက်ဖြူလေးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဘာများ မှာထားပါလိမ့်
အံ့ဩပုံကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။
မြေနီကွင်း ...... လမ်း
အမှတ်(၁၆၆)က ကိုကို
ညနေ ၄ နာရီ အရောက်
ကြည့်ပါ.
တကတဲ့ ကောင်းလေးဟောလည်း
ရင်တို့ ဒိန်းခနဲ လှုပ်ခုန်သွားစေပေါ်
၁၉၀

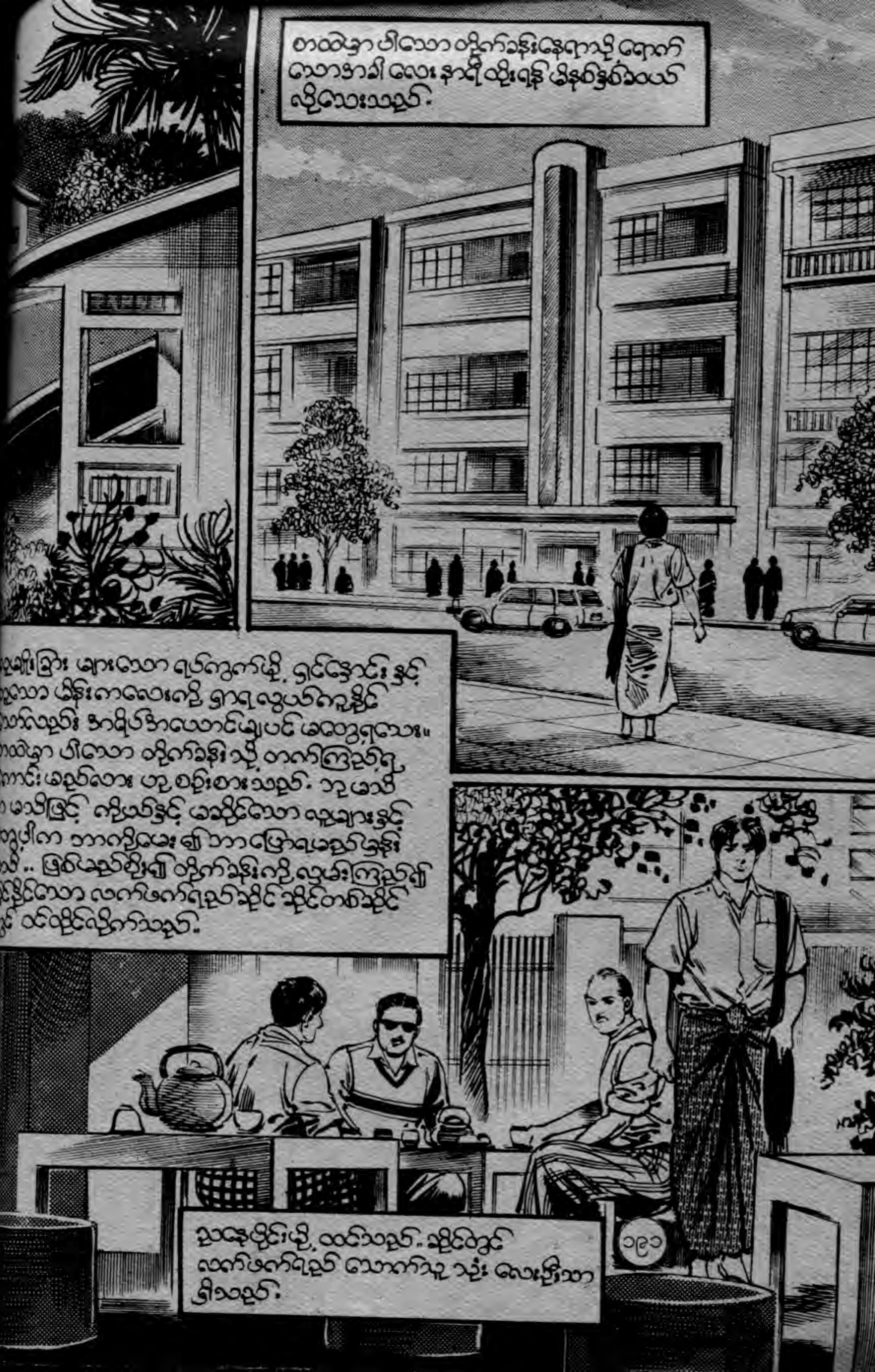

တစ်ထဲမှာ ပါသော တိုက်ခန်းနေရာသို့ ရောက်
သောအခါ လေးနာရီ ထိုးရန် မိနစ်အနည်းငယ်
လိုသေးသည်။
ချုံးကြီး များသော ရပ်ကွက်မို့ ရှင်းနှောင်း နှင့်
သော မိန်းကလေးကို ရှာရ လွယ်ကူနိုင်
တော်လည်း ဘကိုဖိုးအောင်မြင့် မတွေ့ရသေး။
တထဲမှာ ပါသော တိုက်ခန်း သို့ တက်ကြည့်ရ
ကောင်း မည်လား ဟု စဉ်းစားသည်။ သူ မသိ
မသိဖြင့် ကိုယ်နှင့် မသိုင်သော လူများနှင့်
တွေ့ပါက ဘာကိုမေး၍ ဘာ ပြောရမည်မှန်း
မသိ .. ဖြစ်မည်စိုး၍ တိုက်ခန်းကို လှမ်းကြည့်၍
မြင်နိုင်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဆိုင်တစ်ဆိုင်
တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
ညနေပိုင်းမို့ ဝင်သည်။ ဆိုင်တွင်
လက်ဖက်ရည် သောက်သူ သုံး လေးဦးသာ
ရှိသည်။

အစ်ကို့ ဘာသောက်မလဲ..
အင်း..ပုံ ကျဆိမ့်တစ်ခွက် ပေး ကွာ...
ရှယ်ပါနော်
ငွား..ငွား
စားပွဲထိုး ကောင်လေး လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်၍ လက်ဖက် ဖျော်ခန်းကို လှမ်းအော် သည်။
ဦးလေး ခဏ..ကွာ
ဘာ ယူဦးမလဲ အစ်ကို
၁၉၂

အင်း..ဘာမှ
...ဘော့ပါဘူးကွာ..ဟိုက
...တဲ့ တိုက်ခန်း အသစ်...
...ပါတယ်ဆိုးနဲ့ အဲဒီတိုက်ရဲ့
...ထမဝထပ်ကို သိလားလို့
ထထထမထထပ်က နှစ်ခန်း ရှိတယ်..တစ်ခန်းကတော့ အခြေအနေ မကောင်းဘူး နည်းနည်း ရှုပ်ချင်တယ် အစ်ကို သွားချင်လို့ လား
ဟာ..ယော့ မဟုတ်..... မဟုတ်ဘူးကွ
စိုင်း ကမန်းကတန်း လက်ကာပြစဉ်မှာပင် လယ်းချိုးတစ်ခု အတွင်းမှ စုံတွဲ တစ်တွဲ ချိုးကွေ့ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏.
မြင်ရိုးနင့်ပင် ဿပါ၏. ကျော်ဇော်နှင့် ခင်နှောင်း
နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် စိုင်း ဆောင့်ကြည့်နေသော တိုက်ဝါလေးပေါ်သို့ တန်းတန်း မတ်မတ် တက်သွားကြသည်.
၁၉၃

ထိုင်ရမှာလို့ ထမှာရလို့ ဖြစ်နေသော စိုင်းကို ကြည့်ကာ စားပွဲထိုးလေးက ဒုံ့ပြုံးနေပုံ ရပြီး လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ချပေးသည်။
အစ်ကို့ လက်ဖက်ရည် ရ..ပြီ
ဪ... အေး..ကွာ
စိုင်း ဘာသည်ရ မသိနိုင်ပါ။ လိုက်ပါသွားပြီး ရှင်ခြောင်းကို ပေါ်ရမည်လား။ ဦးပဒေ အရ ရှင်ခြောင်း နှင့် အကြင်လင်မယား ဖြစ်သည် မှန်သော်လည်း နှလုံးသားချင်းက ဘာဆိုင်သေးသနည်း။ မိမိကိုယ်တိုင်ကပင်လျှင် ရှင်ခြောင်း ဘဝအတွက် အရိပ်ကောင်း ပေးလိုပါနေသည်မှာ ရှင်ခြောင်း ဆီမှ မျှော်လင့်ချက် ထားနေမိလား ... .
စိုင်းလက်ဖက်ရည်ကို မသောက်နိုင်သေးခင် ငွေရှင်းက ထိုင်ရာမှ ထ ထွက်လာခဲ့မိလေ တော့သည်။
စားပွဲထိုးလေးကား စိုင်းကို ဒုံ့ဖြူပြုံးရင်း ဒုံ့ဖြူကာ လေး၍ ကျန်ရစ်လေသည်။

မြနှင်းဝေက ခပ်ရှုံ့ရှုံ့ ပြောတော့ မျက်မှောင်ကျုတ်ထားသော ကျော်ဟိန်း မျက်နှာကြောတို့ ပြေလျော့ရပြန်သည်။ ပေါ်စုကတည်းက ကြာရှည်စွာ စိတ်မဆိုးတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ ဟန်ဆောင်ကာ တင်းနေရုံ ရှေ့။

ဖြူနှင်းဝေ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ
တစ်ချက် ပျက်သွားသော်လည်း
ကျော်ကြောင် မသိအောင်
ချက်ချင်း ပြန်ထိန်းလိုက်ပြီး။
ရှင်ဖြေနှောင်ကလည်း နင့်ကို တွေ့ချင် နေတာ
နောက်တော့ တွေ့ကြတာပေါ့ ဟာ..
နင် သဘောထား ရှင်းတယ်ဆိုရင်ပဲ ငါတို့ ကျေနပ်ပါပြီ ဖြူနှင်းဝေ
၁၉၆
ဖြူနှင်းဝေ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ ဘဲ ဝေးသို့ ငေးရင်း နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်း စေ့ထားသည်။

ထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ယခင်လို သပ်သပ်ရပ်ရပ်
နေတော့မှန်း သိသာနေ၏။ ခေါင်းရင်း
ထင် အနီးရှိ ခုံတန်းကလည်း ယိုင်စောင်းနေပြီ
အိုး တချို့လည်း ကြိုးပြတ်ကာ ပြုတ်ကျနေ
ကိုသင်ဖြော်
ဗျို့ ကိုသင်ဖြော်
ဪ.... ဘယ်ပါသူများလေလို့ ဦးကျော်
ဟုတ်တယ် မြ သွား.. နှင့် ယောကျ်ား ရော
ရှိတယ် အထဲမှာ ရှိတယ်.. အိမ်ပေါ်တက် ဦးလေ.. ဦးကျော်
၁၉၇

ဦးကြီးကျော် အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ဦးခင်မောင်ကို ဖန်ခွက်တစ်လုံး၊ လက်ဖက်သုပ် တစ်ပန်းကန်နှင့် တွေ့ရ၏။
ဦးခင်မောင်သည် ဦးကျော်ကိုလည်း ဒုတ်မဆက် • ထိုင်ပါလည်း မပြော။ မသိသလိုဖြင့် လက်ဖက်သုပ် တစ်ဇွန်းကို ခပ်စားလိုက်သည်။
ဦးကျော် ထိုင်လေ...
ဒေါ်မြထွေးက ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ အမူအယာကြောင့် အားတုံ့အားနာဖြစ်ကာ ဦးကျော်ကို ကုလားထိုင် တစ်လုံး ထိုးပေးသည်။
မထိုင်တော့ပါဘူး မြထွေးရာ.. ကိုခင်မောင် အိမ်မှာ ယူသောက်ရတဲ့ အဆင့်ထိ ရောက်နေမှန်း မသိလို့ လာမိတာပါ..

ကျုပ် ဘာသာ ကျုပ် အိမ်မှာပဲ ယူဖွဲ့သောက်.. သောက် နိုးပေါ်ဦ တက်သောက် သောက် ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ ဗျ
အို.. ကိုခင်ဖေ ဘယ်လို ပြော လိုက်တာလဲ
ဦးခင်ဖေ၏ ရင်ထဲမှ အာယူနိုးတရားတို့ မပုံးနိုင် မဖိနိုင် ဘွင်းဘွင်းကြီး ပေါ်လာသည်။ အစက ဦးကျော်ကို လေးစားစွာ ဆက်ဆံတတ်သော ဦးခင်ဖေ ဘာကြောင့် ပြောင်းလဲသွားရသည်ကို ယိမ်ရွှေ တွေး သိပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သား အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည် မှန်သော်လည်း တခြား တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ထိုသို့ တရားခံရှာ အပြစ်မတင်လိုပါ။ နဂိုကတည်းက အေးဆေးစွာ နေတတ်သူမို့လည်း ကိုယ့်အကြောင်းတရားနှင့် ကိုယ်ဟုသာ သဘောပိုက်ထား ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။
မ တွေး နင့် ဘာသာနေ.. နင့်သားကို ဒီလူကြီး ဖျက်ဆီးတာ... နင့်သား လုပ်ချင်ရာ လုပ်ဖို့ ဒီလူ မြှောက်ပေးတာ...
၁၉၉

ဟိုကောင် ဆိုနီးမ ယူတာကို မသားတဲ့ အပြင် သူ့ပါ လိုက်ပြီး လက်မှတ် ထိုးပေးခဲ့တာ .. နင် သိလား
အို... ရှင် ဒီကတော့
ဒါကတော့ တွေ ဘာ ငါ့ကို လာလုပ် မနေနဲ့ လူကြီး ဖြစ်ပြီ လူကြီး အလုပ် မလုပ်ဘဲ့လူ
ဦးကျော် ယခုမှ ကုလားထိုင်ကို ဆွဲယူ ထိုင်လိုက်ပြီ ....
လူကြီး အလုပ်က ဘာတွေလဲ .. ကိုသင်ဝေ အိမ် အဝဝမှာ ချက်ပြုတ်ချပြီး ပြသနာရှာတဲ့ အလုပ် ကော .. ပါလား
ဦးသင်ဝေ ဘာမှ ပြန် မပြောနိုင်ဘဲ. ဦးကျော်ကို မျက်လုံး ပြူးကြီး ဖြင့်ပြန် ကြည့်သည်.
စိုးဇေဒါ အပေါ်မှာ မိဘတစ်ယောက် အနေနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် ချစ်တယ် ဆိုတာ .. ကျုပ် မှန်းဆ တတ်ပါတယ်. ကျုပ်ဟာ အားလုံး စိုးဇေဒါနဲ့ ပတ်သက်ရင် ခင်ဗျား လောက် မချစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာလည်း ဝန်ခံပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ချစ်တာနဲ့ ထိန်းသိမ်းလမ်းကြောင်း တတ်တာဟာ တခြားစီပဲ
၂၀၀

မိဘတိုင်းဟာ..ကိုယ့် သားသမီးကို အောင်မြင်စေချင်တယ်..ကြီးပွားစေချင်တယ်... ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ကိုယ့် သားသမီးဟာ အကြီးကျယ်ဆုံး ထိပ်ဆုံးက လူ ဖြစ်စေချင်တာ... မိဘတိုင်းရဲ့ စေတနာပဲ ဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်
ခင်ဗျားသား မှန်လို့.....
အဲဒီလို သိတယ်ဆိုရင် ကျုပ်သား ကိစ္စမှာ ခင်ဗျား ဘာလို့ ဝင်ရှုပ် သေး..လဲ
ဟာ..
ဦးခင်မောင် အသံကျယ်ကြီးဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထ သည်။
ဝိုင်းဇော်ဟာ.. အရွယ် ရောက်တဲ့ လူငယ် ဖြစ်နေပြီ... ကျောင်းနှစ်ချုပ် တီးရင် ကျားကိုက် ဆိုတဲ့ သုံးမရှုပ်တဲ့ လက်ဝဲ အသင်းက ကျော်နေပြီ... သူ ပညာသင်တဲ့ ကိစ္စက.....
လူချီးတော့ ရှင်ချီးတော လေ့လာတဲ့ တစ်ခုရှင် ... ဆိုတဲ့ အသင်ဖြီး တစ်ခုလုံး အတွက် အချိန် ... အတွက် ...

သူက အဆောက်အဦး ကြီးတွေ ဆည်ကြီးတွေ လမ်းတံတားတွေ ဆောက်ချင်တာ.. မဟုတ်ဘူး လျှပ်စစ် ဓာတ်အားတွေ ဒိုင်နမို ယာဉ်တွေ ထုတ်လုပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး စက်တွေ ကွန်ပျူတာတွေ ဝါသနာပါတာ မဟုတ်ဘူး
ဒါကို ခင်ဗျားတို့က အတင်းဖြစ်စေချင်တယ် သူက သူ့ဝင်စားမှုကို သိ မဖြစ်သင့်ဘူး ဆိုတာ သိ ပြီ... သူ ပျော်ပိုက်တဲ့ အလု သူစိတ်ဝင်စားတဲ့
လယ်ကြောင်းမှ သူ ချောက်ပါ ကိုခင်မောင်..
ကျောင်း ပြောင်းတာက ခင်ဗျား ပြောသလိုပဲ ထားပါဦး မိဘကို ပစ်ပြီး မိန်းမ ယူ သွားတာကရော..
ကြတဲ့ လူတွေအနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မစဉ်းစား မပေးနိုင်တဲ့ ကိစ္စလို့ပဲ မှတ်ထားပါ.. ခင်ဗျားသားဟာ.. ခင်ဗျား ရှာပေးထိုက်တဲ့သား...လို့ မှတ်ထားပါ.. ကိုခင်မောင်...ကဲ
သူ မိန်းမ ယူတဲ့ကိစ္စက ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ မိန်းမ ယူတဲ့ ကိစ္စထက် မြင့်မြတ်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ..
နေ..နေပါဦးဗျ

ဦးကျော် နေရာမှ ထသဖြင့် ဦးခင်မောင် ဦးကျော်ကို လှမ်းဆွဲ၏။
ဒီကောင် မိန်းမ ယူတာ ယောင်ယောင် ရှယ်ရှယ်နဲ့ နှိမ့်ကြောသွဲ့တာ မဟုတ်ရင်... သူ့ ကောင်မလေး ဆရာဝန်ဖြစ်သွားရင် သူ မရတော့မှာစိုးလို့ အခု ကတည်းက အပိုင်ကြံတာ... မဟုတ်လား....
ဒီကိစ္စမျိုးကို ကျုပ် ဝင် မစွက်နိုင်ဘူးပဲ.. သိကြား အဆုံးပါ.. ဒီမှာ ကိုခင်မော် သင်ဗျားသား လက်ထပ်ပြီး ကတည်းက ညတိုင်း ကျုပ်အိမ်မှာ အိပ်ပါတယ် ဒီပဲဗျာ.. ကျုပ်သွား မယ်... လူငယ်တွေ အပေါ် အရမ်းကာရော အထင်သေးလို့ မရဘူးဆိုတာ့ ထော့ ပြောချင် တယ်
ဦးကျော် ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ဦးခင်မော် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ တွေဝေ ကျန်ရစ်သလို ဒေါ်မြအေးက ဦးကျော် နောက်သို့ ဆင်းလာကာ..
အားနာလိုက်တာ... ဦးကျော် ရယ်.. ဦးကျော လာတဲ့ ကိစ္စတောင် မပြော ရဘူး ဖြစ်နေတယ်

ရှိပါတယ် ဖေ ထွေး ကိစ္စအတွက် အထွေရယ်လို့တော့ မရှိပါဘူး.. အင်း
အထူးအထွေ မရှိဘူး..ဆိုသော်လည်း ဦးကျော် မျက်နှာတွင် စကားကျန်နေသေး သည်ကိုတော့ ဖေမြတ်ထွေး.. အကဲခတ်မိသည်.
မဟုတ်ပါဘူး ဦးကျော် ရယ်.. ဘယ် လိုမှလည်း သဘောမထား ပါနဲ့ ပြောစရာ ရှိရင်လည်း ပြောပါ၊ ဖို… သား… ကိစ္စပါလား
ဟုတ်တယ် နင့်သား ငါ့အိမ်လာ မအိပ်တာ လေး..ငါး ရက် ရှိသွားပြီ
ဟင်… ဘာဖြစ်လို့ လဲ…
မလာဘူး ဦးကျော် နေ့လည်နေ့ခင်း သူ့အ မရှိတုန်း ခဏတစ်ဖြုတ် လာတတ်တာတောင် ပေါ်မလာဘူး သူတို့ချ အဆင်မပြေဖြစ်ကြ လား ဟင်
အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး ဟ.. ငါက ဒီကိုများ လာ လားလို့ လာကြည့် တာ…

အဲဒီလိုတော့ လှပါဘူး ဆိုင်တော့ ထွက်ပါတယ်လို့.. ရတယ် စိတ်တော့ မပူ ဖို့ပါဟာ.. ငါ စုံစမ်း ကြည့်ပါဦးမယ်..
ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့ ရှင့် ကျွန်မ သဘောကတော့ အိမ်ခြံဝ ပေါ်ထား လိုက်ချင် တာ.. သူ့ အဖေကြောင့်
မြည်းမြည်းပေါ့ဟာ.. နောက်တော့လည်း ဖြစ်လာ မှာပေါ့.. ကဲ.. ငါ သွားဦးမယ် မြ ထွေး
ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့

ယခု တလော စိုင်း ကို ကြည့်ရသည်မှာ တစ်မျိုး
ဖြစ်နေသည်ဟု ရှင်နှောင်း ထင်မိလေသည်.
မနက်ပိုင်း ရေနွေးကြမ်းနှင့် ထမင်းကြော်လည်း
လာ မစား . ညနေ ဆိုင်သိမ်းပြီးလျှင် ဟင်းချက်စရာ
နှင့် နေ့စဉ် အသုံးစရိတ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် အုပ်ဆောင်း
နှင့် အုပ်ထားပြီး လူက ဘယ်ပြန်ထွက်သွားမှန်း
မသိ ။
ရှင်နှောင်း ကျောင်းမှ ပြန်ရောက်၍ ချက်ပြုတ်ပြီး ထမင်းလက်ဆုံ
စားရန် စောင့်နေသော်လည်း လာသည့်နေ့မှ ပြန်လာတတ်ပြီ
ရောက်လာပြန်ရင်လည်း အချိန်မမှန်တော့ ဒေါင်ဒေါင်ကို
မေးကြည့်ပြန်တော့လည်း သူ့ကိစ္စနှင့်သူ ဘာကိုမှ သတိထားမိသူ
မဟုတ်၍ ရေရေရာရာ မရှိ ။
သည်တော့ သည်ည
တွင် စိုင်းကို
စောင့်ရန် ရှင်နှောင်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်

စိုင်း ကြိုက်တတ်သည့် ငါးပိထောင်းကို
ရှင်ပဲပိ ကောင်းကောင်းနှင့် ထောင်းပြီး
ဆီဖြူဖြူ ထမင်းကာ စီပါ၏။
ငါးခြောက်နှင့် ချဉ်ပေါင်ရွက်ကို ဆီလည် ရေလည်
ချက်ပါ၏။ သည်ဟင်းနှစ်မယ် သည် စိုင်း အကြိုက်
ဖြစ်ကြောင်း ရှင်မှောင်း သိထားသည်။
အောင်အောင်က ထမင်းစားပြီးနောက်
သို့ ဦးဝိုင်း ကျောင်းသို့ ပြေးရပြီ။ ရှင်မှောင်း
မှာ မစားသေးဘဲ စိုင်း ကို စောင့်၏။
အမှောင်ရောက်သည်ထိ စိုင်းက ပေါ်
မလာသေး။
အဝေးကြားမှ အိမ်ရှေ့ မှောင်ရိပ်
တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့
လိုက်ရ၏။ အောင်အောင် ပြန်
လာလေသလားဟု အာသာငွ
ကြည့်တော့ စိုင်းဖြစ်နေသည်။

ရှင်နှောင်း ခေါ်သံကြားလိုက်ရသည်။ စိုင်း
ယခုမှဘဲ ပြန်လာလို့နေဖြင်သဖြင့်
ရှင်နှောင်း အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာ...
စိုင်း.. စိုင်း...
နှင် ဘာဖြစ်နေ
တာလဲ.. ဟင်
ယခုထိ စိုင်း က ဘာမှ ပြန်မပြော
ရှင်နှောင်း စိတ်မှာညစ်ဖြစ်ကာ စိုင်းကို
ဆွဲလှည့်၏.
စိုင်း
နှင် ဘယ်ပြန်သွားဦး
မလို့လဲ.. နှင့်အတွက်
ငါ ထမင်းပွဲ ပြင်ပြီး
စောင့်နေတာ...
စိုင်း.. ခေါင်းကို ငုံ့ယမ်း
ပါးလယ်တွင်လာသည်။ ကျ
ကို မစားတော့ တားတ
စားလာသဖြင့် ပေကျံ
၏.
နှင် ပြောစမ်း
နှင်.. ဘာဖြစ်နေတာလဲ
အခုတလော နှင်
ရှောင်ဖယ်ပြယ်ဖို့

..ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဟာ...
စိုင်း ပါးစပ်ဟလိုက်သည်နှင့် အရက်နံ့က ရှူးခနဲ တိုးထွက်လာသဖြင့် ရှင်ဖြောင်း အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ နောက်သို့ဆုတ်လိုက်ကြသည်။
နှင်း.... စိုင်း..နှင်း.... အရက်သောက်လာတယ်
စိုင်း..မညာချင်..ခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်သည်။
ဘာ..ဘာဖြစ်တာလဲ..ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်..အံ့ရော..စိုင်း ရယ် ငါတကယ် အံ့ဩတယ် နှင်းကို ငါ လုံးဝ မထင်ဘူး
ငါ့မှာ နှင်းကို စောင့်နေတာ..နှင်းကြိုက်တဲ့ ဟင်း ချက်ပြီး စောင့်နေတာ မြော်စမ်း နှင်း ဘာဖြစ်လို့ သောက်လာတာလဲ
ငါ..... ငါ... မပြောချင်ဘူး
မပြောလို့ မရဘူး စိုင်း နှင်းပြောရမယ်..မပြောရင် နှင်းကို ငါ ခွင့်မလွှတ်ဘူး

မပြောဘူးဟာ ငါသွားမယ်
စိုင်း.. ရင်ထဲတွင် ဆို့ကြပ်နေသ ရုတ်လှည့်ထွက်ရန်ပြင်သဖြင့် ရှင်ဒြောင်းက ရှေ့သို့တက်ကာ စိုင်း ရှေ့မှ ကာသည်။
အရက် သောက်တာကို ငါ မကြိုက် စိုင်း.. နင့်ကို အစက ယောကျ်ားပီသတဲ့ လူ ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံတဲ့ လူလို့ လေးစားခဲ့တာ.. ငါ ဘွားအား ရှိခိုးဖြီးတိုင်း
အနှစ်နှစ်အနှစ်နှစ် ငါးပါးကို ကန်တော့ ပြီးရင် ဘယ်သူ့ကို ကန်တော့တယ် ထင်သလဲ...
ငါ.. ငါ နင့်ကို ကန်တော့ ပြီးမှ အိပ်တာ နင့်ကို ငါ ဘဝရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ငါ့ အတွက် လေးစားတန်ဖိုး ထားရမယ့် လူ ဆိုပြီး သရေ ပိတ်နေတဲ့ တစ်တန်းတည်း ထားပြီး ရှိခိုး အိပ်ခဲ့တာ...
ပွင့်အန်ပေါက်ကွဲထွက်လာသော ရှင်ဒြောင်း စကားတို့က စိုင်းကို အလွတ်ဝင်ထင်ကြီးပင် တုန်လှုပ် သွားစေခဲ့ရာ သောက်ထားသော အရက်တို့ သည် ဘယ်ဆီလွင့် ပြေးသည် မသိ.

ည်တကတ္တွာ အုံ့ဆိုင်းတွေဝေ၍ နှောင်းကို ကြည့်နေသော ခင်နှောင်း တို့ မှင်သက် သွက်လာပြန်တော့.
အရက်သောက်တာကို ငါ မကြိုက်ဘူး ဝိုင်း.. နင် အရက်သောက်လာရင် ငါ မုန်းပစ်လိမ့်မယ်
ဘာ.... နင် မုန်းပစ်လိုက်မယ် ဟုတ်လား
ဟုတ်တယ် နင် အရက်သောက်ရင် ငါ မုန်းမှာပဲ
ခင်နှောင်း.. နင်.. နင် အစကတည်းက.. ငါ့ကို ချစ်တာမှ မဟုတ်တာ မုန်းဖို့ လိုသေးလားဟာ..
ဟင်... နင်... နင် ဘာပြောလိုက်တယ်
ဝိုင်း ပြောချင်၍ ပြောလိုက်သည် မဟုတ်. ထဲမှ တိုးဝှေ့ ထွက်ပေါ်လာသော.. စကားဖြစ်၍ ဝိုင်း ကိုယ်တိုင်လည်း မှတ်မထင် ဖြစ်သွားသလို ခင်နှောင်းကိုယ်တိုင်လည်း တွေသွား ဖြစ် သွားလေ၏.

စိုင်းသည် စကားကို ထပ်ပြောရန် အင်အား မရှိတော့။ ရုတ်ခနဲ ထွက်သွားသော သူ့ဖိနပ်သံကိုပင် ပိတ်ရိုက် ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်နေပါသလို ကျွံပြီးသော စကားမို့ နှုတ်မရတော့ပြီကို သည်း သိလိုက်သည်။
ငါ သွားမယ် ရင်ငြှောင်း
ဟင့်အင်း မသွားရဘူး ခုနက စကားကို ပြန်ပြော
တိုးထွက်ရန် ကြံသော စိုင်း ကို ကာဆီးရင်း ခြေချော်သွားရာ .. ငိုက်ခနဲ ယိုင်သွား သဖြင့် စိုင်း က ထိန်းကိုင်ရာမှ ရင်ခွင်တွင်း အပ်မိသလိုဖြစ် သွားပြီး ရင်ငြှောင်း၏ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြားလေး တချက်မက်မက် နမ်းရှိုက်မိလေသည်။
အို
ရုတ်တရက်ဖြစ်သော် ရင်ငြှောင်း မေ့ခနဲ ဖြစ်သွား သလား အောင့်မေ့ရပြီး စိုင်း၏ ရင်ဘတ်ကို တွန်းဖယ်၍ လူချင်း ခွာသွားသည်ထိ လှိုက်လှိုက်ခုန်ကာ ဘာ ပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်နေ၏။

ငါ နင့်ကို
ချစ်တယ်
ရင်ငွေ့အောင်း
စိုင်း ဆီမှ တုန့်ပြန်လှိုက်
သော အသံ နှလုံးသားဆီ
ပွင့်အန် လျှံကျလာသော
အသံ ·
နောက်တော့ စိုင်း ခြံဝင်း အပြင်
ထိုင် ပျောက်ကွယ်သွားလေ
တော့သည်·
ရင်ငွေ့အောင်း သူ့ ပါးပြင်ကို လက်ဖြင့် ဖွဖွကလေး
စမ်းကာ ငိုင်ကြည့်သည်· ယခုထိ ရင်သည်...
လှုပ်လှုပ်တုန်နေဆဲ · လရောင်သည် တိမ်လွှာမှ
လွတ်ကာ ခြံတွင်းသို့ ဖြာကျလာ၏· ငွေရည်ဆွတ်ဖြန်း
သော သရက်ရွက်များနှင့် ပုလဲသီထားသော
ပန်းပင် မြက်ပင်ငယ်တို့သည်... ယိမ်းနွဲ့ကာ
လှုပ် ခတ်လျက် ရင်ငွေ့အောင်းကို ကျီစယ် နေသည်သို့
ရှိနေပြီ·

ကြိုး ပစ်ချလိုက်သည့် အလား မိုင်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တက်သွား သည်။
ဘာ.. ပြောတယ်...
ကြားလိုက်သော စကားကို မကြားလိုက်သ သိလိုက်သော အသိကို မသိလိုက်သလို သို့မဟုတ် ကြားသိလိုက်သော အဖြစ်ကို အသိစိတ်က လက်မခံ လိုက်သလို ငြိမ် နေသည်။
ဟင်း ဒီအမေ လေဖြတ်လို့တဲ့ ဒီရက်သောက်ကြီး ပက်လက်ကြွလားထိုင် နဲ့ ပန်းကာ မှိုင်ငိုင်ပြီး နေတာ မြေးသနား ဖြစ်သွားပုံ ရပါတယ်.. သတိရတော့ မျှော်လည်း တွဲလောင်းကျပြီ ဖူးဖူးဝါးဝါး ဖြစ်နေပြီ ဂွ...
၂၀၄
ရုတ်တက် ပြောလာသော ကိုမောင်ကြီး စကားတို့ကို မိုင်း မကြားတော့.. ခေါင်းကို ဘယ်လို ပိတ်၍ ဒီပါကို ဘယ်လို ပြန်ရောက်သည်ကိုပင် မသိလိုက်။

ပေါ်အောက်တော့ အဖေက မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်း
ဖြစ်နေပြီ ။ အဖေ့ကိုယ်မှ ခုတင်ထက်တွင်
လက် တွေ့ရသည်။ အိမ်နီးနားချင်း နှစ်ဦးနှင့်
အတိုင်းရင်း ဆေးဆရာ တစ်ဦးတို့ သည်လည်း
လိမ်းသူ လိမ်း ဆေးတိုက်ရန် ပြောဆိုသူက
နှင့် ရှိနေကြ၏။
သားရယ် မင်း အဖေကို ကြည့်ပါဦး
အဖေက စိုင်း ကို အကြောင်သား ကြည့် နေသည်။ သို့သော် မြင်ပုံ သိပုံ ကား မရ။ ပါးတစ်ခြမ်းက ရွဲ့နေပြီး လက် တစ်ဘက်က ကော့နေပြီ။
မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွယ် ဆေး မှန်မှန်လိမ်း မှန်မှန် တိုက်ပေးရင် ကောင်းလာမှာ ပါ ။ အစားအသောက်အသွား အထိုင်တော့ ဂရုစိုက်ရလိမ့် မယ် ..ကွဲ့
အဖေ... အဖေ
ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ...
အဖေ့ကို ကြည့်၍ စိုင်း ရင်တွင် ထိခိုက်နာကျင်လာရ၏။
မိဘကို လစ်လျူရှုခဲ့သော သူ့ အပြစ် မိသားစု သုံးဦး
ရှိသော ဘဝထဲမှ သူ ခွဲထွက်ခဲ့သော အပြစ်။

သူ ထွက်သွားပြီးမှ အရက်ပိုသောက်
ဖြစ်သော အဖေ့ အဖြစ်သည် သူ့
စိတ်ကြောင့်ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။
ထိုနေ့က... စိုင်း မပြန်သော အိမ်တွင် ရှင်းလင်းသိမ်းဆည်းစရာ
ရှိသည်များကို ရှင်းလင်းပြီး ဖခင်အနားမှာပဲ နေလိုက်သည်။
ညနေစောင်းတော့ နန္ဒာရှင်ခွောင်း ကယနီးကတန်းဖြင့် ရောက်လာပြီ။
ဝိုးမြို့ပုပ္ပါးသည် သူ့ မျက်နှာတွင် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေပြီ။
ရှင်ခွောင်း ရောက်လာသဖြင့် ဒေါ်မြ ထွေး လည်း ဝမ်းသာ
အားတက်ပုံ ရလေသည်။
၂၁၆
မနေ့ညက အဖြစ်ကြောင့် စိုင်း မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ရန် ခက်နေသဖြင့် ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်
နေသော်လည်း ရှင်ခွောင်းကမူ မသိသလို
ပြုံးကာနေပြီး ဒေါ်မြ ထွေးကို ပိုင်းကူသည်။

သည်တွင် ဦးကြီးကျော် ပါ ရောက်လာသဖြင့် ဦးသွင်ဖြိုးကို မြန်မာတိုင်းရင်း ဆေးဆရာ ကျော် ဆရာဝန်နှင့်ပြ၍ နှစ်ဘက် ညှပ်၍ ကုသရန် တိုင်ပင်ကြပြီး . စိုင်းကိုလည်း ဆိုင်ထွက် မပျက်စေရန် နေ့လယ်နေ့ခင်းတွင် ဦးကြီးကျော် မှ လာရောက် စောင့်ပေးရန် တာဝန်ယူ၍ ညကိုမူ ရှင်ခြောင်းက စိုင်းနှင့် တစ်လှည့် တစ်ပတ်စီ တာဝန်ယူရန် ပြောသည်။
ရှင်ခြောင်းက ကျောင်းတစ်ဘက်နဲ့ ပင်ပန်းပါတယ်
အေး ဟုတ်ပါလေ စိုင်း ရယ်.. အခက်အခဲဖြစ် နေတဲ့ ညမှာ ခွဲဝေ တာဝန်ယူရမှာ ပေါ့.. စိုင်း အနေနဲ့ ဆိုင်ရော ကျောင်းစာရော ဆိုတော့ ပိုပြီး ပင်ပန်း နေရသေးတာပဲ...
ဟုတ်သားပဲ စိုင်းရေ... ဒီလိုချိန်မှာ ရှင်ခြောင်း တာဝန် ယူတာ မောင်တစ်ဝမ်း မယ်တစ်ရက်ပဲ ရွှေတစ်နှစ်ညီး အားဖြင့် ကုသိုလ်လည်း ရတာ ပါ...
ဟုတ်ပါတယ် သားရယ် အမေလည်း သားတို့ သမီးတို့နဲ့ အတူ နေချင်တာ...

ဦးကြီးကျော်နှင့် မိသင်ပေါ်ဖြတ်တွေး စကားတို့က အကျိုးအကြောင်း မှန်သည် ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာ သိသည်ဟူသလို စိုင်းတို့ အဖြစ်က စိုင်းသာ သိသည်မို့ အငြင်းခက်ပြီး သဘောတူရန်လည်း မလွယ်ကူလှပေ။
စိုင်း.. ဘာမှ မပြောနဲ့တော့ ဒါ အကောင်းဆုံး အစီအစဉ်ပဲ.. တစ်ရက်တလေ မဟုတ်ဘူး ရှေ့ရှည်သွားရမယ့် ကိစ္စ ဆိုတော့ လူချုပ်ပြီး မျှတ မသည်ပါရင် အားလုံး ဒုက္ခ ရောက်သွားမှာ...
စိုင်း.. ဘာမှ ပြန် မပြောဖြစ်ဘဲ ရှင်ဘွှောင်း ကိုသာ ကြည့်မိ၏။
ဒီ ညတော့ ရှင်ဘွှောင်း ပြန်လိုက် ဦးမယ်.. မောင်လေး ကိုလည်း ဘာမှ မမှာခဲ့ရဘူး
ရှင်ဘွှောင်းနှင့်အတူ ဦးကြီးကျော်ပါ လိုက်လာမှ ထ၏
ငါလည်း ရှင်ဘွှောင်းကို ဝင်ပို့ပြီး ပြန်လိုက်ဦးမယ် မနက်ဖြန်မှ စောစောလာခဲ့ မယ်.. ဖြ တွေး

စိုင်း ကလေးဦး ကိုမစောင့်နဲ့နော် သွားစရာရှိတာ သွားနှင့်
ဦးကြီးကျော် ဝင်သွားပြီးနောက် ရှင်မြောင်းက နောက်မှ လိုက်ဝင်ရင်း စိုင်း အနားသို့ကပ်ကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့် မှာသွားသည်။
အရက် မသောက်နဲ့ တော့နော်
ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့ ဦးကြီး ကျော်

အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီး ထိုးဝင်လာသည်နှင့် ကျော်ကြောင် ဖြစ်မှန်း မြနှင်းဝေ သိလိုက်ပြီ . ကျော်ကြောင် ယာဉ်မောင်းလိုင်စင် ရပြီး ကတည်းက အိမ်ကို လာတိုင်း ယာဉ်မောင်း ဦးပေါက်ကို မခေါ်တော့ဘဲ ကိုယ်တိုင် မောင်းလာနေကြ ဖြစ်ပြီး ဟွန်းကိုလည်း နှစ်ချက် ဆင့်တီးနေကျ ဖြစ်ရာ .. မြနှင်းဝေ ဆံပင်ကို ကပိုကရို ဖြစ်အောင် ဖွပစ်လိုက်ပြီး အနွေးထည် အပါး တစ်ထည်ကိုပါ ထပ်ဝတ်လိုက်လေ၏ .
အိမ်ထဲသို့ ကျော်ကြောင် ရောက်လာသော အခန်းထောင့် ဆက်တီ ပေါ်မှာ ထိုင်နေသော မြနှင်းဝေ ကို မြင်ပြီး အံ့ဩသွားလေ၏ .
၂၂၀
ဟင်… မြနှင်းဝေ … နေမကောင်းဘူး လား
အင်း ဖျားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး
ကျော်ကြောင် ပျာယီးပျာယာ ဖြစ်သွားပြီး မြနှင်းဝေ၏ လက်ကို မရဲတရဲ ဆွဲကိုင်ကာ အဖျားငွေ့ စမ်းလိုက်၏ .
အဖျားငွေ့ တော့ မရှိပါ ဘူး
မြနှင်းဝေ ခေါင်းညိတ်ပြ၏ .

ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဖြူနှင်းဝေ ပြန်မဖြေ။ ခေါင်းကို မသိမသာ ယမ်းပြ၏။ ဖြူနှင်းဝေကို ကြည့်၍ ကျော်ဇောင် မသက်မသာ ဖြစ်သွားသည်။
တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်မယ်ဟာ.. ပြောစမ်းပါ ဘာလဲ အိမ်က ဒုက္ခ လား
မဟုတ်ပါဘူး
ဖြူနှင်းဝေ ခေါင်းကိုသာ ယမ်း၏။ ဖြူနှင်းဝေ အကြီး ဘာသာရပ်ဖြင့် စက်မှုတွဲ ရဖို့ပင် နီးနေပြီ ဖြစ်ရာ စာ မလိုက်နိုင်စရာ လည်း မရှိသည်ကို ကျော်ဇောင် သိပါသည်။
ဟူး
ဒါဖြင့် စာ မလိုက်နိုင်လို့လား
ဟင့်အင်း
သက်ပြင်း တစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ကျော်ဇောင် ထိုင်လိုက်၏။

စိုင်း အဖေ လေဖြတ်လို့ ရှင်အောင် ပြောတာ သုံးလေးရက် ရှိပြီဟာ.. အဲဒီ သွား ရအောင် နှင်းကို ဝင် ခေါ်ကြ...
ဟုတ်လား သွားတာပေါ့ ငါ သူ နှင်း မြင်တဲ့ အတိုင်း ပဲ...
နှင်း မလိုက်နိုင်တော့ ဘူးလား
မြနှင်းဝေ ပြန်မပြောတော့ . ကျောက်တိုင် အငေးသား ကြည့် နေပြီ. ဖြိုးမှ မရိုတရို ဖြင့်....
ငါ တစ်ခု မေးချင်တယ် မြနှင်းဝေ
ပဲ့.. ပဲ့ဟာ.. စိုင်းနဲ့ ရှင်အောင် ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စ တွေမှာ နှင်း ရှောင် ရှောင်ဖယ် လှည့် တယ်ရှိ.
ဝေဝေ... ဘာလဲ..
JJJ

ဖြူနှင်းဝေ တွေဝေသွားသည်၊ အဝေးသို့ ငေးနေသည့် ဖြူနှင်းဝေကို ကျော်ဇော်ဝင် အားမလို အားမရ ဖြစ်လာကာ..
ဘာ.. ဘာဒါ တကယ်ပါလား ဒီဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ ငါ သိချင်တယ် ဖြူနှင်းဝေ
ငါ မပြောဘူးလို့ နေတာပါ ကျော်ဇော်ဝင်... ဒါပေမယ့် နင်က မေးလာပြီ အခုချိန်မှာ မပြောခဲ့ဘဲ နောက်ကျမှ နင် သိရင်လည်း မကောင်းဘူး ဟာ..
ဘာတွေလဲဟာ ဘာဖြစ်တာလဲ
နင် သိပြီးရင် ငါ့ကို ခွင့်လွှတ် နိုင်မှာလား
ဖြူနှင်းဝေ.. နင် ဘာပြောမှာလဲ.. ငါ နင့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာ နင် သိပါတယ်.. ကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ် ကြဖို့လည်း ငါ ပြောပြီး သားပါ..
၂၂၄

အဲဒါက တခြားပဲ ကျော်ခေါင်
တခြားမဟုတ်ပါဘူး လေ.. ငါ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ရင် လက်ထပ်ဖို့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ
အဲဒါဆို ငါ ပြောမယ် နော်...
အေးပါ ဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်
အဲဒါက နင့်အပိုင်းပေါ့ ကျော်ခေါင် ငါ့စကားဆုံးတော့ နင် ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပေါ့.. ငါနဲ့ ဗိုင်းဟာ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာ.. နင် သိရဲ့လား
ဟာ...

ဖိုးသွတ်နိုင်ပါသည် ဆိုရသော
ကျောက်ကြောင် ဆိုင်ရာမှ သတင်းနှင့်
ရှုပ်ဖြစ်သွားသည်။
ဟုတ်တယ် ကျောက်ကြောင် အဲဒါ အချိန် ပဲ.. အဲဒီ အခြေအနေက နေ.. စိုင်းက ရှင်ဒွေ့အောင်ကို လက်ထပ်သွားတာ
ငါ့ကို ဘာအကြောင်းမှ မပြောဘဲ ဘာလို့ကြီး လုပ်သွားတာ ငါ ဘယ်လို နားလည်ရ ဘယ်လို လက်ခံရမယ် ဆိုတာတောင် မသိဘူး
တောက်.. ဒီကောင် ငါ့ကို ဘာမှ မပြော ဘူး
ရှင်ဒွေ့အောင်းကို တစ်ပတ်ချိုက်တယ်ဆို ဘာ့ကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ..
ငါတို့ ဘာမှ ကျူးကျူးလွန်လွန် ဆိုတာ မရှိခဲ့ပေမယ့် ငါ့ကိုရော ရှင်ဒွေ့အောင်းကိုရော တစ်ပတ် ချိုက်တဲ့ အချိုးမျိုး လုပ်ခဲ့ တာ ဆိုတော့
ရှင်ဒွေ့အောင်းက နင့်ကို စိတ်ဝင်စား နေတာ ...
ဘာရယ်

ငါတို့ မိန်းမချင်းပါ..
မျက်လုံး ကြည့်ရင် သိပါတယ်
ကျောက်ခေါင် အဲဒီ ကြောင့်
လည်း နှင်းနဲ့ ရှင်ဒွှောင်း
အခြေအနေကို သိချင်လို့
ငါ တစ်ရက် ချိန်းခဲ့တာ..
ငါတို့က
ရိုးရိုး သားသားပါ
ဖြူနှင်းဝေ
ဟုတ်ပါတယ်
အဲဒါကို ငါ လက်ခံခဲ့ပါပြီ... ငါ
မသိသေးတာ မရှင်းလင်းသေး
တာက ရှင်ဒွှောင်း ဟာ သိသိကြီး
နဲ့ လက်ခံတာလား မသိလို့
လက်ခံတာလား နင့်ကို စိတ်ဝင်စား
နေတာ ဖြစ်ရဲ့နဲ့ ဘာလို့ စိုင်း ကို
လက်ထပ်လိုက်ရတာလဲ
ဒါက သူတို့
အကြောင်းပဲ ဖြူနှင်းဝေ ရှင်ဒွှောင်း
ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားတာ မဝင်စားတာ
လည်း ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး ငါ ချစ်တာက
နင့်ကိုပဲ ချစ်တာ.. အဲဒီအတွက် နင့်ကို
သစ်စိမ်းချိုး ချိုးသွားတာကိုတော့
ငါ မကျေနပ်ဘူး...

ဖြင့် ငါ့ကို
ကယ်မယ်ဆိုတဲ့
ရည်ရွယ်ချက်
ဖြူနှင်းဝေ က ဖေါင်း
ယမ်း ပြောသည်·
ငါ..သူ့ကို
မုန်းတယ်
အဲ..အဲဒါက
နင့်အပေါ်မူတည်တယ်
ဆိုပဲ ငါ ပြောပါရစေ..နင်
စိုင်း ကို တမ်းတနေတုန်းပဲလား
ဖြူနှင်းဝေ နင့် ရင်ထဲမှာ
စိုင်း ရှိနေတုန်းပဲလား..
နင့် ရင်ထဲမှာ သူ
မရှိတော့ဘူး ဆိုရင်.. ငါ
ရည်ရွယ်ချက် မပြောင်း
တော့ဘူး ဖြူနှင်းဝေ က
ငါ သွားမယ်
ကျော်ဝေါင် ကမူးရှူးထိုး
အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်·
ကျော်ဝေါင့် ရင်တွင် သူ ပစ်
လိုက်ရသော ပထမ မြားချက်
ထိပြီကို ဖြူနှင်းဝေ သိလိုက်
ရသဖြင့် ကျိတ်ပြုံး ပြုံး၏
နောက်တစ်ချက် ဆိုလျှင်
စိုင်းတေဒီ.. ဆိုသည့်ကောင်
သူ့ အကြောင်း သိရတော့
မည်လေ..

ပြတင်းပေါက် သံဇကာ ကြားမှ ယှက်ဖြာတိုး ဝင်လာသော နေရောင်ခြည်တန်း လေးက ရှင်ခြွေအောင်း၏ မျက်နှာကို ရွှေရည် ကွပ်ပေး ထားသလို ရှိနေသဖြင့် ဗရပွာ ကျဲပြန့်နေသော ဆံနွယ် တို့သည် ရွှေခြည်တန်း လေးများလို ဖြစ်နေကာ.. မွေးညှင်း နုနုလေးတို့ သည်လည်း ရွှေမှုန်လေးတွေလို ရှိနေ၏....
စိုင်းသည် အခန်းဝမှ နေ၍ လှသော ရှင်ခြွေအောင်း၏ တင့်တယ်မှုကို မှင်တက်မိသလို ငေးကြည့်နေမိ သော်လည်း ရှင်ခြွေအောင်းကမူ သိပုံမရ။

ချွမ်းဖြင့် ဦးဥင်ဖော်၏ ရှုံ့တောင်း
သော ပါးတစ်ဘက်ကို ပွတ်တိုက်
ပြုတည့်ပေးနေ၏။
စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပြုစုပေးသဖြင့်
ဖြစ်ခါစကလို အခြေအနေ မဆိုးတော့ဘဲ အတော်ပင်
ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ပြန်ကောင်းလာသည်။ မျက်နှာအား
ငိုင်သေးသည်က လွဲလို့ သတိလည်း ကောင်းစွာရလာခဲ့
ပြီ ဖြစ်၏။
ရှင်ခြောင်း၏ ကျောင်းမှ
ဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦးက
နှစ်ရက်ခြားတစ်ခါ လာကြည့်
ပေးပြီး နေ့စဉ်ဆေးထိုးရ
မည့် ကိစ္စကိုမူ ရှင်ခြောင်း
ကို မှာကြား၍ ရှင်ခြောင်း
ကိုယ်တိုင် ထိုးပေး၏။

မြို့မှာ တိုင်းရင်းဆေးဆရာကမူ နေ့တိုင်းလာ၍ လိမ်းဆေးနှင့် ဓာတ်စာကို ဂရုတစိုက်ပေး၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဦးခင်မောင်၏ အခြေအနေသည် တစ်နေ့တခြား သိသာစွာ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။
ရှင်မြှောင်း နားတော့လေ ဦးက လည်း မအိပ်ရသေးဘူး မဟုတ်လား
အော်... စိုင်း ရပါတယ် စိုင်းရယ် ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်တာပဲ ဦးကြီးကျော် လာမှ ပဲ နားတော့မယ်
ဦးခင်မောင်က ပက်လက်အိပ်နေအိပ်ရာထဲမှ စိုင်းကို တစ်လှည့် ရှင်မြှောင်းကို တစ်လှည့် ကြည့်၏။
စိုင်း ခိုင်ကို သွားရဦးမယ် မဟုတ်လား စိုင်း သွားစရာ ရှိတာကို စိတ်ချသွားပါ

င်း ထပ်ပြောမှ စိုင်း
ဝမှ လှည့်ထွက်ဖြစ်၏။
ရှင်ဒွောင်း၏ အားပင်ပန်းခံ
သော ဂရုစိုက်မှုတို့သည်
သူ့ အပေါ် ကျေးဇူးပြန်ဆပ်
ခြင်းသာ ဖြစ်ပြီး ရှင်ဒွောင်း၊
ရင်တွင် တကယ်ရှိသူကား
သူမဟုတ်။
ကျော်ကြိုင်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု
ထင်မှတ်ထားသော စိုင်း
အဖို့ ကြည့်ရှုခြင်းတို့
အပြည့်အဝ မဖြစ်ပေါ်နိုင်ပါ။
ကိုယ့်ခြံတွင်းက ရှင်းသန့်စွာ
ပွင့်သည့် ပန်းမဟုတ်ဘဲ
ပိုင်ရှင်ရှိသည့် ပန်းမို့......
ရှက်ပသူ ပိုင့်လည်း မရ၊ ခုန်ထွက်ချင့်လည်း မရှိပါ။
ကံဆုံ၍ ခေတ္တကြုံရသည်ပင် ချစ်ရသော သူ့အတွက်
မဟာ ကံကောင်း ခြင်း လက်ဆောင်ပဲဟု မှတ်ယူကာ
ဝတ္တရား မပျက် ဆိုင်ထွက်ရန်ကြည့်သောအခါ
နောက်ကျနေပြီ ဖြစ်၍ ကမန်းကတန်းဖြင့်
ကျောင်းစာအုပ် ထည့်ထားသော လွယ်အိတ်ကို
ကောက်လွယ်လျက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့တော့၏။

လမ်းထိပ်ရောက်ခါနီးလေ အချိန်မှာပင် သူ့ရှေ့သို့ စက်ဘီးတစ်စီး ထိုးဆိုက်၍ ရပ်လိုက်သဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ရာ..
ခိုင်
ဖြူနှင်း
ခိုင်၊ အံ့ဩတွေဝေစွာ ငေးကြောင် ရပ်မိစဉ်မှာပင် ဖြူနှင်းဝေ က ဟန်မပျက် စက်ဘီးကို တွန်းလျက် သူနှင့် ဘေးချင်း ယှဉ်လိုက်လေ၏.
ဦးလေး နေမကောင်းဘူး ဆို
ဟို... ဟိုလေ... လေဖြတ်

အေးဟယ်.... ဆည်းကြားကြားခြင်း လာမလို့
အင်း..ဟုတ်... အိမ်မှာ အဖေ ရှိတယ် နှင်း သွားချင်သွား လေ....
မသွားတော့ပါဘူး ဟာ နှင်းနဲ့ တွေ့ပြီပဲ.. အကျိုး အကြောင်း သိပြီး ရင် နောက်မှ ထပ်လာခဲ့မယ်
ရော်
နှင်း..အခု ဘယ်သွား မလို့လဲ
ဟို... ခိုင်ကိုလေ ခိုင်တွက်ရ အိမ်မှာ..
အတော်ပဲ ငါလည်း လိုက်ခဲ့ မယ်
နှင်း ဘာပြောရမှန်းမသိ။ သူ့ကို နာကြည်းစွာ ပါးရိုက်ခဲ့သော
မြနှင်းဝေ.. ယခုတော့ သူမဟုတ်သလို သူ မမှတ်မိတော့
သလို တွေဝေနေရာမှ နှင်း ရင်တွင် နာကျင်မှု တို့က ဟုတ်ခနဲ
ပေါ်လာ၏။

နှင်း မလိုက်နဲ့ ဟာ...
ပြောရင်း ခြေလှမ်းကိုလည်း ခပ်သွက်သွက် စလှမ်းလိုက်သည်. ဖြူနွင်းဆီကလည်း ဘေးမှ ယှဉ်လျှောက်ရင်း....
ဘာလဲ နှင်းက.. ငါ့ကို စိတ်နာနေတာ လား..
နှင်းက သစ္စာဖောက်လို့ ငါ ဒေါသနဲ့ ထွက်ခဲ့တာပါဟာ... သွေးအေးတော့ ငါ နောင်တရလို့ မသိဘူး နှင်း ရှင်အောင်းကို ဘာ လက်ထပ်တာလဲ လို့ မမေး ငါ ကသည်းရှုးတိုး ဖြစ်သွားတာ.. အဲ.. အဲဒီ အတွက်လည်း ငါတောင်းပ လာတာပါ...
မတောင်းပန်ပါနဲ့ ဖြူနွင်းဆီ နှင့်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောခဲ့မိတာ ငါ့အမှား ပါ.. အဲဒီ အမှားအတွက် နှင်း တုံ့ပြန်ခဲ့တာပဲ ငါ ခံပါတယ်.. ငါ ခံနိုင်ရည် ရှိပါတယ်... နှင်း ပြန်ပါတော့ တော်ကြာ ကျော်ပေါင် တွေ့သွားရင် မကောင်းဘူး

သိတာပါလေ နင့်အမေကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့တာပဲ
ကျော်ဝေါင့်ကို ချစ်တာက .... ခွင်ခွှောင်း ပဲ
ဟင်... ဒီဖြင် နင် .. .. ကျော်ဝေါင့် ကို မချစ်ဘူး ပေါ့
စိုင်း ခြေလှမ်းတို့ သတ်သိန် ရောက်သွားသော ခြေနိုက်ချုံးတွင် တွေ့ခဲ့ရသော ကျော်ဝေါင်နှင့် ခွင်ခွှောင်း တို့၏ ပုံရိပ်ကိုလည်း ပျပမိခဲ့ ပြန်မြင်မိလိုက်သည်.
၂၃၇

ကဲ.. လာပါ စိုင်း
တို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
မှာ.. ခဏ ထိုင်ရ
အောင်
စိုင်း က ခပ်အင်အင် ဖြစ်နေခဲ့သော်ပင်
ဖြူနွယ်ဝေ က စိုင်း ၏ လွယ်အိတ်ကြိုးကို
ဆွဲခေါ်သွား၍ စိုင်း ပါသွားရ၏.
သူ့ စိတ်ထဲတွင် ရှင်ချောင်း တို့ အကြောင်းကို
ထပ်မံ သိလိုစိတ်ကလည်း ပြင်းထန်နေလေပြီ.
ဆိုင်တွင်း ရောက်တော့ ဖြူနွယ်ဝေ က ကျူဖိမ့်
တစ်ခွက်ကို စိုင်း အတွက် မှာပေးပြီး သူ
အတွက်မူ ကော်ဖီမစ် တစ်ခွက်မှာ၏.
ပြီးတော့ စိုင်း ကို ပြုံး၍ ကြည့်သည်. စိုင်း
အကြိုက်ကို သူ ယခုထိ မမေ့သေးဘူး
ဆိုသည့် သဘော .

ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောက်လှည်းကြရင် ပိုက်ခံဘားရှုံး ရှုံ့ ငါက ကိုင်ရတယ်.. စားချင်တာ ကို အညီအမျှ ဖြစ်အောင် ငါက မှာကျွေးရတယ်.. နင် အဲဒါတွေ နင် မှတ်မိသေးရဲ့လား စိုင်း..
စိုင်းက.. ခေါင်းညိတ်ပြသည်.
နင်က တစ်ခွက်ထိုး ကျော်ကြိုင်က ပန်းချီပိုး ငြင်မြှောင်းက စာကြမ်းပိုး... ငါက ဘရုဏ္ဍာစိုး တဲ့ ငါတို့ လေးယောက် ပေးထားတဲ့ နာမည်တွေလေ...

ကျောင်းပိတ်က...
ပန်းချီဆရာ ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုပြီး
အဲဒီ ဆေးကျောင်း တက်သွား
သလို.. နင်က အင်ဂျင်နီယာ
လုပ်ချင်တယ် ဆိုပြီး မြန်မာစာ
ပြောင်းယူသွားတယ်...
ဆရာဝန်လုပ်ချင်
တဲ့ငါက.. အခု
ဖြစ်တော့မယ်
ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်နေ
တာက ရှင်အောင်းပဲ.. ငါတို့ ဖြူနှင်းဝေ
ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက သူလည်း ဆရာဝန်
လုပ်ချင်တယ်ပြောတယ်.. ဆေးကျောင်း
တက်နိုင်အောင်လည်း စာကြိုးစား
တယ်
နင်ကလည်း
ရှင်အောင်းနဲ့
ပတ်သက်ရင်
ရှက်ချည်းပဲ
ရှင်အောင်းဟာ
ငါ့ရန်းဝေ...
ဖြူနှင်းဝေရဲ့
ခစ်.. ခစ်.. ခစ်...
ဟား..ဟား..ဟား
နင် ဘာရယ်
တာလဲ.. ..

နင်တို့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ
မပေါ်မှ တစ်ပတ် အိမ်ထောင်ရေးပါ
စိုင်း.. ဒါကို ငါ သိပါတယ် အကြောင်း
တစ်ခုကြောင့် နင် ရှင်ခြောင်းကို
လက်ထပ်လိုက်တာ နင် ရှင်ခြောင်းကို
မချစ်ဘူး ဆိုတာ ငါသိတယ်
ဘာ...ငါ
ရှင်ခြောင်း ကို ချစ်တယ်
ချစ်လို့ လက်ထပ်တာ
လက်ဖက်ရည်
သောက်လိုက်ဦး စိုင်း
နင့် စိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှား
နေတယ်
မှာထားသည်များကို စားပွဲထိုးလေးက လာ
ချပေးသဖြင့် စိုင်းက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို
ဇွန်းလေးနှင့် မွှေသည်.
၂၃၉
ဖျော့နှင်းငွေ့ ကလေးစုံ ကော်ဖီခွက်ကို မှောက်
ထည့်ပြီး မွှေသည်.

စိုင်း လက်ဖက်ရည် တစ်ကျိုက် သောက်
ပြီးမှ ဖြူနှင်းဝေ က စကား ပြန်စ သည်။
နင်တို့ ဒီတစု မနေဘူး ဆိုတာ ငါ သိတယ် စိုင်း
ကျော်ကြိုင်
နင့်ကို ဘယ်သူ ပြောတာ လဲ...
ဘာ... ကျော်ကြိုင်က... ပြောတယ်
ဟုတ်တယ်လေ ရှင်ထွန်းက ကျော်ကြိုင့် ကို ပြောတယ်... ကျော်ကြိုင်က ငါ့ကို ပြန်ပြော ပြတာ...
ရှင်ထွန်းက ကျော်ကြိုင့်ကို ဘာလို့ ပြောတာ လဲ...
ဒါကတော့ နင် စပ်စုတာ ကြ ပေါ့ ဟာ-
နင် စပ်စုတာ ကြည့်ပေါ့ ဟာ ဆိုသော စကားသည် ရှည်ထား နက်ရှိုင်း လှသဖြင့်
စိုင်း ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ငိုင်ကျသွားသည်။

ရှင်ဗြောင်း အမေ ဆုံးပြီးနောက် ဘေးကျောင်း
တက်ရန် အခက်အခဲကို သူက ဝင်ရောက်
ဖြေရှင်းပေးတာပါ ဟူ၍လည်း သူ့ရဲ့ကောင်း
လက်ကို မှတ်ပြုရန် မသင့်သလို ရှင်ဗြောင်း
ကိုလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ ဒီလို
ခုတုံး လုပ်သူ ဟူ၍လည်း အမြင်ရှိသည်.
နင်က.. နင် မပိုင်တဲ့ ပန်းကို ခိုက်နေတာ စိုင်း
တော်ပြီဟာ... နင် ဘာမှ မပြောနဲ့တော့
၂၄၁
ချိန်အနေနှင့် အကြောင်းအရာတို့က
ကို လူပေါ်ကြီး အဖြစ်သို့ ရောက်
ခဲ့လေပြီ.

ခိုင်၊ စိတ်ရှုပ်စွာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။
မြနှင်းဝေ က စားပွဲပေါ်ကျန် နေသော ခိုင်၏ လွယ်အိတ်ကို ယူကာ ခေတ္တကိုင်ထားပြီးမှ ဆိုင်ဝသို့ လျှောက်သွားပြီ ဖြစ်သော ခိုင်းကို လှမ်းခေါ်ကာ ပေး၏။
ခိုင်ရေ.. ဒီမှာ နင့် လွယ်အိတ်
ခိုင် လှမ်းယူကာ လွယ်အိတ်ကို ယူတော့ မြနှင်းဝေ က ခပ်တိုးတိုးဖြင့် စကား တစ်ခွန်းကို ထပ်မှာလေသည်။
ခိုင်၊ ရယ်ပြင်ပြင်ယိုကာ လို့ ထင်ရာမြင်ရာတွေ တစ်ခြွတ်တိုး လျှောက် မပြောပါနဲ့ ငါ နင့်ကို ဘာကြောင့် သတိပေးတယ် ဆိုတာ နင် သိပါတယ် နော်....

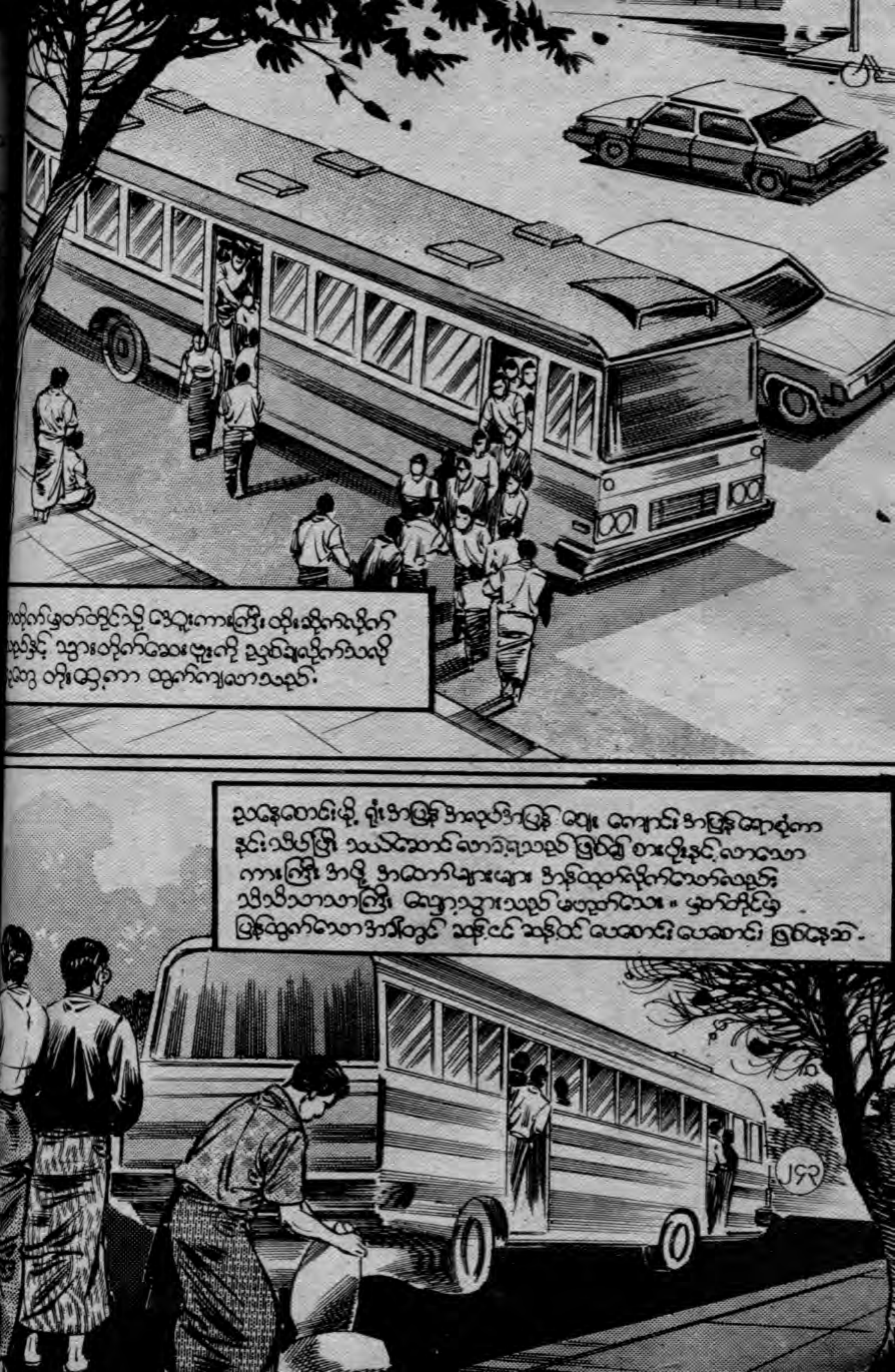
တိုက်မှတ်တိုင်သို့ ဒေလူးကားကြီး ထိုးဆိုက်လိုက်
သည်နှင့် သွားတိုက်ဆေးဖူးကို ညှစ်ချလိုက်သလို
လူတွေ တိုးဝှေ့ကာ ထွက်ကျလာသည်.
ညနေစောင်းမို့ ရုံးအပြန် အလုပ်အပြန် ဈေး ကျောင်း အပြန်အရာစုံကာ
နှင်းသီပါပြီ။ သယ်ဆောင်လာခဲ့ရသည် ဖြစ်၍ စားပွဲနှင့်လာသော
ကားကြီး အဝို့ အကောင်များများ အနှိပ်ထုတ်လိုက်သောလေသံ
သိသိသာသာကြီး လျော့သွားသည် မဟုတ်သေး။ မှတ်တိုင်မှ
မြန်ထွက်သော အခါတွင် သဖိုင်ငင် သနိုင်ငင် ပေဆောင်း ပေဆောင်း ဖြစ်နေသည်-
၂၄၃

ထွက်သွားသော ကားကြီး လမ်းဆုံကျော်မှ မှတ်တိုင်မှ လူတချို့ ကားလမ်းတစ်ဖက်သို့ နောက်ကား ကြည့်ပြီး ကူးကြသည်။
စိုင်း ကတော့ ရုတ်တရက် မကူးသေး ပဲကြော်နှင့် ကြက်သွန်ကြော်က တောင်ပေါ်အိတ် တစ်ဝက်စာကို ထုပ်ထားသော နှစ်အိတ်မို့ လူရှင်းမှ သယ်ဖို့ အဆင်ပြေမည်။
ဟာ..... ဟောကောင် စိုင်း
ဂျပန်စကားပြော သင်တန်းက ပြန်လာတာ... မင်းကရော..
ဟာ... ကိုအောင်ကြီး ဘယ်က ပြန် လာတာလဲ

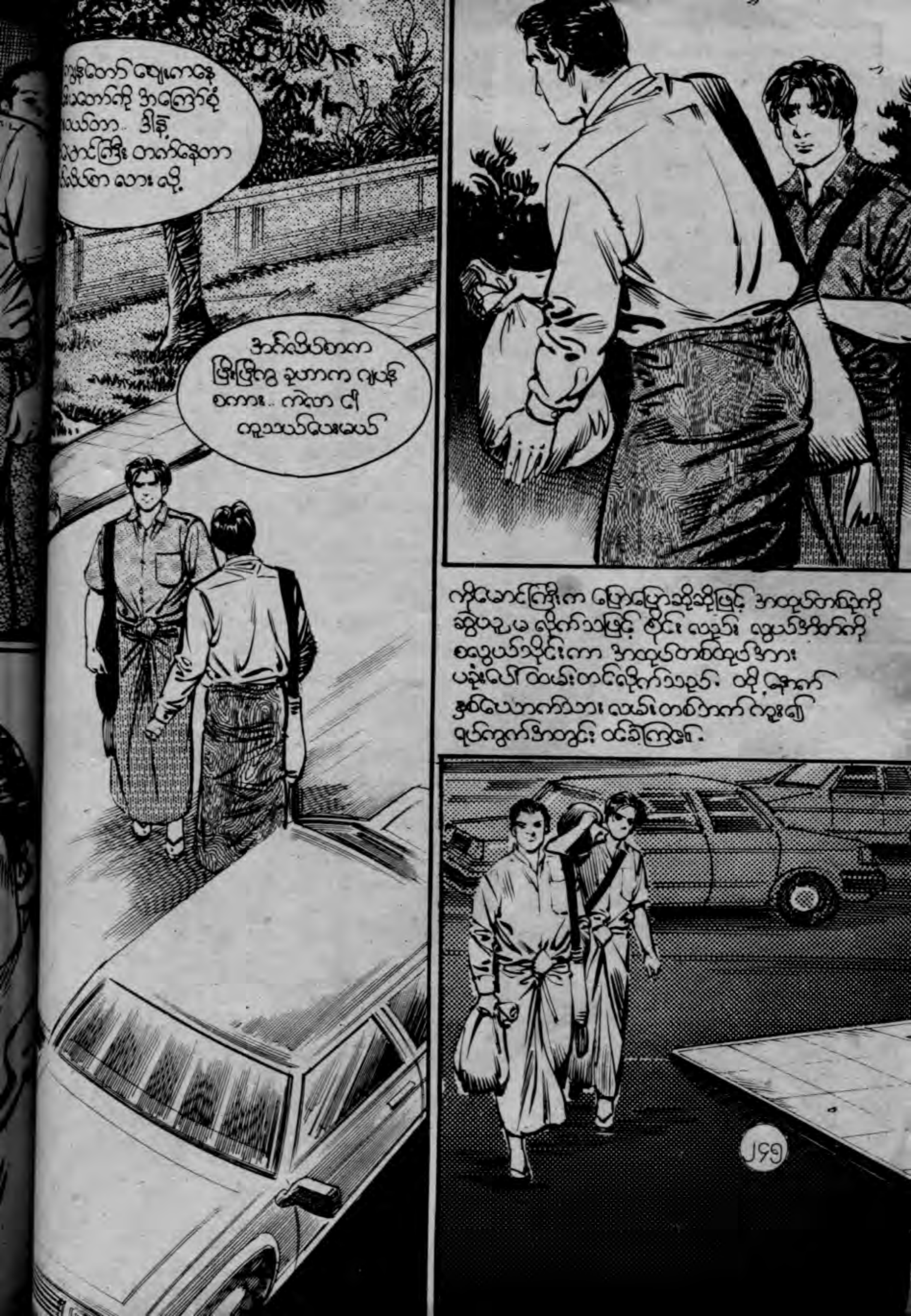
ျွန်တော် ဈေးကောင်းနေ
သော်ကို အကြော်စုံ
ယ်တာ.. ဒါနဲ့
အောင်ကြီး တက်နေတာ
ထိပ်ပါ လား ဟို
အင်္ဂလိပ်စာက
မြိုးမြိုက်ကွ ခုဟာက ချယ်ရီ
စကား.. ကဲလာ ငါ
ကူသယ်ပေးမယ်
ကိုအောင်ကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဆွဲယူ၍ လိုက်သဖြင့် စိုင်း လှည်း လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းကာ အထုပ်တစ်ထုပ်အား ပခုံးပေါ်ထမ်းတင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား လမ်းတစ်ဘက် ကူး၍ ရပ်ကွက်အတွင်း ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

ဦးလေး အခြေအနေ
တော့.. ငါလည်း
လာမယ်.. လာမယ်နဲ့
မရောက်ဖြစ်သေးဘူး
တော်တော်သက်သာ
လာပါပြီ သတိတော့
ကောင်းကောင်း ရပြီပေါ့ဗျာ
အစားအသောက်တော့
ချုံ့ကျုံး နေရတုန်းပဲ
ဟာ.. ဒါဆို
ကောင်းသွားမှာပေါ့..
သတိရဖို့ပဲ.. သတိရရင်
အသိရှိတော့ သူ့ကိုယ်သ
ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ
နားလည်ပြီး ဆင်ခြင်
တတ်တယ်
နေတတ် ထိုင်တတ်
တယ်ပေါ့.. ဦးလေး ကံကောင်း
တယ်လို့ ပြောရမှာပဲ.. ချွေးမက
သဘောဝန်ကောင်း ဆိုတော့ အနီးကပ်
ပြုစုနေတာ ...
ဟုတ်....
ဟုတ်ကဲ့

အောင်ကြီးက အားကျ ရှက်ပသွား
ဖွဲ့လာတော့ မိုင်းဘာပြောရမည်
သိ။ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြနေမိ၏။
ကိုအောင်ကြီးက သူ့ အိမ်ကို တန်းမပြန်ဘဲ အထုပ်ကို
မိုင်း၏ အိမ်ပေါက်ဝထိ လိုက်ပို့သည်။
ကျေးဇူးပဲ ကိုအောင်ကြီးရာ
ရပါတယ် မိုင်းရယ်.. ကဲ ငါ အိမ် ပြန်လိုက်ဦးမယ် နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးလာ ဦးမယ်

တစ်အိမ်လုံး သည် တိတ်ဆိတ်လျက် ငြိမ်သက်နေသဖြင့် အဝတ်ထုပ်ကို ဖိနပ်ချွတ်မှ ခုံပေါ်တင်ပြီ အိမ်ထဲ လှမ်းဝင် လိုက်တော့ မြင်ကွင်းကို မယုံနိုင်စရာ တွေ့ရှိက်ရသည်။
ဟင်...
ရှင်ဖြောင်းနှင့် မိခင် ဖော်မြ တွေးသည် အဖေ့ကို အလယ်မှ ထား၍ တွဲကာ လမ်းလျှောက်လေ့ကျင့် ပေးနေပြီ အဖေကလည်း ဆေးဖြတ်ထားသော ခြေတစ်ဘက်ကို အားယူကာ လျှောက်နေပြီ ။
မနက်က အထိ အိပ်ရာထဲတွင် မလှုပ်နိုင်သော အဖေသည် ယခု လမ်းလျှောက်နိုင်ပြီလား။

တော... သား ပြန်လာ ပြီ
ဟာယ် စိုင်း
ရင်နှောင်း ပခြင်ကို ခုတင်စောင်းတွင် အသာတိုင်စေ၍ စိုင်းထံ အပြေးလာသည်။
စိုင်းရယ် အထုပ်တွေ မနိုင် မနင်းနဲ့ ဒေါ်လိုက် တာ.. မဟုတ်ဘူး
ဟုတ်တယ်သားရယ် မင်း အမေကို လမ်းလျှောက် လေ့ကျင့်ပေးနေတာနဲ့ အမေတို့လည်း သတိ မထားမိကြပါဘူး
ရင်နှောင်းက အထုပ်များကို စိုင်းကူ ဆွဲ၍ အခန်းထောင့်တွင် ထားလေ၏။ ထို့နောက် စလွယ် သိုင်းထားသော စိုင်းထံမှ လွယ်အိတ်ကို ချွတ်ပေးလေ၏။

အဖေ လယ်းချောက်လို့ ရပြီ ဟုတ်လား ရှင်ခြောင်း
ရှင်ခြောင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်.
စိုင်း အသံတွင် အံ့သြမှုတို့ ရောပြွမ်းနေသဖြင့် ဒေါ်မြ ထွေး က ရှင်ခြောင်းကို မေးသတ်ပြုရင်း
သမီးလေး.. သူ အဖေကို တစ်နေ့ကျွန်နှိပ် ပြီးတော့ ခေါင်းလိမ်း နောက် ခြေထောက်ကို ကျွေးချည် ခနဲချည် ရှေ့ပါကြည့် တစ်ချက် ကလေးမှာ မနားပါဘူး... သားရယ်
အံ့ဩ .. သား မလာခင်လေးဘဲ စမ်းပြီး လျှောက်ကြည့်ခိုင်း တော့ တော်တော်လေး ဟုတ် သွားတယ်

ဟယ် ရှင်ဖြောင်း တကယ်
စိုင်း ဝမ်းသာသွားသဖြင့် သတိလွတ်ကာ ရှင်ဖြောင်း၏ပခုံး နှစ်ဘက်ကို
သူ့လက်ဖြင့် လှမ်းဖမ်းမိလေရာ.. မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြ ထွေး က အားပါးရ ရယ်မောလျက်-
အမလေး.. သားရယ်.. ငါ့သမီး အရိုးအသားတွေ ပြုတ်ထွက်ကုန်ပါဦး မယ်
ရွှင်ဖြောင်းက မူ ဘာမျှမပြော ...
ရက်ပြုံးဖြင့်သာ စိုင်းကို မော့ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည်
ပွင့်လန်းတောက်ပသည်၊ ပြုံးနေ၏
၂၅၁
သနပ်ခါး ရေကျဲလေးတို့ ပါးပါးမျှသာ ကျန်တော့ပြီး တချို့နေရာများတွင်
ချွေးတို့ကြောင့် ပျယ်လွင့်ကာ ကွက်ကျားလေး ဖြစ်နေသော်လည်း
တင့်တယ်မှုကား မပျောက် - ချစ်စဖွယ် ကောင်းမြဲ ကောင်းနေဆဲဖြစ်၏။

ရှင်နှောင်း သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ နဲ့ တူတယ်
ပင်ပန်းတာပေါ့ မပြောနဲ့ သားရေ ဝေးခင်းတောင် ဖြောင့်အောင် မစားနိုင်ဘူး ဦးနေ့ ဆရာဝန်ကြီးကလည်း လာတယ်.. ဆေးထိုးတာလည်း ဒယ်ဆီးပါ ဆေးတိုက်တာလည်း ဒယ်ဆီးပါ.. လိမ်းဆေးနဲ့ သူ့ ဒါဇေ ခြေထောက်ကို လိမ်းပြီး အကြောသွက်အောင် နှိပ်ပေးသေးတာ.. ရေချိုးဖို့ မှန်ရှေ့ထိုင်ဖို့က ဝေလာဝေး
ဟင့် ရှင်နှောင်းက နှိပ်တတ်တယ်
ဆရာကြီးက ပထဝီကြောတို့ ဘာတို့ကို ပြ ပေးတာပေါ့

တယ်ပါ ဟုတ်ပါလား
သရုဝန်ထောင်းက...
ဒီရကြောပညာတွေ
ဘာတွေ ရလို့ ဟား
ဟား..ဟား
ဟင်း..ဟင်း..
ဟင်း...ခစ်...
ခစ်...ခစ်
အားလုံးက သဘောကျစွာ ရယ်မိကြ၏
ဖခင်ဦးသင်ကြောင်ပင် ပြုံးချက်စကား
မပြောနိုင်သေး။ ဆွာကို သမီးမေရီ၏
ပြောလျှင် ရှုရှုပါးပါး အသံသာ ထွက်၏။
ဟဲ..ရှင်ခွောင်း
မြန်းချုံး..အားလိုက်ဦး
ဗွီ..နေဦး ပိုက်ဆံ
အပ်ရဦးမယ်
မိုင်းက အခုမှ သတိရသွားကာ
လွယ်အိတ် အတွင်းမှ ပိုက်ဆံကို
ထုတ်၏။

ဒီနေ့ ရောင်းရတာက ခြောက်ထောင် ကျော်ဖိုး ဒါကြော်စုံက နည်းနေ တာနဲ့ ဦးသန်းက သွားပြီး ဝယ်လာတာ.. လေးထောင် ကားခနဲ့ ပါနဲ့ ဆိုတော့ လေးထောင်နှစ်ရာလောက် ကျန်သွားတယ်
ဒီမှာ.... ရှင်ဖြောင်း ယူထား
ကျန်ငွေကို ရှင်ဖြောင်းထံ အပ်ရင်း လွယ်အိတ် အတွင်း ဘာကျန် သေးသလဲဟု သက်လက် နှိုက် ကြည့်ရာ စာအုပ်နှစ်အုပ်နှင့် တစ်စုံတစ်ခု ထွက်ကျလာ၏။
ဟယ် ဆံညှပ်ကလေး လှလိုက်တာ
ရှင်ဖြောင်းက စာအုပ်နှင့်အတူ ကျလာသော လိပ်ပြာရုပ် ဆံညှပ်လေးကို ကောက်ယူပြီး

ရှင်ခြောင်း ဖို့ ဝယ်လာတာ လား ဟင် စိုင်း
ဟို.... ဟို....အဲ
စိုင်း ဘာပြောရမည်မှန်း မသိ။ သူဝယ်လာတာ မဟုတ်သည်တော့ သေချာသည်။ ဘယ်က ဘယ်လို သူ့ အိတ်ထဲ ရောက်နေသနည်း၊ တစ်စုံတစ်ယောက် ထွက်ကျချ များ ကျန်ခဲ့လေသလား၊
ဘယ်လို ပြောရမလဲ စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ရှင်ခြောင်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဆံညှပ်ကို ယူကာ ထွက်သွားလေသည်။

စိုင်း
ငါ ပြောတဲ့ ကိစ္စကို
မင်း စဉ်းစားပြီး
ကောင်းပြီ
ဘာ ကိစ္စလဲ
ဦးကြီးကျော်
မင်းတို့ ရှမ်းမောင်နှံ
အချင်းချင်း တကယ်
ရှမ်းမောင်နှံ ဖြစ်လို့
လေကွာ
ဦးကြီးကျော်က ငှက်ပျောအူကို
အကွင်းလိုက် ပါးပါးလေး လှီးရင်း
အလေးအနက် ပြောသည်။
စိုင်းက လှီးထားသော ကြက်သွန်ဖြူနီးကို
နေရောင် ရှိရာ ဇကာပြင်တွင် လှန်း ပြီး
ဦးကြီးကျော် နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာတွင်
ထိုင်လိုက်သည်။ အခွံ နွှာရသေးသော
ငှက်ပျောတုံးကို အခွံနွှာ ယူ၏။
၂၅၆

ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေကို ဦးကြီးကျော် အသိခံပုံပေါ်..
ဟာ.... အဲဒါတွေ ငါသိလို့ ပြောတာပေါ့ဟ.... ဘေးလူတွေ အမြင်မှာတော့ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ဟာ... တကယ် ချစ်ကြခင်ကြတဲ့ ဇနီးမောင်နှံ ပါပဲ.. တခြားလူ မပြောနဲ့ကွာ.. မင်း အဖေနဲ့ အမေတောင် မင်းတို့ကို တကယ်ထင်နေတာ...
နောက်မှပါ ရှင်းပြရတော့မှာပေါ့ ဦးကြီးကျော်ရယ်
ရှင်းစရာ မလိုအောင် ငါပြောနေတာ.. စိုင်းရ... ကဲ.. ငါ မေးမယ်ကွာ မင်း ကောင်မလေးကို... မချစ်ဘူးလား
စိုင်း မဖြေ။ အပြတ်ခံ စိတ်လျက် ငှက်ပျောတုံ့ ကိုသာ ကြည့်နေသဖြင့် ဦးကြီးကျော်က စိုင်း၏ လက်ထဲမှ ငှက်ပျောတုံးကို စိတ်မရှည်စွာ ဆွဲယူလိုက်ပြီး....။

ငါ မေးတာကို မင်း အမှန်အတိုင်း ဖြေပေးပါ စိုင်း
ချစ်တာပေါ့ ဦးကြီးကျော်ရယ်... ကျွန်တော်က မြတ်နိုးတာရော.. သနားတာရော.. ပေါင်းပြီးတော့ကို ချစ်တာ...
အေး ဟုတ်တယ် မင်း အမှန်အတိုင်း ပြောတယ် ဆိုတာ.. ဦးကြီးကျော်.. သိတယ်... ဘာ့ကြောင့်လည်း ဆိုတော့ ရှင်မြှောင်းနဲ့ ပတ်သက်ရင် မင်း ဘယ်လောက် အနစ်နာခံတယ် ဘယ်လောက် စွန့်လွှတ်တယ် ဆိုတာ သိနေလို့ပဲ.. ကွ
ဒါပေမယ့် ရှင်မြှောင်း ရင်ထဲမှာ ကျွန်တော် မရှိဘူး ဦးကြီး ကျော်
ဘာကွယ့် ရှင်မြှောင်းက မင်းကို မချစ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား
စိုး ဒေါင်းဥမိတ်ပြုသည်.

ဟာ..ကောင်ရေ ဦးကြီးကျော် အသက် ၆၀ ကျော်ပြီ ဟောဒီမှာ ကြည့် အုံ့သွားက တိုရုံတင် မကဘူး ကျွတ်တောင် ထွက်နေပြီ.. ရှင်ဗြောင်း မင်းကို ချစ်တယ်
ဦးကြီးကျော်က ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ
ရှင်ဗြောင်း မျက်လုံး အဲဒီ မျက်လုံးက မင်းကို ကြည့်တဲ့ အခါတိုင်း ချစ်တယ်.. ချစ်တယ်လို့ အသံထွက်နေတယ်
ဟော..အဘိုးကြီး နော် ဒီအရွယ် ရောက်ကာမှ ကလေးကို ဘာတွေ မြှောက်ပေးနေတာလဲ
အားတက်သရော..ပြောနေသော ဦးကြီးကျော်.. အိမ်ရှေ့ခန်းမှ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်မြယဉ် ရှမ်း ထွက်လာခြင်း အကြိမ်တန့်သွားပြီး..
၂၇၉

အသွားကြီးရဲ့... လူကြီးဆိုတာ လူငယ်ကို ဦးနှိမ်ပြီး သွန်သင်ရတဲ့ အထဲမှာ.. ဒီကိစ္စလည်း ပါတယ် ဟ
အချင်းချင်း ပြေလည်စေဖို့ ကြိုက်သလို ကြိုက်ဖက်တယ်.. တစ်ပေါက်ဖွဲ့ တစ်ပေါက် သုံးပေါက်စဉ်ရှိ ကြွတယ် မြတ်သို့ နေကြပါလျက် ပွင့်ပွင့် မရှိကြလို့ လွဲမယ်ကုန်ကြရင် ကောင်းမလဲ - ဆိုမယ်သင့်ရယ်
ဒီကိစ္စဟာ.. ဘဝမှာ အရေးကြီးတဲ့ အစိတ်အပိုင်းပဲ မဟုတ်လား
အိုတော့ အိုပေါ့တော်.. ရှင့်ဟာက မျက်လုံးကတောင် အသံ ထွက်နေတယ်ဆိုတော့ ယခုနှုတ်လှန်းဘူးလား.. ဒီကိစ္စ ဒီလောက်တောင် နှောင့်ရှေ့နေရအောင် ရှင်ဘယ်လောက် ကျိတ်ပုန်းသွက်

ဟာ...
ဟော့..ဟော့ မယ်ပိုင်
အကြီးကျော် ကန့်တော့ပြန်ပြီ မယ်ပို
ဟ
နေပါဦးလား...
ဘာဖြစ်လို့လဲ...
မိုးဝေဝေသာ
အခြေအနေ
မကောင်းဘူး
ထင်တယ်
ဟား..ဟား..ဟား
အမယ်ကြီးက ငါ့ကို
ချစ်ပြနေနိုးလို့ပါကွာ
အေးပြန်မြို့
အဘိုးကြီး နော်
၂၆၁

ကန့်ကော်ရနံ့သင်းသော လေပြည်က ဝေ့ခနဲ တိုးဝှေ့ကာလာသဖြင့် နန္ဒီရှင်ဖြောင်း၏ ဆံစတို့ သိမ့်ခနဲ လှုပ်ခတ်လွင့်လူး သွားကြလေ၏.
ကျော်ဝေါင်က မျက်မှန်ကို ပင့်တင်ရင်း ရှင်ဖြောင်းကို ကြည့်ပါသည်၊ ရှင်ဖြောင်း၏ ကော်ဖီခွက်က အရှာမပွင်းသေး၊
ရှင်ဖြောင်း သောက်လိုက် ဦးလေ...
အေးပါဟဲ့ နင်ကလည်း ဘာလို့ ပြောနေတာလဲ
ရှင်ဖြောင်းက အေးဆေးစွာ ပြောရင်း အိတ်ထဲမှ ဆံညှပ်ကို ထုတ်၍ စားပွဲပေါ်တင်သည်. နောက်တွင် လွင့်ဝဲနေသော ဆံစများကို လက်ဖြင့် သပ်တင်လိုက်၏

လယ်မြိုးနံ့သင်း ကျောင်းစည်းရိုးကို ကပ်၍ ခွေးခြေ
ပုလေးတွေ ချကာ ရောင်းသော ဆိုင်မှာ၊
သစ်ရိပ်ကောင်းပြီး လေးချမ်း၏။ အကြော်စုံပါ
ရသည်မို့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူ အချို့
နေ့လည်ဘက် ဝယ်ခြင်းစား လျှင်ပင် သည်ဆိုင်သို့
လာ စားတတ်သဖြင့် ဆိုင်တွင် လူပြတ်လှ
သည်ဟူ၍ သိပ်မရှိလှသော်လည်း ဆူညံမှု
မရှိပေ။
လေသည် ပေါ့ပါးစွာ ဖြူးလူးနေသဖြင့် ရှင်ခြောင်း
ဆံပင်တို့ကို စုစည်း၍ မပြီးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေစဉ် ခုံပေါ်တင်
ထားသော ဆံညှပ်ကို ကောက်ကိုင် သတိထား
တွေ့ဖြင့်သွားလေသည်။
ဟင်.. ဒီ ဆံညှပ်က....
ဘာလဲ လှလို့လား

ကျော်ဝေါင် စကားမဆက်နိုင်ဘဲ ကောက်ယူကြည့် နေသဖြင့် ရှင်နှောင်း ဒုံ့ဖြုံ့သလို ဖြစ်ကာ ဘဲတောင်း၍ ခက်နေသဖြင့် ဆံပင်ကို စုကိုင်ကာ ကြည့်နေ၏.
ကျော်ဝေါင်က ဆံညှပ်ကို သေချာစွာ လှည့်ပတ် ကြည့်နေပြီ .
နှင်းဒီဆံညှပ် ကို ..ဘယ်ကရ တာလဲ ရှင်နှောင်း
လက်ဆောင် ရ..တာ
ရှင်နှောင်းက လေသံတစ်လုံးချင်း ခပ်ခြားခြား ပြောသဖြင့် ကြားဝင့်ပာနိုက ဘဲထင်းသား .
ကျော်ဝေါင်က မယုံ သလို ဟန်ဖြင့် ရှင်နှောင်းကို ကြည့်၏.

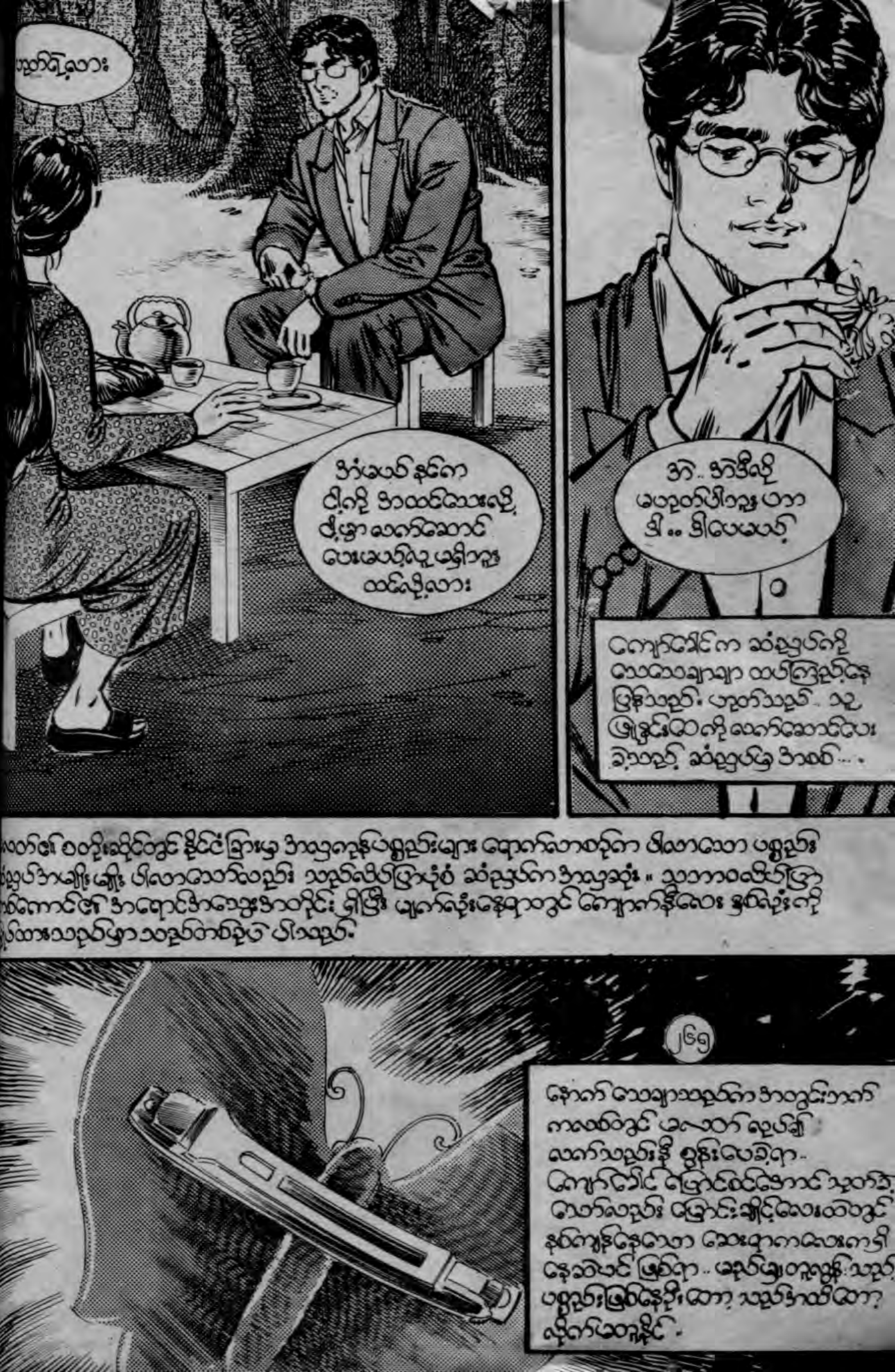
ဟုတ်ရဲ့လား
အံ့မယ် နင်က ငါ့ကို အထင်သေးလို့ ငါ့မှာ လက်ဆောင်ပေးမယ့်လူ မရှိဘူး ထင်လို့လား
အဲ.. အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ဟာ ဒါ.. ဒါပေမယ့်
ကျော်ဝေါင်က ဆံညှပ်ကို သေသေချာချာ ထပ်ကြည့်နေပြန်သည်။ ဟုတ်သည်.. သူ ဖြူနွင်းဝေကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည့် ဆံညှပ်မှ အစစ်...။
လက်ဖြေ၊ စတိုးဆိုင်တွင် နိုင်ငံခြားမှ အလှကုန်ပစ္စည်းများ ရောက်လာစဉ်က ပါလာသော ပစ္စည်း ဆံညှပ်အမျိုးမျိုး ပါလာသောလည်း သည်လိုပုံစံ ဆံညှပ်က အလှဆုံး။ သဘောကျသဖြင့် ...ကောင်မ၏ အရောင်အသွေးအတိုင်း ရှိပြီး ပျက်စီးနေရာတွင် ကျောက်နီလေး နှစ်လုံးကို ...ထားသည်မှာ သည်တစ်ခုပဲ ပါသည်။
၂၆၇
နောက် သေချာသည်က အတွင်းဘက် ကလစ်တွင် မလောက် လှပ်ချ လက်သည်းနှိုး စွန်းပေခဲ့ရာ.. ကျော်ဝေါင် ဖြောင့်စင်အောင် သုတ်ပြီ သော်လည်း ဖြောင်းချိုင့်လေးထဲတွင် နစ်ကျန်နေသော အေးရာကလေးက ဒါ နေသမျှ ဖြစ်ရာ.. မည်သို့ တွေ့ရှိ သည့် ပစ္စည်းဖြစ်နေပြီး တော့ သည်အိမ်သော လိုက်မတွေ့နိုင်။

ကျော်ဇော် မော့၍ ရှင်နှောင်းကို ကြည့်သည်။ ရှင်နှောင်းက ပြုံး၍ ကြည့်နေဆဲ
ငါ့ကို ပေးတော့မယ်ဟာ.. ဒီမှာ... ဆံပင် ညှပ်မလို့
ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောဟာ ဒီ.. ဘယ်သူ ပေးတာလဲ
စိုင်း ပေးတာ
ရှင်နှောင်း အသံတွင် နာကျည်းမှုတို့ ပါနေသည်လား။ ကြည်နူးမှုတို့ ရောယှက်နေသည်လား။ ကျော်ဇော် မခွဲခြားနိုင်။ 'စိုင်း ပေးတာ' ဟူသော အသံသည်သာ သူ့ရင်တွင် မီးရထားကြီး ခုတ်မောင်းသလို ဒုန်းဒိုင်း ညံကာ.. ပဲ့တင် မြည်ဟည်းနေ၏။
၂၆၆

ဖြင့် မောင်းလာကာ ထိုးရပ်လိုက်သော ကားတစ်စီး
ကြောင့် ဖြူနှင်းဝေ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
ကျော်ခိုင် ဖြစ်နေသည်·
ဟယ်
ကျော်ခိုင်
ငါ့ကို လာကြို
တာလား
ကျော်ခိုင် ဘာမှ မပြော·
မျက်နှာကလေးညိုး အုံ့မှိုင်းကာ
ရွာတော့မည့် မိုးလို ညို့နေပြီး
ကားတံခါး ဖွင့်ကာ ဆင်းလာသည်·

ကားပေါ်တက်ရန် ပြင်နေသော ဖြူနှင်းဝေ
ကျော်ဒေါင် အပြုအမူကြောင့် မတက်သေးဘဲ
ကားကို ဖုံးကာ ရပ်ကြည့်နေလိုက်သဖြင့်
ကျော်ဒေါင် သူ့အနားကို လာရပ်ပြီး .... .
စိတ်ပျော့ပြဒါးတွာ
ကား အမိုးကို
လက်ချောင်း လေး
များဖြင့် ခေါက်နေ၏·
ဟာ့
ကျော်ဒေါင် နှင့်
ဘာဖြစ်နေတာလဲ
ကျော်ဒေါင့် အိမ်မှ ရုတ်တရက် အဖြေ
မထွက်ဘဲ သက်ပြင်းချသံကိုသာ
ကြား ရသည်·
ဟင်း

နှင်း ကြည့်ရတာ... မောက်မာသာနဲ့ ဟယ်
ငါ နှင့်ကို မေးစရာ... ရှိလို့
အယ်ယ် အာဝူး အာခဒနိုး ထွေပ်ရှိ့ ကဲ..မေး
ကျော်ခေါင်က ဖြူနွဲ့ဝေကို မကြည့်ဘဲ လမ်းမပေါ်မှ ဥဒဟို ပြေးလွှားမောင်းနှင်နေကြသော ကားများကို ကြည့်၏. ကျော်ခေါင်သည် တံတွေးကို တစ်ချက် မျိုချလိုက်ပြီး.. အားတင်းလိုက်ကာ....
ငါ.. နှင့်ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ ပိပြာချပ် ဆံညှပ် ရှိသေးလား ဟင်
၂၆၉

ပြောပါဦးလား
ဟုတ်တယ် ဖြူနှင်းဝေ.. အဲဒါကို ငါ သိချင်တယ်
ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ ကျောက်ခေါင်
ဖြူနှင်းဝေ မျက်နှာပျက်သွား၏။ပြီးမှ
မသိမသာ အံကြိတ်လိုက်သည်ကို
တစ်ဘက်သို့ လွှဲနေသော
ကျောက်ခေါင် မမြင်လိုက်....
အဲဒါပဲ ငါသိချင်တယ် ဖြူနှင်းဝေ ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပါ

အင်း ငါ့လေညှိုး
ပြောတော့ ပြောချင်တယ်
ဟာ.. .... ဒီပြေမယ်
ဘာ... ဒီပြေမယ် လဲ
နိုင် မသင့်မြင်မှာ စိုးတယ်
နိုင့်ကို ငါ ပြောမှုခဲ့သည်ပြီပေါ့ ဟာ.. တို့ရင်မှာ သံပေယာဇဥ်လက်ကျန် က.. မကျန်ကြေသည်း ဆိုတော့
ကျော်ဝင်း...ဖြူနှင်းဝေကို သတ်ခဲ့နိုလှသည့် ပြည့်လိုက်သည်။ သူ့ မျက်နှာတွင် အဖြေကို ဖြိုးသိနေသလို လည်းဖြစ်ကာ ကြေကွဲရိပ်တို့ သွမ်းနေ၏။
အရင် တစ်ရက်က စိုင်းနဲ့ ငါ တွေ့တယ်
ဟင်...
ဟင်.. နိုင်.... နိုင်တို့ ဘာဖြစ် ကြလဲ...
ကျော်ဝင်း ဖြူးဖြူးပျာပျာ ဖြစ်သွား သလောက် ဖြူနှင်းဝေက ငြိမ်သက်စွာ ဖြင့် အကြည့်ကို လွှဲကာ အဝေးသို့ ငေးနေပြီး ။

ငါတို့ အေးအေး ဆေးဆေး စကားပြောဖြစ်ကြတယ် နင်ပြောခဲ့တဲ့ ကိုမှူး စိုင်းနဲ့ ငွင်ချောင်း တစ်နေရာမှာ ဆုံနေကြတယ်ဆိုတာ အဲဒါကိုလည်း ငါ မေးကြည့်တော့ ဟုတ်တယ်ဆိုတာ.. သိရတယ်
အဲဒီမှာ ဘာဖြစ်လဲ
ငါ့ ခေါင်းက နင်ပေးတဲ့ ခံညှပ်က ဘယ်လို ပြုတ်ပြီး ပျောက်သွားမှန်း မသိဘူး
ကျော်ခေါင် တွန့်ရှိသွားဖြင့် တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။ ခေါင်းက ခံညှပ် ပြုတ်လောက်အောင်ပင် ဘယ်လောက်များ မှုမှုကယ်ကယ်နေ၍ ဘာတွေဖြစ်ကုန် သနည်း။
ငါ မပေးပါဘူး ဟာ နင် ဘယ်မှာတွေ့ လို့လဲ.. စိုင်းဆီ မှာလား
နင်တို့ ဟာကလည်း ဒါဖြင့် နင် ပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့
ကျော်ခေါင် ခေါင်းညိတ်ပြ၏
၂၇၂

ဒါ.. ဟယ်.. ဟို
သူ့ညီ ပါသွားတာနဲ့
တူတယ်.. ဒါဟင်း..
.. ဟင်း... ဟင်း
ဖြူနှင်းဝေ ရယ်သံ
သဲ့သဲ့ကလေးက
ကျော်ဇော်ဝင်း ရင်ကို
ဓားပါးပါးနှင့် မွှန်းသလို
ဖြစ်သွားပြီး တောက်
တစ်ချက်ကို သံပြင်းပြင်း
ခေါက်မိသွားလေ၏။
အဲဒါကြောင့်...ငါ
ပြောတာ ကျော်ဇော်ဝင်း...
နင် ယှဉ်နိုင်မှာ စိုးတယ်လို့
နင် ရှင်ဒွှောင်း ကို ပဲ
လက်တွဲ ထိုက်ပါ..ဟာ
ဘာ...
ငါက ရှင်ဒွှောင်းကို
လက်တွဲ ရမယ်
အေးလေ
ရှင်ဒွှောင်းက နင့်ကို
တိတ်တိတ်တခိုး ချစ်နေ
တာပါလို့ဆို

တော်စမ်းပါ…
ဖြူနှင်းဝေ ရယ် ရှင်ဒွှောင်း
ကလေဥဂ်ိ စိုင်း ကို
ချစ်နေတာပါဆို
ငါ့ ခံ့ညှုပ်က ရှင်ဒွှောင်းဆီ
ရောက်နေပြီ စိုင်း ပေးတာတဲ့
သူ ပြောတာက ကြည်ကြည်နူးနူး
ဖြီးတော့ ရှက်တောင်ပယူနေသေး
တယ်.. မျက်လုံး တွေဆို
အရောင်လက်လို့
ဟင်…
ဘာပြောတယ် ရှင်ဒွှောင်း
ကလေဥဂ်ိ စိုင်း ကို
ချစ်နေတယ် ဟုတ်လား
ဖြီးတော့ အခု စိုင်း အိမ်မှာ
ညအိပ် ညနေ သွားနေတာ နှင့်
သိရလာ ရှင်ဒွှောင်း
စိုင်း ကို ချစ်နေပြီ
ဖြူနှင်းဝေ အသံတို့ မာဆတ်ပြီး ကျယ်လောင်သွားသဖြင့်
ကျော်ခေါင်ပင်လှန်က ဖြူနှင်းဝေ ကို လှည့်ကြည့်မိတော့
ဖြူနှင်းဝေ၏ အကြည့်ချွှန်း ကြီးကို ရင်ဆိုင်မိသည်.

မဟုတ်ဘူး အဲဒါ မဟုတ်ဘူး နင့်ကို သက်သက် ...တာ ကျော်ဝင်း ရှင်ခြေဖြင်း ... အိမ်မှာ သွားအိပ်တာ ...ပိုင်း အလေ နေလောက်ပါ ရှိ
နင်က သာ ဒီကောင့်ကို ယုံနေ ဒီကောင် စာရင်း ရှုပ်နေတာ.. နင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ဒီကောင် မလိမ့်တစ်ပတ်လုပ်နေတာ..
တောက်... ဒီကောင်နဲ့ ငါ ရှင်းမယ် ဖြူနှင်းဝေ
ကျော်ဝင်း...၏ မဖြစ်စေလိုသော ပြဿနာကို ကြည့်၍ ဖြူနှင်းဝေ အံ့ဩသွားသည်။
ထို့နောက် ဖြူနှင်းဝေ ကိုယ်ပိုင် မော်တော်ဘီ ကားကို ဝုန်းခနဲ အောင်တွက်ကာ မောင်းသွားလေတော့၏။

ရှင်ခြောင်း-ရေ
ဟော... ဦးကြီးကျော် လာ...
ဦးကျော်က အသံပြုရင်း အိမ်ပေါ်တက်လာရာ ဦးသင်ဖြေကို ဆေးတိုက်နေသော ရှင်ခြောင်းနှင့် ကြေကာမှုယ် ပျော်နေသော ဒေါ်မြ ဝေဒွးကို တွေ့ရသည်။
စိုင်းထွာဟ
တာမြေးပွဲနီးလို့ ဘိသိုးကော် တက်နေ ရပြီလေ-ဦးကြီးကျော် ရဲ့
ဪ-ဆော... ဆော.. စိုင်း တောင် ကျောင်းပြီးတော့ မယ် နော်
ဟုတ်ကဲ့ ဒီနှစ် နောက်ဆုံး နှစ်လေ
၂၇၆

ဘကြီးတို့ကရော..
ဘကြီးလေညှင်း ရှုံ့ခြမ်းသို့ ပေါက်ပြီ ဆင်းရပြီ
အင်း...ပဲ့ဘာတွေ ဖြစ်ကြပြန်နော်... .. သိုင်း အမြဲအနေ ကရော...
ကောင်းပါတယ်.. ဦးကြီးကျော်ရဲ့ ဝိုင်းက သိပ်ကြီးတာ တာ.. အခု လေးပါက်နဲ့ ချမ်းသာကို နို့မှာ ဆိုတဲ့ နှာခေါင်းနဲ့ အလုပ်ပါကောင် တွေ လုပ်ပြီး ဈေးကွက်တင်နေ တယ်လေ.. ..
ဟောကွ အဲဒါကို သူ လာ တိုင်ပင်သေးတယ်.. ဦးကြီးကျော် လည်း ကြိုက်တယ်ကွာ.. အဲဒါနဲ့ လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်တာ..

ကဲ ပါရှင် ထိုင်ပါဦး တကတည်း သားအကြောင်း များ ပြောရရင် သူတို့မှာ မဆုံးနိုင် မပြီးနိုင်
ဒေါ်မြ ထွေး က ရယ်သံချက် ပြောနေမှ ကုလားထိုင် တစ်လုံးကို ဆွဲပေးသူကား ဦးကျော် ထိုင်၏။
ဦးခင်မောင် ကလည်း ပါးစပ်မှ ဝူးဝူးဝါးဝါးနှင့် ပြောကာ လက်ဟန် ခြေဟန်ဖြင့် ထိုင်နိုင်းသည်။
ထို့နောက် ပါးစပ်ကို လက်နှင့်တားဟန် ပြုလုပ်ပြကာ ဦးကြီးကျော်ကို လက်ညှိုးပြ၍ ထို့ကြောင့် ဒေါ်မြ ထွေးက... ...
ဦးကျော်ကို တစ်ခုခု ကျွေးနိုင်း နေတာ..
၂၇၇
ဦးကျော်က.. လက်ဝါးကာပြကာ...
နေပါစေ ကိုခင်မောင် ကျွန်တော် ထမင်းစား လာခဲ့ပြီးပြီ ခင်ဗျားသာ နေကောင်းအောင်နေ

ခိုင်မြင့်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
သတိတော့ ကောင်းသွားပြီ နော်.. ..
ဟုတ်တယ် ဦးကျော်.. အားလုံးသိတယ် မှတ်မိတယ်.. လေးလေးလည်း နည်းနည်းနည်း ချောက်ချားဖို့ရှိပြီ ကျန်နေတာက လျှာပဲ.. လျှာကို မသိမ်းနိုင်သေးတော့ စကားပြောရင် ဝူးဝူးဝါးဝါး ဖြစ်နေတာ.. အဲဒါလည်း သူ့ သမီး ကျေးရွာလေး.. ဖခင်ကို မြင်ရတာများ နေ့မအား.. ညမအားပဲ
ခိုင်မြင့်ကပါ.. ခေါင်းညိတ်ပြ၍ အားလုံးရယ်ကြသည်။ သူတို့သမီး၊ သူတို့အပေ ပျော်ရွှင်စကားပြောနေမှုများကြောင့်လည်း.. ဦးကျော် ရင်တွင် ကြည်နူးရသည်။ သို့သော် အပြစ်မှုန်က သူ့အသိစုံးမှို့ သည်ကိုတွင် သူ ကြားဝင်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ခိုင်မြင့်အောင်း ခေါ်တိုက်ပြီ ချိန်တွင် ခိုင်မြင့်ကို ညွှန်ခေါ်သို့ သဘ ခေါ်ထုတ်ခဲ့၏။

ကဲ.. သမီး ထိုင်ဦးကွာ
အရေးကြီးလို့လား ဦးကြီးကျော်
အင်း အရေးကြီး တယ်ပေါ့ကွာ.. ဘဝ တစ်ခုလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ
ဦးကြီးကျော်၏ အလေးအနက်စကားကြောင့် ခင်မြှောင်း ဂရုတစိုက် နားထောင်နေသည်၊
၂၈၀
ပြောပါ ဦးကြီးကျော် သမီးတို့ အနေနဲ့က... ဦးကြီးကျော်ဟာ မိဘအရာပါပဲ
ဒါပေါ့ သမီးရယ် ဒါကြောင့်လည်း ဦးကြီးကျော် အချိန်ယူ စဉ်းစားပြီးမှ ပြောမှ ဖြစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ် ခဲ့တာပါ...

တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ...ကြောင်းတောက်.. ဒီ ကြောင်းတောက် ဖိုင့် ...င့်နဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ...ရင် ကြေကြွဲစရာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့ပါ..
ဟုတ်ကဲ့ သမီး နားထောင် နေပါတယ်
လူငယ်တွေ ကိစ္စကို ဦးကြီး ကျော် ဝင်ပါတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ သမီးနဲ့ မောင်စိုင်း လက်ထပ်ခဲ့တာ စိုင်း ဘက်က ဘယ်လို သဘောထားရှိခဲ့တယ် ထင်သလဲ သမီး
သမီး ဘဝ အတွက်သူ့ ကျေနပ်တာ.. ပါ ဦးကြီးကျော်
ဒီတင်ပဲလား ကွယ်
ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့
၂၈၁
တွေဝေစွာဖြင့် ရှင်မြှောင်း ဦးကျော်ကို သူငယ်·

သူ့ဘဝနဲ့
ရင်းတာနော်... သူ
ဝါသနာပါတဲ့ ပညာရေးကို
ပြောင်းတာ ဆိုပေမယ့်
အများမြင်တဲ့ ဘဝကို
သူ စွန့်ခဲ့တာ
ဟုတ်ပါတယ်
ဦးကြီး အတွက်
သူ စွန့်စားမလား ...
တခြား တစ်ယောက်
အတွက် ဆိုရင်ကော
သူ ပြောင်းမှာလား
ရှင်ချောင်း မဖြေနိုင် မျက်တောင်လေး
ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် ဖြင့် ခေါင်းငုံ့ကာ
ကြမ်းပြင်ကို ကြည့်နေသည်။
အဲဒီလို စွန့်လွှတ်နိုင်တဲ့
သတ္တိတွေ ရှိလာအောင် ဘာက
တွန်းအားပေးလိုက်တယ်လို့ကော
သမီး ထင်သလဲ... သူ့ ရင်ထဲမှာ...
သမီး အတွက် ဘာတွေ ရှင်သန်
နေတယ်လို့ရော... သမီး
ထင်သလဲ...
၂၈၂

လူတွေဟာ.. တစ်ခုခုသော့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ယူကြတာပါ သမီး ဦးလေးယုံ့ အဲဒီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဒုက္ခတွေ ဆင်းရဲ အဆင်မပြေမှုတွေ ပင်ပန်းခက်ခဲမှု တွေနဲ့ ကြုံရပြန် များတော့ စိတ်မနိုင် တော့ဘဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စဟာ ဝေဝါးပြီး ပျောက်ကုန်တော့ တာပါ...
မိုင်းဟာ..အဲဒီလူမျိုး မဟုတ်ဘူး ဆုံးဖြတ်ချက် ကို လက်တွေ့ အကောင် အထည်ဖော်တဲ့ အခါမှာ အားလျော့နဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျ စိတ်ပျက်သွားတဲ့ သူတွေ ထဲမှာ သူမပါဘူး
နှစ်ရှည်လများ အိမ်ထောင်ဦးစီး တစ်ယောက် လို ကြိုးရုန်း လုပ်ပြီး သမီး တို့ကို ကျွေးမွေးခဲ့တယ်

ပညာတရာစဉ် အလုပ်လုပ်လေသမား ဖြစ်နေလို့ သူ့ ပညာရေးကိုလည်း မပျက်အောင် ကြိုးစား ခဲ့တယ်
အခု စိုင်း ဖြတ်သန်း ခဲ့ရတဲ့ ကာလတွေ မှာ အခက်အခဲ တွေ စိတ်ပျက်အားလျော့ စရာတွေ ဘယ်လောက်တောင် ကြုံခဲ့မလဲဆိုတာ ဦးကြီးတို့ မသိနိုင်ခဲ့ဘူး
ဟုတ်တယ်နော် ဦးကြီးကျော်
ဒါပေမယ့် စိုင်း အဲဒီက စိတ်ပျက် စကားတွေ တစ်ခွန်းမှ မကြားခဲ့ဘူး ကြံ့ကြံ့ခံနိုင် နဲ့ ပန်းတိုင် အရောက် ချီတက်နိုင်ခဲ့တယ်
အဲဒါကော သမီးဘာကြောင့် လို့ထင်သလဲ
ရှင်နှောင်း ရှက်ပြုံးပြုံး ခေါင်းငုံ့နေ၏

ဗိုင်း ရင်ထဲ ရှင်သန်ခဲ့တဲ့ အရာကို သမီး သတိထား ကြည့်မိခဲ့လား မြင်ကော မြင်ရဲ့လား
ရှင်ဒွေဂင်း ခေါင်းညိတ်ပြရှာ၏။ ဦးကြီးကျော် ကျေနပ်စွာ ပြုံးသည်
ဒါပါပဲ သမီးရယ် သမီးအပေါ် ထားတဲ့ ဗိုင်းရဲ့ မေတ္တာဟာ အင်မတန် လေးစားစရာ ကောင်းပါတယ်
ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ သမီးကို သမီးကိုလည်း အရင်တလောက သူ ဖွင့်ပြောခဲ့ပါတယ်

ဟော... အံ့ဩတကယ်ပါ
တကယ်ပါ ဦးကြီးကျော်
သမီး ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ..
သမီးကို သူ့ဘာ အဖြေကောင်း မသွားဘူး
ဟာ.. ဒီကောင် ဒီကျတော့ အတော် ညံ့တာပဲ.. သမီး သဘောကရော
ဦးကြီးကျော်ကို သမီး အစက ပြန်ပြောပြပြီပါ! မယ်.. မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဟာ.. သူ့ဘဝရဲ့ အသက်တာ တစ်ခုအတွက် ယောကျ်ားလေး တစ်ယောက်ကို လက်ထပ် တချုပ် ချုပ်သင့်ပါသလား

အင်မတန်
အန္တရာယ်ကြီး
တာပေါ့ကွယ်
ဟန်ဆောင်နေခဲ့တာ
ဆိုပေမယ့် လူ့ပိုရှင်ကြီးမို့
တစ်နေ့ လမ်းခွဲကြရင်
တစ်ခုလောက်မှ ဆိုတဲ့ အဲ့က
အလိုလို ရလာမှာပါ
မယူတတ်ဘူးလား ဦးကြီး ကျော်
သေချာတာ
ပေါ့ကွယ်
အဲဒီ အန္တရာယ်တွေ
အဲဒီ နာမည်တွေကို သိချက်နဲ့
မကြောက်တတ်တဲ့ ရဲစွမ်းတဲ့
မိန်းကလေး မျိုးထဲမှာ
ရင်ဆိုင်နိုင်း ပါမယ်လို့ရော
ဦးကြီး ကျော် ထင်လား
ဟင်
၂၈၇
မထင်ပါဘူး
မိန်းကလေး
ရယ်

ရှင်ဒွေါင်း
စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်...
ဦးကြီးကျော် သေသေ
ချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ
လည်း ရှင်ဒွေါင်း
ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ...
နောင်နှစ်ဆို
သမီးလည်း ဆရာဝန်
ဖြစ်ပြီ အဲဒီလက်ထပ်
စာချုပ်ကို ဘယ်လို
လုပ်ကြမလဲ
ရှင်ဒွေါင်း
ခေါ့ရှုံ့ရွှာဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထ၏.
လက်ထပ်စာချုပ်
အသက်ဝင်လာဖို့
သမီး မျှော်လင့်
ပြီးသား ပါ..
ဟာ..ဒီလို
အစကတည်း
က....
ရှင်ဒွေါင်း
မလိမ်တမ်း ပြောရရင်
အစကတော့ ကျော့ဝေါင့် အဖေ
သာယာမိတာ အမှန်ပါပဲ
ဒါပေမယ့် ဒိုင်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့
ဆုံးဖြတ်ပြီး ကတည်းက အဲဒါကို
ဖယ်ရှားပစ်လိုက်နိုင်ပါတယ်
ဦးကြီးကျော်

ဟာ.. မိုင်းသိရင် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာ လိုက်မလဲ ကွာ...
ဦးကြီးကျော် အားရဝမ်းသာ တဟော်ဖြင့် ရင်ခြောင်းလည်း ဧည့်ခန်းမှ ပြေးထွက်သွားသလို ဒေါ်မြ တွေးလည်း အိပ်ခန်းမှ ပြေးထွက်လာလေ၏.
ဟဲ့... ဦးကျော်.... ဘာ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဟာ... မြ တွေး အသာ နေ.. အသာနေ
၂၈၉

ဟဲ့ သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဦးကြီးကျော်ကို မေးမရသဖြင့် ဒေါ်ဖြူ ထွေးက ရှင်ဒွေးခင်းကို လှမ်းမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
မသိဘူး အမေ.. ဦးကြီးကျော် ကို.. မေး...
ရှင်ဒွေးခင်းက ရှက်ရွံ့ မပြော ဦးကြီးကျော်လည်း ဝမ်းသာအားရ ပြန်ဝင်သွားသဖြင့် ဒေါ်ဖြူ ထွေး ဘာမှ မသိတော့ .

တစ်စီး ထိုးရပ်လေသဖြင့်
င်အောင် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း
လိုက်သော ကျော်ဇော် ဖြစ်နေ-
မှတ်မိသွား အစ်ကို ကျော်ဇော် ကိုမိုင်းတို့ အိမ်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်
အစ်ကို မိုင်း ရှိတယ်... နောက်ဖေးမှ
ဟော့ အောင်အောင် မင်း အစ်ကိုကော
အော... ဟုတ်ကောင်းရော
ကြည့်... တွေ့ကြသေး တာပေါ့ကွာ

ကျော်ခေါင် ခေါ်သဖြင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့၏။ အောင်ဗိုလ်ကောင်က နားမလည်သည့်မျက်နှာဖြင့် ကျော်ခေါင့်ကို ကြည့်ခဲ့သည်။
မြှော့ကောင် ရှိုးဖြေ့ဒါ…
ဟ.. ဘယ်သိုသွားသေ ကျော်ခေါင် လား
ဗိုင်း ကမနီကတန်းဖြင့် ထမင်းအိုးကို မီးဖိုပေါ်တင်ပြီး လက်ဦး တန်းလန်းကိုင်လျက် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာတော့ ဧည့်ခန်းတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသော ကျော်ခေါင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်… ။
၂၉၂

ငါလေသွား အခုပဲ ကျောင်းက ပြန် ရောက်တာ.. အောင်အောင် အတွက် ဝယ်မင်းဖို့ ဝင်တာသူ နေရလို့ အိမ်တောင် မပြန် ရသေးဘူး တိုင်ကွာ.. အေးအေးဆေးဆေးပေါ့
မအေးနိုင်ဘူး ဟော့ကောင် မင်းနဲ့ တရင်း ရှင်းစရာရှိလို့ လာတာ
ကျော်ခေါင့် အမေးက စိုင်း အကျိုက်ကို ထိုးတည့်လိုက် သလိုဖြစ်ကာ.. စိုင်း ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား သည်။
ဟေ.. ဘာတွေလဲကွ ကျော်ခေါင်
မင်း သိ ပါသွားတော့ ဖြူနွင်းဝေရဲ့ ဆံညှပ်ကလစ် ကော...
မင်း မသိချင်ယောင် ဆောင်မနေနဲ့ စိုင်းပြေဒါ.. ဖြူနွင်းဝေနဲ့ မင်း ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ
၂၉၄
အဲ အဲဒါက ငါလေသွား ဘယ်က ပါလာမှန်း မသိ တာနော်

ဪ .... ဖြူဝင်းဝေ ခေါင်းက သံညှပ် ယင်းဆီပါလာ တာတောင် မသိနိုင် တဲ့ အဖြစ်မျိုး ....
ဟေ့ကောင် ကျော်ဝေါင် ယင်း အရူးလျှောက် မပြောနဲ့ကွ .. သူနဲ့ ငါ လက်ပက်ရည်ဆိုင်မှာ တွေ့တာ ..
တော်စမ်းပါကွာ ယင်းမှာ ပသုံ့ကြည့်စရာ ဘာ တစ်ခုမှ ရှိတော့တာ မဟုတ် ဘူး .. ပြီး အစကတည်းက လည်း ဖြူဝင်းဝေ နဲ့ ယင်း ကိစ္စ ငါတို့ကို အသိမပေး ခဲ့ဘူး
ဒီကြားထဲ ဖြူဝင်းဝေ တစ်ခါကနဲ့ ယင်းက ရှင်ခြောင်း၊ ကိုပါ လက်ထပ် ပသွားသွားတယ် သူချိကောင်းကြီး၊ စတိုင်လ် နဲ့ ဟင်း

ငါ မင်းကို ပြောမလို့ပါ...
ကျော်ဇော် မင်းက စာပေး
ပြီးပြီဆိုတော့ ငါလည်း မတတ်နိုင်တော့
ဘူး.. ငါ ပြောလည်း မင်း စိတ်မကောင်း
ရုံပဲ ရှိမယ်ဆိုပြီး မပြောတော့တာ
ပြီတော့ မင်း စာပေးပြီးပြီလို့ သိရတဲ့
အချိန်.. ဂျင်ဆွေဝင်း အမေနာရေးရက်
တွေမှာ.. မင်းတို့ နှစ်ယောက်လာ
တော့လည်း မင်းတို့ နှစ်ယောက်
အခြေအနေက အဆင်ပြေနေတဲ့
ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေတော့
တော်စမ်းပါကွာ
ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် မလိမ်နဲ့
တစ်ပတ်နဲ့ မင်း ယုတ်မာတာ
ကို ဖုံးဖို့ ကြိုးစား မနေနဲ့
ဟေ့ကောင်
မင်း စကားတွေ
လွန်ပြီ ကျော်ဇော်...
ငါ ဒီနေ့ထိ ယောက်ျား
ဖိဖိ သည်းခံပြီး နေခဲ့တဲ့
ကောင်..ကွ

ဘာ ဖေတော်ကျိုး ဖိုဖို ပူတော်လော ဖြန့်ငြင်းဝေ ဆိုကာ ပန္နသိုက်ကို ယူပြီး ရှစ်ခွန်းခြင်း ကို ပျက်ဆုံးစေပါပေးတဲ့ ကောင်က..ကွဲကွာ
ကျော်ဇော်ဝင်က သတ်သတ်ဝတ်ဝတ်ပြန်ပြောပေါ် ဘုန်း ကြီးမှာသူ ဘာလုပ်လိုက်သည်ကိုပင် မသိဘဲ ဝိုင်း ကို ထိုးပစ်လိုက်ပြီး ဖြစ်နေပေါ်။
ဟင်..မင်း ငါ့ကို ထိုး တယ်
၂၉၆
ဝိုင်းငေါ ဖခင်ချင်ထိတ်ကြ ထုန်းသွ ပေါ်ထွက်လာသော်လည်း ချက်ချင်းပင် ထိန်းသိမ်းလိုက် နိုင်ကာ....။
ကျော်ဇော် မင်း..မင်း သွား တော့ကွာ...

သွားမယ်ပေါ့ကောင် မင်း မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ချင်တော့ဘူး..သူငယ်ချင်း စာရင်းမှာလည်း မထားတော့ဘူး ဒီအချင်းချင်း သစ္စာမရှိတဲ့ ကောင်
ကျော်ဇော် ရှန်းရှန်း ဒိုင်းဒိုင်း အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းကာ ကားကိုတစ်ချက်စိုက်ပြီး မောင်းထွက် သွားသည်။
၂၉၇

ကျော်ဇော်ခိုင် ထိုးသွားသော ဒဏ္ဍ ပါးမှ
ဒဏ်ရာကို အသာအကိုင်ရင်း စိုင်း အံကြိတ်
ကာ.. တင်းနေပြီကါ။ ကျော်ဇော်ခိုင်
ထိုးသော ဒဏ်ရာထက် ကျော်ဇော်ခိုင်
ပြောသွားသော စကားတို့က သူ့ကို ပို၍
နာကျင်စေခဲ့လေပြီ..
ဆောဆောက တည်ထားသော
ထမင်းအိုးကား ပွက်ပွက်ဆူလျက်
မီးဖိုပေါ် ဝေကျကျက်နေလေပြီ.

ခင်မြှောင်း၊ ဒေါသငွေ့ မပြယ်သေးသော မျက်နှာနှင့် စိုင်းတို့ အိမ်မှ ထွက်လာစဉ် မှာပင် ကျော်ခေါင့် ကားနှင့် ဆုံမိလေ၏။
ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော ကျော်ခေါင့်ဥပဓိ မျက်စိ မျက်နှာပျက်ချက် တခြား ကျော်ခေါင်လို့ပင် ထင်မှတ် ရမလို ဖြစ်နေကာ...
ခင်မြှောင်း အံ့ဩ တွေဝေစွာ ကြည့်နေ မိလေ၏။

ကျောက်ဝိုင် ဘာမှမပြောဘဲ ရှင်ဒွေဂွင်း အနားသို့ ကပ်လာကာ ရှင်ဒွေဂွင်း၏ ခေါင်းမှ ထိပ်ပြာရပ် ဆံညှပ်ကို သတ်ခနဲ ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပါသည်။
ဟာ ကျောက်ဝိုင် နင် ဘာလုပ်တာလဲ
နင့် ခေါင်းမှာ အဲဒါ မထားနဲ့
ဒါ.. ဒါ.. ငါ့ကို ဝိုင်း ပေးထား တာ
ဝိုင်း ပေးတာ ဟုတ်လား အဲဒါ လူယုတ်မာ ပေးတာ ဟ.. ကဲကွာ

ကျော်ဇော်က လိပ်ပြာချပ်ခံလှုပ်ကို
ကသွားရာ လမ်းပေါ်သို့ ပါကျ်ချလိုက်သည်။
ပြာကလေး အတောင်ပံ တစ်ဘက် ကျိုးသွားသလို ရင်ခုန်နှောင်း
တွင်းလှုပ် နင့်ခနဲ နေအောင်ခံစား လိုက်ရသည်။
ကျော်ဇော်
ကျော်ဇော်

ကျော်ဇော် ရှင်ကြွေးခေါ်သံ မကြားတော့ ကားကိုမောင်း ထွက်ရင်း လမ်းပေါ်မှ လိုက်ပြေးလာပုံ သံသုပ် အင်္ကျီကို အမြီးကြည့်မှန် နှင်းကြော် သွားပြန်သည်။
ကျော်ဇော် ကျော်ဇော်
အစ်မ မခေါ်နဲ့ အစ်မ … မခေါ်နဲ့တော့
ဟင် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ အောင်အောင်
အောင်အောင် သည် မျက်နှာမကောင်း သူ့ အစ်မ အတွက် ဝမ်းနည်း နေပုံရ၏ ခံစားတတ်သည့် အရွယ် ရောက်ပြီပဲ လေ.

ဝိုင်းဝေဒီ မည်မျှ ကြာအောင် ငိုင်တွေ သွဲနေမိသည်မသိ။ ရှင်မြနှောင်းတို့ မောင်နှမ ဝင်လာမှ သတိပြန် ဝင်လာသည်။
ဟင် ရှင်မြနှောင်း
ရှင်မြနှောင်း ဘာမှ မပြော။ မျက်ရည် ရစ်ဝိုင်းလျက် အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး ဝိုင်း ရှေ့တွင် ရပ်သည်။
နင့်ကိုလေ ငါ အစက သိပ်အထင်ကြီးခဲ့တာ.. ငါ အိပ်ရာဝင်တိုင်း အမေနဲ့ အဖိုး ငါးပါးကို ကန်တော့ပြီးရင် နင့်ကို ကန်တော့ပြီးမှ ငါ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ တယ်လို့ ပြောဖူးခဲ့တယ်မဟုတ်လား

ဒီလေယယ်
နင်ဟာ.. ငါ ကန့်တော့
ရအောင် မတန်တဲ့
လူယုတ်မာပဲ.. ဖိုး
ရှင်နှောင်း
နင်.. ဘာတွေ ပြော
နေတာလဲဟာ
ငါ့ကို
မညာနဲ့တော့ စိုင်း
ငါ ကျော်ခေါင် နဲ့
တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ
ဘာ...
ဒီကောင် နင့်ကို
ဘာတွေ ပြော
သွားလဲ
ကျော်ခေါင် ဘာမှ
မပြောဘူး ငါ့ခေါင်းက ဆိုပြ
ကလေးကို ယူပြီး လွှင့်ပစ်တာယ်
ရှိတယ်.. ငါ အကြောင်းစုံ
သိရတာက မောင်လေး
ကိုအောင်အောင့် သိက
၃၀၄

အဲ.. အဲဒါတွေ ငါ ရှင်းပြပါရစေဦး ရှင်နှောင်း ရာ
နင် ကျောက်ဝေါင် ကို ရှင်းပြနိုင်ရင် ဒီကိစ္စက ဖြစ်လာစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးဟာ.. နင် မရှင်းနိုင်ခဲ့တာကိုက.. နင့် အမှား ရှိနေလို့ပဲ ငါ ယုံတယ်...
နင် တကယ် လုပ်ရက်တယ် စိုင်း.. ငါ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ငါ စိတ်ကူးတွေကို နင် ဖျက်ဆီး ရက် တယ်
၃၀၇
နင် ဖြူနှင်းဝေ ကို မဖြတ်နိုင်ရင် ငါ့ကို ချစ်ဖို့ မလေးသင့်ပါဘူး စိုင်း ရယ်

ရှင်မြှောင်၊ အသံတို့သည် လှိုက်တက်
လာကာ ရှိုက်ငင်နေ၏။ ခံစားချက်တို့
အတက်အကျ ပြောင်းနေသလို
လေသံတို့သည်လည်း မာတစ်ခါ
ပျော့တစ်လှည့် ဖြစ်နေ၏။
ယုချုံ့မေ ဖြစ်ပျသည် ရင်တွင်လှုပ်လျက် ကြေကွဲ
သည် အထွတ်အထိပ်တိုင်နေပြီလေး။

သဟုတ်ဘူး ... ဟုတ်ဘူး ... နင့်ကို တကယ် ချစ်တာ ချစ်တာ နင့်ကိုပါ ရှင်ခြောင်း ရာ
မပြောနဲ့ မပြောနဲ့ ... ငါ မကြားချင်ဘူး
ရှင်ခြောင်း က နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပိတ်ထား၏ ။ မျက်ရည်တို့သည်လည်း တာကျိုးသလို ယခုမှ စီးကျ လာသည်။
ပြောရမှာပဲ ရှင်ခြောင်း နင့်ကို ငါချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ.. နင့်ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်အောင်လို့ ငါဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ..
၃၀၇

ဖြူနှင်းဝေနဲ့ ငါ မပတ်သက်ခဲ့ဘူးလို့ ငါ မငြင်းကွယ်ဘူး ဒါပေမယ့် အဲဒါ .. သက်တမ်း တစ်ရက်ပဲ ရှိခဲ့တယ်
နင့်ကို လက်ထပ်ဖို့ ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကတည်းက .. .. ဖြူနှင်းဝေ ကို ငါ့ရင်ထဲက ထုတ် ပယ်ပစ်ခဲ့ပြီ .. သူငယ်ချင်း ဆိုတဲ့ ဘောင်ထဲမှာပဲ ငါ ဖြူနှင်းထားခဲ့ ပြီးပြီ ....
နင် ငါ့ကို မချစ်နိုင် မှန်း သိပေမယ့် ငါ နင့်ကို ချစ်ခဲ့တာပေါ့ ရင်နဲ့ မဆန့်အောင် ချစ်ခဲ့တာ

တော်တော့ မပြောနဲ့တော့
ငါ မကြားချင်ဘူး နင်လိမ်နေတာ
ဖြူနှင်းဝေ ကိုရော ငါ့ကိုရော လိမ်ညာ
ခဲ့တာ.. ငါ့ဘဝကို နင်လိမ်ညာပြီး
ယူခဲ့တာ.. ငါ့ နှလုံးသားကို နင်
လိမ်ညာပြီး တံခါးပိတ်ခဲ့တာ
ငါ ....
နင့်ကို မုန်းတယ်
သွား .. နင်
ထွက်သွား

မာန်တင်းကာ ဟောက်ပြီးမှ ရှင်မြှောင်း
အသံတို့ ပျောက်ကျသွားသလို
ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ကြမ်းပြင်သို့
အိကာထိုင်ကျသွားသည်။
ရှင်မြှောင်း
ရှင်မြှောင်း

မကိုင်နဲ့ ခင်ဗျား ကျုပ် ဒီမိန်းမကို မကိုင်နဲ့
ရှင်ချောင်း ပုံးကို ပေးမကိုင်မိသည် ဒါပြု ဒေါသဖြင့် အောင်အောင် အော်ဟစ်ကာ ဆောက်လေသည်။
အောင်အောင် ညီလေး...
ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ညီလေးလို့ မခေါ်နဲ့... ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ်ဒီမိန်းမ မျက်ရည်ကျရတယ်... ခင်ဗျားကြောင့် ဒီအခက် ကြုံ ရတယ်...

ဒိုင်

ါသကို မထိန်းနိုင်တော့သော ကြောင်ကြောင်
ကု ခွေးခြေတစ်လုံးကို ဆွဲယူကာ...
ိုင်း ကို နှစ်ချက် ဆင့်ရိုက်ချလိုက်ပါ၏။
စိုင်း ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပူနွေး ဖြစ်သွား
ကာ.. သွေးတို့လည်း ဖြာဆင်း ကျ
လာပြီး အမြင်အာရုံတို့ သည်လည်း
မှုန်ဝါး ပျောက်ကွယ် သွားတော့၏။

ဘာစွယ်လိုသူ မြို့ရွာ
ဘာသွား စေချင်းသူ
ဖင်းကောရက်
လေးပစ်သူ
ဘူရား ကျွန်တော်
သယ်ပိတ်နှိုး ကျောင်းသားဘဝက သင်ကြား
ခဲ့ရသော ဦးပုညာ၏ သန္တုန်ခြင်မင်းမြင်
လျှူယာမှ တစ်ပိုင်းတစ်စသာ.....
ဘူးလယ်ချင်းလေးမယ်ကော
အကြော်ကြီးရာတွင် ရှေ့မှ ပြေးမှ
သော စိုင်းက စာဒူပါဂိုလ်ကို
ရှင်းပြခဲ့ပုံ သဖြင့် မျက်တောင်မေး
ပွတ်ခတ်ပွတ်ခတ်ဖြင့် နိုးပေါ်လျှ
နားထောင်ခဲ့ပုံသော ရှင်မှောင်း
မေးစေ့ချွန်ချွန်ကလေးကို လက်
နှစ်ဘက်ဖြင့် ထောက်ကာ မျက်ရည်
လေး လည်ရှိ ချက် သက်ဝင်လေးမော
ခဲ့သော.. ဖြူနှင်းဝေ....
မျက်ဖြန့်ကို ပင့်ကာ ပင်ကော့ဖြင့် ပုံဖြင်နားထောင်
သော ကလေးငယ်လို တမေ့တမော ရှိခဲ့သော
ကျော်ဇော်ဝင်း.....

အရွယ်ကို ဆိုသူ မဟုတ်ခဲ့သူနည်း။ အသွား
ဆေးငြိ သူကဝေ • လေးပစ်ခဲ့သူ ဘုရားကျွန်တော်
ချိသည်ပါကဝေ... ....
အားပေး စိတ်ချရပ်တတ်ခဲ့သော
ကျော်ကြော် ဘဘ့ကြောင်းများ ပေါ်သ
တကြီး ဖြစ်ခဲ့ရသနည်း။ ခွင့်မလွှတ်
နိုင်လောက်အောင် အမှားမျိုး သူ
ဘာ ကျူးလွန်ခဲ့လေသနည်း
နောက်ဆုံး အဖိက ပြောသည်မှာ တာဝန်ခံသည်က
လိပ်ပြာပုံ ဆံညှပ် • သည်ဆံညှပ်သည်
ဖြူနှင်းဝေ ဆီမှ သူ့ဆီ ရောက်လာသည်
မှာတော့ သေချာပြီ •
ဖြူနှင်းဝေနှင့် သူ လက်ထပ်ရည်ခိုင်တွင်
တွေ့ဆုံစဉ်က ကမ္ဘာ့ကတာနိ သူ ပြန်ခဲ့
သွားခဲ့ရာ... ငွေပယ်နှိပ်တက်ကျန်နေခဲ့ပြီး ...
ဖြူနှင်းဝေ ခေါင်းပေါ်မှ ပြည့်ခါဖြင့် လိုအပ်ချိန်
မှာပင် လိပ်ပြာကလေးပယ်နှိပ်တစ်ခု ရောက်သွား
ခဲ့ပြီ•

ဖြူနှင်းဝေ ကိုယ်တိုင် ထည့်သည် လား။ အမှတ်တမဲ့ပင် ရောက်လာ သည်လား။
ဖြူနှင်းဝေ ကိုယ်တိုင် ထည့်လိုက်သည် ဆိုပါလျှင် ဘာ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ထည့်ခဲ့လေသနည်း ...
ယူနီးပင်ဆိုက်ပါး ဖြေကြိုးတန်းနှင့် မဖြေနိုင် မြို့တက်သည့် မူဆိုးတစ်ပိုင်း ပြိုးမောင်းကြီး အဖြေ အမှုပေလား။
သား ရေ ဦးကြီးကျော် လာတယ်
အဖေ့ အသံနှင့်အတူ ဦးကြီးကျော် ဆိုရိပ်မ အံ့ဩသော မျက်နှာနှင့် ရောက်လာ၏။

အဖြူကနေ ချက်ချင်း အမည်း ဖြစ်သွားရတာ.. ငါတော့ နားကို မလည်နိုင်တော့ဘူး စိုင်း..
မည်းတာမှ တကျူးဖြိုးတော့ကို မည်း သွားတာ.. .... ဦးကြီးကျော်
အဲဒီ ပြဿနာ မဖြစ်ခင် ကလေးတင် ရှင်ခြောင်းက မင်းကို သင်ပေးတာရှိ ဒီဖြိုးသားမို့ လက်ထပ်စာချုပ်တကယ် အသက်ဝင်လာဖို့ကိုတောင် သူ မျှော်လင့်နေတာပါလို့ ငါ့ကို ပြောခဲ့တာကွ
ဗျာ.. ဘယ်.. ဘယ်လို ဦးကြီးကျော်
စိုင်း... ဦးကြီးကျော် မယုံသလို ကြည့်သည်.
မင်း ရှင်ခြောင်း ကို ဖွင့်ပြောခဲ့သေး တယ်ဆို
ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့

အဲဒီကတည်းက
သူ့အဖြေပေးမလို့ဟာ
မင်းက မပေးခဲ့ဘဲ ဖြုန်း
ထွက်သွားတာကို့
ဟုတ်တယ်
ဦးကြီးကျော် အဲဒါကို
သူပြောပြတာလား
သူမပြောဘဲ ငါဘယ်လို
လုပ်သိမှာလဲဟ အဲဒါ
ကြောင့်လည်း မင်းတို့ အဲလို
ဖြစ်တယ်ကြားတော့
ငါ အံ့ဩတာပေါ့
ကျွန်မတို့တောင် အံ့ဩ
လွန်းလို့ ဘယ်လို ပြောရမှန်းတောင်
မသိတော့ပါဘူး ဦးကျော်ရယ်..လင်နဲ့
မယား ကတောက်ကဆဖြစ်တာတော့
မဆန်းပါဘူး ဒါပေမယ့် ရှင်အောင်း ဟာ
အင်မတန် နူးညံ့ သိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းကလေးပါ
သား အပေါ်လည်း သံယောဇဉ်ကြီးမှန်း
ကျွန်မတို့ မြင်တွေ့သိပါတယ်
၃၁၈

ကြောင်းစုံကို မသိသေးသော ဒေါ်မြ ထွေး
ဆေးဖွန်းကို ဦးကျော်ရှေ့ ချပေးရင်း
အဖြစ်ကို ပြောလေ၏။
ကိုခင်မောင်ဆို ရင်လေ သူ့သမီးကို ပြန်တွေ့လိုက်ပါနဲ့ တမေ့တည်း မေးနေတာ..
ဟုတ်တယ်ဗျာ ရှင်မြှောင်းက တကယ်ပြုရတာ သားအဖအရင်း ကျနေတာပဲ ရှင်မြှောင်း မလာတော့ သူ မေးတော့ မှာပေါ့
ဝိုင်း မျက်နှာ ညှိုးကျသွားသည်။ ရှင်မြှောင်းနှင့် လက်ထပ်မည်ဟု လောင်းစဉ်က ဒေါ်သတ်ကြီး မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့သော ဖခင်သည် လေဖြတ်ခဲ့ရပြီး နောက်ပိုင်း ရှင်မြှောင်း၏ ဂရုစိုက်မှုအောက်တွင် ရှင်မြှောင်း၏ သဘောထားကို နားလည်ကာ သမီးရင်းတမျှ သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့သည်ကို ဝိုင်း သိပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ သားအမိ သားအဖ သုံးယောက် အရင်ကလည်း နေခဲ့တာပဲ ဦးကျော်... ဒီသမီး ရောက်လာပြီး နောက် အခု ဒီသားအမိ သားအဖ သုံးယောက်ပဲ ဖြစ်နေကြတာ... ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီး ဖြစ်နေ...
သမီးက တစ်အိမ်လုံး လှုပ်လက် ဘူး ခြေပြ လုပ်ပေးတာ...
ဒေါ်မြ စွေးက သားအဖတွက် မနှုန်းနိုင်ကြဘဲ ရှင်ပြောင်း ကိုဘာ တာသဘော ပြောနေသဖြင့် ဦးကျော် ပြုံးမိသည်။

ဟော... ဖြူနှင်းဝေ..
ဟုတ်ကဲ့ မလောင်.. ကျော်ဇော်ဝင် ရှိသေးလား
ရှိတယ် ရှိတယ်
ဖြူနှင်းဝေ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး တိုက်ထဲဝင်တော့ မလောင်က ချစ်ခင်ပျူငှာစွာ ဖြူနှင်းဝေ လက်ကို တွဲကာ ခေါ်လာ၏။
မလောင်... သိပ်မသွားဘူး လား
အေးကွယ် ဒီနေ့ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု သွားစရာရှိလို့ မေမေ သိပ်ဝတ်လိုက်တယ်
ကျော်ဇော်ဝင်ရေ မောင်လေး..ဖြူနှင်းဝေ လာတယ်

ကာ ဖြန့်ခင်းထဲကို ဖြော့ပြီ
တက်တစ္ဆွဲပြင် ကျော်ဇော်ကို
ပါပြီ.
ကျော်ဇော် ချက်ချင်းပင် အိပ်ခန်း
အတွင်းမှ ထွက်လာသည်. ကျော်ဇော်
ကြည့်ရသည်မှာ ကလေး ရှူးတိုးနှင့်
ဖြိုးတော့ စိတ်နှင့် လှုပ်ရှားလာသည် ယောင်
သလို .
ဟဲ့ ကျော်ဇော်
နိုင်.. ဘာဖြစ်နေတာ
လဲ...
ဟို.. ဟို
ကျွန်တော်

ကြွ မနေနဲ့ ယ်ဖြူနှင်းဝေ က်လာပြီပါဟာ
ကဲ..ဖိုးကြည်ဦး.. ဖြူနှင်းဝေ.. မလေတ် မင်္ဂလာဆောင်သွားဖို့ ပြင်လိုက်ဦးမယ် နော်
ဟုတ်ကဲ့
လေတ်က သွက်လက် ဖျတ်လတ်စွာပင် အပေါ်ထပ်သို့ ကားမှ ပြေးတက်သွား၏. ကျော်ဝင်းကမူ ထိ ငိုင်နေသော ဖြူနှင်းဝေ ကို ထိုင်ပါလည်း မပြော. ကျွဲသပ်တိုင်လည်း မထိုင် .
ကျော်ဝင်း
အဲ..ဟို
နှင်း..ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မလေတ် ပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောစရာ....
ငါလား..ငါ

ကဲ.. ထိုင်စမ်းပါဟယ် နင့်ကြည့်ရတာ ... ... ငါတောင် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်ချင်လာပြီ
မြနှင်းဝေ က ကျော်ဒေါင့် လက်ကို ဆွဲကာ.. ထိုင်ခုံမှ ကျော်ဒေါင့် ပေါင်ကနားက ထိုင်သည်။
ငါ..ငါ ဟိုကောင်ကို သွားတွေ့ပြီးပြီ
၃၂၄
ဘယ်ကောင်လဲ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ ...
ခိုင်ကို
ဟင်...

ငါသေချာ ဖေါ်သဖြစ်လွန်းလို့ တို့ခဲ့ မိတယ်ဟာ.. ပြီးတော့ ဩကင်ဩကင် ကလေးသူငယ် ခုံနဲ့ ရိုက်တယ်လို့ ငါကြား တယ်
ဟာ... နိုင်...နိုင် တို့ဘာလို့ အဲဒီလို ပြောပါရတာလဲ စိုင်းကို ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရတာလဲ
ကြည်လင်နေသော ရေပြင် ချက်ချင်း နောက်ကျ သွားသလို . မှုန်ဝါးခြင်း ထိတ်လန့်ခြင်းတို့ လှိုင်းထလျက် ဖြူနွဲ့ဝေ မျက်နှာ ညှိုးမှောင် သွားလေသည်။
ကျောင်းပေါ်မှာ ပြောင်းလဲ သွားသော ဖြူနွဲ့ဝေ၏ အမူအရာကြောင့် လနိုကာ သတိထားရမိ သွားပြီ..... .
နိုင့် သံချည်ပါကို ဒီကောင်က .. ရှင်ဖြူကောင်းကို ပေးတယ်လေ.. ငါ မြင်တော့ ရှင်ဖြူကောင်းက အသားတဝင်ပြီး တယ် ထားတုန်း.. ဟာ.. အဲ.. အဲဒါနဲ့ ငါ

တော်.. တော်ပြီဟာ အဲဒါတွေ ငါ မကြားချင်ဘူး ရှင်ဒွေ့ဝင်း အကြောင်းလည်း ငါ မကြားချင်ဘူး စိုင်းကို လုပ်တာလည်း ငါ မကြိုက်ဘူး
ဖြူနှင်းဝေ... ဖြူနှင်းဝေ... နင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ
နတ်ဝင်သည်လို့ သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေသော ဖြူနှင်းဝေကို ကျော်ဇော်က ပခုံးနှစ်ဘက်ကို ကိုင်ကာ အတင်း လှုပ်ခေါ်မှ ဖြူနှင်းဝေ သတိဝင်လာသလို ဖြစ်ပြီး ......
ငါ.. ငါ မှားပြီ ထင်တယ်.. ကျော်ဇော် ငါမှားပြီထင်တယ်.... အဟင့်..ဟင့်..ဟင့်

ဖြူနှင်းဝေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟာ နှင်းဘာဖြစ်လို့ မှားတာလဲ...
အဲ..အဲဒီ ဆံညှပ်ကို..ဒီ လျှပ်စစ် ထည့်ပေးလိုက်တာ
ဟင်... ဘာဖြစ်လို့ နှင်း အဲဒီလို လုပ်ရတာလဲ
ကျော်ဝေါင် တအံ့တဩဖြင့် ဖြူနှင်းဝေကို ကြည့်သည်။
ဖြူနှင်းဝေ ဘာမှ ပြန်မပြော ခေါင်းငုံ့၍သာ နေသည်။ ကျော်ဝေါင် ပေးသော ဆံညှပ်ကို မီးထဲ ထည့်ပေးလိုက်ခြင်းမှာ ခင်ပွန်း သိစေလို၍ ဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်အတွက် ပြဿနာကြီး၊ စေရန် ရည်ရွယ်ချိုး ပျော်သည်ကို သူမ ကိုယ် သူမပဲ သိသည်။

စိုင်းနဲ့ငါ တွေ့ခဲ့ ကြတာကလေချိန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မှာ
ဟင်..ဒါဖြင့် နင်တို့ ချိန်းတွေ့ကြ.. တာ မဟုတ်ဘူး ပေါ့
ဟင်း အစ ကတည်းက စိုင်းကို ငါ ထိုးခဲ့မိတာ လွန်များ လွန်သွားပြီလားလို့ တထင် ထင်နဲ့ စဉ်းစားနေခဲ့တာ အခု အတိုင်းဆို ငါ လုံးလုံးကြီး မှားသွားပြီပေါ့ဟာ..
ကျောက်ခေါင် လောကမှာ ကိုယ့် ဘဝအတွက် ကိုယ် ကြည့်တာ မှား သလား
၃၂၈
မဟုတ်ပါဘူး
ဖြူနွယ်ဝေ က ခေါင်းယမ်းပြကာ ဖြေ၏ ကျောက်ခေါင် မျက်နှာ ထိုင်းကျသွားသည်
နင်... ဘာကိုဆိုလို ချင်တာလဲ
ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ဟာ ကိုယ်ရချင်တဲ့ဘဝ အဲဒါကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် မရ ရအောင် ကြိုးစားယူ ရတာ...

ဒင်း ကြိုးစားပလှရှာ
ကိုယ် လိုချင်တဲ့ ဘဝဟာ
များရဲ့ ဘဝကို မဝင်ဆိုက်ဘူး
ရင်ပေါ့... ကိုယ် လိုချင်တဲ့
ဘဝဟာ သူများရဲ့ ဘဝ
မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်ပေါ့
ဟင်း
မြနှင်းဝေ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ကျိတ်၍
ချသည်။ ကျော်ခေါင်... မြနှင်းဝေကို
စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်ရှုသည်။ မြနှင်းဝေ
စိတ်နှိုးမိ၍ မဖွင့်လေနိုင် ကျော်ခေါင့်
ရင်တွင် မကောင်းတော့။

အချစ်ဆိုရင် သူတို့ တစ်အိမ်လုံးက သမီးကိုပဲ မျှော်နေကြတာ.. ဦးကြီးကျော်ကို သူတို့ ပြောနိုင်းတာ မဟုတ်ပေမယ့် အားကနေ ကြည့်ပြီး ဦးကြီးကျော် မနေနိုင်တော့လို့ ပြီးတော့ မိုင်း ရင်မှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဦးကြီးကျော် သိလို့
တော်ပါတော့ ဦးကြီးကျော် ခိုင်း ရင်မှာဘာကယ်ဖြစ်တာ ဖြန့်ခင်းမပေါ့ ရှင်အောင်း မဟုတ်ပါဘူး သူ မလေးတော့ မစ္စတာရီကို ရှင်အောင်း မယူခဲ့မိတာ ရှင်အောင်း အမှားပါ.. ရေကြည်ဖိုးဖိန်ကိုနှိုး ချပြီး အပိုင်ကြိုတဲ့ သူ့ မရိယာယ်မှာ ရှင်အောင်း သာယာမိတာ ရှင်အောင်း အမှားပါ..
၃၃၂
သူ့ မိဘတွေကိုတော့ ရှင်အောင်း သံယောဇဉ်ရှိပါတယ် အထူးသဖြင့် နေမကောင်း ဖြစ်နေတဲ့ ဦးလေး ဦးဝင်းခေါ်ကို သနားခဲ့ရတာ.. ရှင်အောင်း တကယ် စိတ် မကောင်းပါဘူး ဦးကြီးကျော်

ရှင်နှောင်း အာသံတို့ ရှိုက်သံ တစ်ဝက်ရောနေပြီး မျက်ရည်တို့လည်း ရစ်ဝဲ စီးကျလာ၏။
ထိုစဉ်မှာပင် လိပ်ပြာလှလှလေးတစ်ကောင်က စိုင်း ဆိုက်ပျိုးခဲ့သော နှင်းဆီပွင့် လှလှကြီးအပေါ် လာနားသည်။ လိပ်ပြာလေးကို ကြည့်၍ ရှင်နှောင်း ရင်တွင် နာကျင်ရ ပြန်၏။
ကြွေခဲ့ရသော လိပ်ပြာလေး အတောင်ကျိုးကာ တစ်စစီ ဖြစ်သွားရသော လိပ်ပြာလေး.
ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဦးကြီးကျော်ရယ်.. သူ့ ရှာဖွေကျွေးလို့ စားခဲ့ရတာတွေ ပြန်အန် ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး သင်ခဲ့တဲ့စာတွေလည်း မေ့ပစ်လိုက်ချင်တယ် နောက်ဆုံး သူ့ကျေးဇူးနဲ့ မကင်းတဲ့ အရာလို ဘဝကိုတောင် ရှင်နှောင်း မလိုချင်တော့ဘူး ဦးကြီးကျော်...
၃၃၃

စိုင်းက သမီးကို မချစ်ဘူးလို့ ထင်တာကြောင့် မဟုတ်လား
တကယ်ပါ သမီး.. မဟုတ်ဘူးလား... ဦးကြီးကျော် ဒီပြဿနာတွေ ပေါ်လာရတာကိုက.. သူ... သူ ရှင်ခြောင်းကို မချစ်.. မချစ်လို့ပါ ဟင့်... ဟင့်.. ဟင့်
ရှင်ခြောင်း ရှိုက်သံဝဲ့ပါ ထွက်လာပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ကာ ငိုချလိုက်သည်။
ဦးကြီးကျော် ရှင်ခြောင်းကို ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ကြည့်မိသည်။ သည်လိုမေတ္တာမျိုးသည် ပူလောင်ခြင်း၊ အေးမြခြင်း၊ ကြည်နူးရွှင်ပြုံးခြင်းနှင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းရခြင်းတို့ကို ရောပြွမ်းဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲစေနိုင်သော အကြောင်းရှိသည်ကို သိရှိခံစား ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးသော အရွယ်မို့ အတွေ့အကြုံ နှစ်သိမ့်မှုကိုဖြင့် ပြောနေတော့ပါ။

အို..အ..အ..
ဒီပိုခန်း အတွင်း ဝါးလုံးကို ချောမွတ်
နေအောင် သပ်၍ တန်းပစ်ပေးထား
သဖြင့် ဦးပိုင်ကျော် ဝါးတန်းကို အားပြု
ကိုင်ကာ လမ်းလျှောက် ကျင့်သည်။
ဒီရှုက်တိုက်ဘဝမှ လေဖြတ်ထားသော
ခြေထောက်ကို နည်းနည်း ကြွနိုင်ပြီ
ဖြစ်သော်လည်း လျှောက်မှု မသိပါနိုင်
သေး။
ယခုလည်း ဝါးတန်းကို ကိုင်ကာ.. အပြင်သို့ လေး
မျှော်၍ လက်ညှိုးထိုး ရှုရှုပါးပါး လုပ်ကာ
ရှင်ကြောင်းကို မျှော်နေ၏။
ဖိုးဖြ သွေးကိုလည်း ခြေဟန်လက်ဟန်ပြ၍ပေးသ။
ဖိုးဖြ သွေးက မသိ၍ ဖြော၍ ဝိုင်းကို
လက်ညှိုး ထိုးပြသောအခါ ဝိုင်းကို သက်ပေးပြန်၏။

မှုစိတ်သူကို ကြည့်၍
ရင်တွင် မကောင်း ။
အဖေ အဒ္ဒီပဒ်ချင် လို့လား.. သား ဒွိပ် ပေးမယ်လေ
စာမေးပွဲ ပြီးလို့ ရှင်းအောင်း စာကျက်နေ တယ်.. အဖေရဲ့ စာမေးပွဲ ပြီးရင် လာမှာပါ..
အား... အ.. အိုး
အာ.. အာ.. .. အ
ပေါင်းယမ်းပြင်ငြ။ အဖြင်ကိုသာ လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။ စိုင်းကို သွားခေါ်ခိုင်းသည့် သဘော ။
အဲဒီပဲ သားရေ သား အဖေကလေ့မ် သူ့သမီးမှ သူ့ သမီး
ဒေါ်မြ ထွေးက စိုင်းကို စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်ဖြန်သည်။ စိုင်း ဘာလုပ်ရမည်နည်း၊ ငွေပေးဝယ်လို့ ရသည့် အရာ ဖြစ်ပါမူ ငွေ ဘယ်လောက် ရရ စိုင်း ရှာ၍ ဝယ်ပေးလိုက် ချင်ပါသည်။

ဒီမှ မပူတ် ထမ်းပိုးသည့်ခေတ်ကာ
ယူပေးလို့ ရသည့် အရာ ဖြစ်ပါလျှင်လည်း
ဘယ်တောင် ဘယ်မြောက်က ဖြစ်ပါစေ
ပိုင်း ထမ်းပိုး သည့်ခေတ်ကျ ယူပေး
လိုက်ချင်ပါဘိ။
ထိုစဉ်မှာပင် မီးဖိုချောင်မှ အသံတစ်ခုနှင့်
အတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏
သဏ္ဌာန်ကို မြင်လိုက်ရ၏ ပိုင်း ဝမ်းသာ
အံ့ဩ ပီသလို့ ... ဦးသိုင်းမော်ကလည်း
ဝူးဝူးဝါးဝါး ပျော်သွားပုံရ၏။
ဟယ်..
သမီး..
၃၃၇
အိုဖြ ထွေးကာမှ ကြုံနွေပင်
မတောင်နိုင်တော့ဘဲ
အပြေးကလေး သွားကြို၏။

ဒေါ်ဒေါ်..
ဟင်
ဖြူနှင်းဝေ
စိုင်းလေညှင်း မင်တက်ကာ ကြောင်သွားသည်။
ဖြူနှင်းဝေ သည် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကြီးနှင့် ထည့်ထားသော ရှုံ့မှိုးစုံ အထုပ်ကြီးကို ဆွဲ၍ စားပွဲလေးပေါ် တင်လိုက်သည်ထိ အားလုံး ငေးငိုင်နေဆဲ ဖြစ်ရာ ဖြူနှင်းဝေက စကားစမှ သတိဝင်လာသလို ဖြစ်ကုန်ကြသည်။
ဦးလေး နေမကောင်းဘူး ဆိုတာ ကြားကတည်းက လာမလို့ပါ ဒေါ်ဒေါ်
ကြော်.. ဟို... အေး..အေး.. သမီးရယ် အခု တော့ သက်သာလာ ပါပြီ.. သား ဟဲ့ သူငယ်ချင်းကို ကူပါဦး
စိုင်း က မလှော့ပါဘဲဖြင့် ဖြူနှင်းဝေက သူ့ အထုပ်ကို သူ ယူကာ ဒေါ်ဖြ
ကို ပေးသည်။
၃၃၈

ဦးလေး အတွက်ပါ
စားလို့ ရမယ်ထင်တာ
တော့ ရွေးခဲ့တာပဲ
အဒေါ်
ဦးခင်မြော်က ငါးလုံးတန်းကို ကိုင်၍ နောက်လှည့် သွားသည်၊ သူ မျှော်နေသူ မဟုတ်၍ စိတ်ပျက် သွားသည်လား မသိ အိပ်ခန်းတွင်း သို့ပါ တရှုရှုး လှမ်းဝင် သွားသည်.
ဒေါ်မြ ဝေ့ ကလည်း မုန့်ထုပ်ကို ဆွဲကာ ဦးခင်မြော်ကို တွဲချက် လိုက်ပို့၏.
သမီး ဖြူနှင်းဝေ ဆိုတာနော်
ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်... ဒေါ်ဒေါ်
ဖြူနှင်းဝေက ဒေါ်မြ ဝေ့ကို ပြော၍ စိုင်းကို လှည့်ကြည့်သည် စိုင်းက အခုထိ ဘာစကားမှ မဆိုသေး ။

စိုင်း ရင်တွင် ဘာဖြစ်နေသနည်း ။ ပေါ်သာမှုနှိပ်ဝိုင်း
ဝန်နေသည်လား ။ သောကပင်လယ်ဝေနေ
သည်လား ။ မှုန်းပင်စိုက်ပျိုး မြေချိန်တန်ချိန်မှ
မပြည့်နိုင်ပြီး တက်သည့် မှုဆိုးတစ်ပိုင်း
ဖြိုးမရှိုင်းကြီးကို ညှက်နှုတ်စဉ်း၍ အာရုံနှိပ်ချေပစ်
ချင်နေသည်လား။
ငါ့ကို စကားတောင် မပြောချင်တော့ဘူးလား စိုင်း
ဖြူနှင်းဝေ အသံက တိုးတိုးညက်ညက်လေး ဖြစ်သော်လည်း စိုင်း ရင်ထဲတွင်ကား စူးစူးနစ်နစ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။
ငါ... တောင်းပန်ပါတယ် ဟာ....
ဘာကို တောင်းပန်တာ လဲ
ငါ လုပ်ခဲ့တာတွေ အတွက်
၃၄၀

မလိုပါဘူး ဟာ
ငါ့ အကြောင်းကြောင့်
ဖြစ်လာ ရတဲ့ အကျိုးဆိုပဲ
ငါ ယူသွားပါတယ်
တကယ်တော့
နင့်လွယ်အိတ်ထဲကို
ငါ တမင် ထည့်ပေး
လိုက်တာပါ
နင် အဲဒီလို
လုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး
ဖြူနှင်းဝေ
ဘာ
ဘာကိုဆိုလို
တာလဲ စိုင်း
ရှင်ဆွောင်း က
ငါ့ကို ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး
ကာလဝေး တစ်ခု
အတွက် ငါ့ကို လက်တွဲ
နေတာပါ
နင် ဘာလို့ ဒီလိုပြော
နိုင်တာလဲ
ကျော်ဇောင့်
ကြောင့်ပါ
ကျော်ဇောင်နဲ့ ရှင်ဆွောင်း
ချစ်နေကြတယ်လို့
နင် ဆိုလိုတာလား

ကျော်ဝေါင်က
နင့်ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်း
ထားတဲ့သူပါ... သူတကယ်
ချစ်တာလေညီး နင့်ကို ဆိုတာ
ငါ သိပါတယ်
ဒါဖြင့် ဘာလို့
နင် အဲဒီလို ပြော
တာလဲ
ကျော်ဝေါင်နဲ့
ရှင်နှောင်း မြေနီကုန်းက
တိုက်ခန်း တစ်ခုကို ချိန်းပြီ
သွားကြတာ ငါတွေ့တယ်
ဟင်
မြနှင်းဝေ ပင့်သက်မောကို လေးပင်စွာ ချလိုက်ပြီး
ကုလားထိုင်တွင် လျှော့လဲ့စွာ ကျောမှီ ထိုင်လိုက်ပြီး
နင် အဲဒီကို
သွားကြည့်တာ
စာတစ်စောင်
ကြောင့် မဟုတ်လား
ဟင်
ဟင်
အဲ... ဒါကို
နင်သိတယ်

ဝိုင်း အံ့ဩသွား၍ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသော်လည်း ဖြူနှင်းဝေကမူ အေးဆေး တည်ငြိမ်လျက်။
အဲဒီ.. ငါရေးတဲ့ စာ.. ငါစီစဉ် လိုက်တဲ့ ကိစ္စ
ဘာလဲဟာ.. ဘယ်လိုလဲ ဖြူနှင်းဝေ
ဖြူနှင်းဝေက မြေနီကုန်းရှိ သူ့ အဒေါ်အိမ်သို့ ကျောက်ပေါင်ခြင်းနှင့် ရှင်ဖြောင်း ကို ပေါ်ခဲ့သော အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြသည်။ စကားဆုံးတော့ ဝိုင်း တစ်ယောက် ကျောက်ရုပ်တု တစ်ခုလို ငြိမ်သက်သွားပါ၏
အဲ အဲဒီတွေကြောင့် ငါ တောင်းပန်တာ ပါ ဝိုင်း
ငါ့.. ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ ဖြူနှင်းဝေ အားလုံး ဟာ ဟင်းလင်း ဖြစ်နေပြီ.. ငါ ဘာ ပြောရမလဲ ငါ ခံစားရတယ် နင့်ကို အပြစ်တင် ချင်ပေမယ့် လည်း၊ ငါ မတင်ရက်တော့ ဘူး

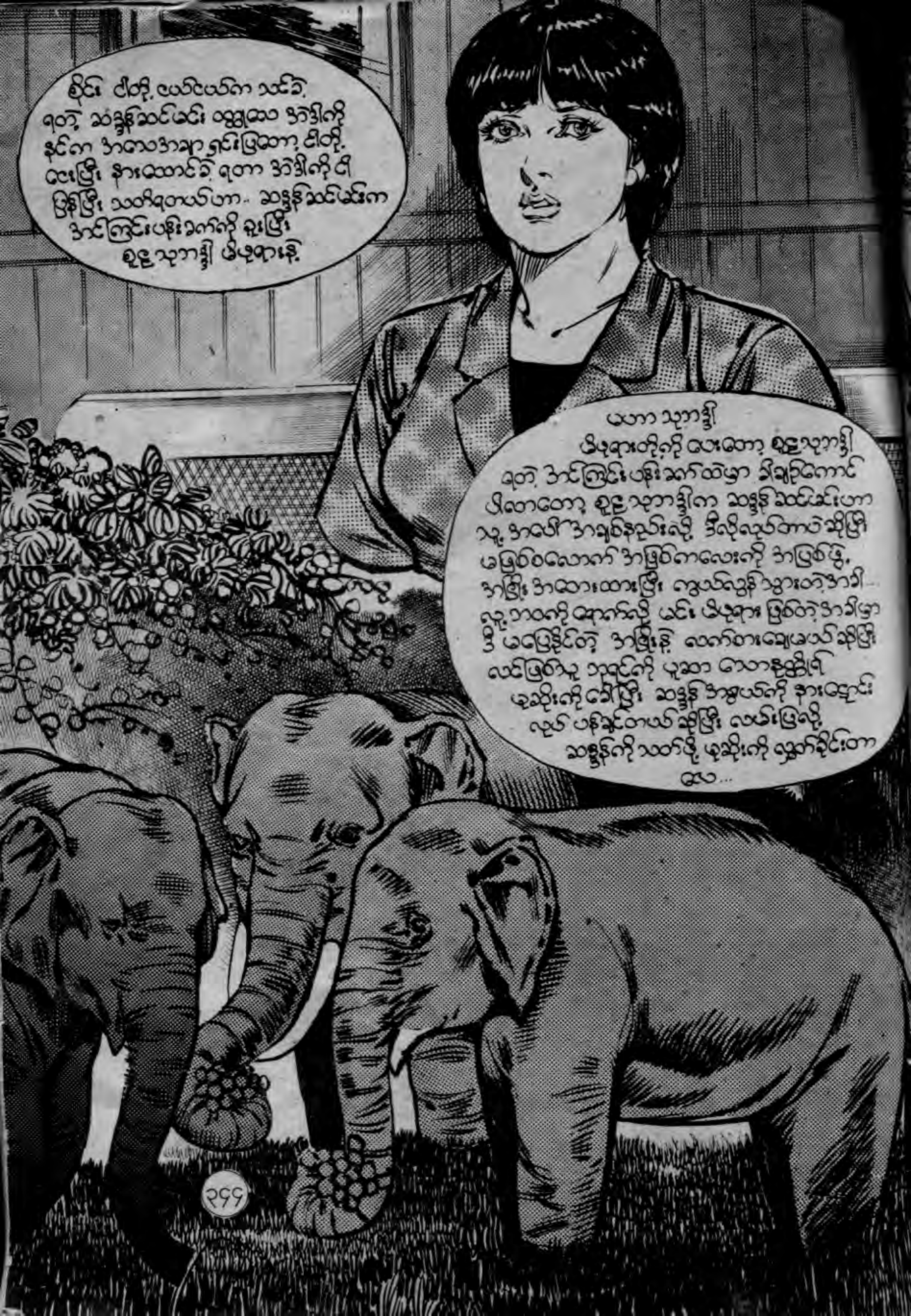
စိုင်း ငါတို့ ငယ်ငယ်က သင်ခဲ့ ရတဲ့ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း ဝတ္ထုထဲက အဲဒီကို နင်က အသေအချာ ရှင်းပြတော့ ငါတို့ ငေးပြီး နားထောင်ခဲ့ရတာ အဲဒီကို ငါ ပြန်ပြီး သတိရတယ်ဟာ။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းက အင်ကြင်းပန်းခက်ကို ချူးပြီး စူဠသုဘဒ္ဒါ မိဖုရားနဲ့
မဟာသုဘဒ္ဒါ မိဖုရားတို့ကို ပေးတော့ စူဠသုဘဒ္ဒါ ရတဲ့ အင်ကြင်းပန်းခက်ထဲမှာ ပိုးချဉ်ကောင် ပါလာတော့ စူဠသုဘဒ္ဒါက ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဟာ သူ့အပေါ် အချစ်နည်းလို့ ဒီလိုလုပ်တာပဲ ဆိုပြီး မဖြစ်စလောက် အဖြစ်ကလေးကို အပြစ်ဖို့ အငြိုးအတေးထားပြီး ကွယ်လွန်သွားတဲ့အခါ လူ့ဘဝကို ရောက်လို့ မင်းမိဖုရား ဖြစ်တဲ့အခါမှာ ဒီ မပြေနိုင်တဲ့ အငြိုးနဲ့ လက်စားချေမယ် ဆိုပြီး လင်ဖြစ်သူ ဘုရင်ကို ပူဆာ သောနုတ္တရ မုဆိုးကို ခေါ်ပြီး ဆဒ္ဒန် အစွယ်ကို နားဒောင်း လုပ်ပန်ချင်တယ် ဆိုပြီး လမ်းပြလို့ ဆဒ္ဒန်ကို သတ်ဖို့ မုဆိုးကို လွှတ်ခိုင်းတာ လေ…
၃၄၄

နှင် ရှက်ဖြူခဲ့တဲ့ အမိုဒ်လေး
ကောဟာနွေညိုရဲ့ မုဆိုး
ဖြောက်တဲ့လောက .. ဘာတဲ့
ဒင်း
ဆင်ဖြူင်း သခင် ထိပ်ခေါင် လှေအိုမုဆိုး
ကျွန်တော်မျိုး ကား ကိုယ်ကျိုး ခင်း ကိုယ်ကျိုးကြောင့်
သတ်ရသည် မဟုတ်ပါ - ကာသီမင်း၏ သက်နှင်းတော်ဥသာ ဒုဘဒ္ဒါဟု
အသာကျယ်လှ ရှင်ဘုရင်မကြီးက ဖြူဟျား စိန်မျှား အလှမိုင်
မျှားသည်ကို နားလေးလေးဟန် ဆင်ကွယ်မှ ပန်လိုသည်.
သာမန် ရာဇဝင်ယ် ဆင်နက်အကွယ်ကိုလည်း နားဝယ်တော်မခံ
ညှိဝတ်နံ့လှသည်ဟု ရှုသတဲ့ ဘုရား ထိပ်ထား ဘုန်းခေါ်
ဆင်မင်းကျော်၏ စွယ်တော်နှစ်ချောင်း ခြောက်ရောင်မြောင်း
တိုသာ .. နားရှောင်းပွတ်၍ သတ်တော်မူလို
သည် .... -

သစ္စာနှင့်ဘုန်းကြွယ် ကိုယ်တော်မြတ်
ဘဝဖွယ်ကို နားထယ်လှော့ မသာငါရ
လျှင် စိတ်ချယောရော့ သူ့ဝေသပါ
တော့မည်ပဲ့ ရွှေနန်းကြော့ရှင်
သူ့ချစ်လင်၏ ရင်ခွင်ကြားမှာ
ပေါင်းထား၍ ဘဝသော့ပိုပါရော့
သခင် .. ဘုရား
ပင်ပန်းလှိုက်ပြီ သူ့မယား
ငိုတသည့်လျှင် ဟိုရှေ့ကြီးက
ပျော်ပိုးပျော်ယာ ပစ်ကဘဝရေး
မတွေးမမြော် ကျွန်တော့်ကို
ပေါ်ပြီးလျှင် ... ...

ဟဲ့နောင် လူဒွက ခင်ပွန်းကိုပြုမှ
မရှောင် မိဝနိဗ္ဗာ နှင့် ဝေးမည်သိစေဟု
ယင်းသခင်း မှာနှံခြင်း ဒိဗ်ချီ မိန့်ရာ
တွင် ၎ဝေသမလောက် ကျွန်တော်မျိုး
ကြောက်လှ၍ တားဒေါသကိုကသာ
အနိုင်နိုင် ချုပ်ပြီး မှ တော်မှာပင်မေမေ
ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေဟု မတွေမဖောက်
ခက်ပါမည် မျှောက်သည်တွင်
နှမ်ယောက်စလျှံ့ တံပြူးပြူးနှင့်
အာသုံ့ကာ ကျေး ငါးရာစား ပေးပြီး
လျှင် ကျေးဖူးရှင်မ သူကိုယ်တိုင်
လယ်းပြ၍ ဘုန်းဘုရားပွယ်တော်
မြွက်ကို အဖြတ် ကျွန်တော် ရောက်
ပါသည် ....တဲ့

စိုင်း...ငါ သူဘာရှိလို့ မိန်းကလေး ဖြစ်နေပြီလား ဟင်
ဖြူနှင်းဝေ အသံတို့ တုန်ယင်ကာ... ရှိုက်ငိုနေ၏။ ရှည်လျားစွာ ပြောခဲ့သော စကား အဆုံးတွင် မျက်ရည်တို့လည်း ဝေ့ဝဲ၍ နေခဲ့လေပြီ။
ပြောစမ်းပါ စိုင်းရယ်.. နင် ပြောလိုက်စမ်းပါ.. နင် ငါ့ကို တစ်ခုခု ပြောပစ်လိုက်စမ်းပါ မိုးတစ်ခါ ဆယ်တန်းတုန်းက ငါတို့ ရွှေတိဂုံ ဘုရားတက်ကြသော့
နင် ရှင်ပြောင်း လက်ကိုင်ပဝါလေးနဲ့ ..... ခရေပန်း ကောက်ထည့်ပေးခဲ့တာလေ အဲဒါကိုလည်း ငါ လှယ်ယူခဲ့ပူတယ် အဲဒီတုန်းက နင် ငါ့ကို ပေးရမလား ရှင်ပြောင်းကို ပေးရမလား ဘယ်သိုမှ မဝေခွဲတတ်တာနဲ့ ဘုရားမှာလှူလိုက်ရတယ် မဟုတ်လား ငါဟာ အဲဒီကတည်းက မကောင်းခဲ့တာပါ...

နင် ငါ့ကို ပက်ပက်
စက်စက် ပြောပစ်လိုက်
စမ်းပါ.. ဟာ ငါ စိတ်နာ
သွားအောင် ပြောပစ်
လိုက်စမ်းပါ...
ဖြူနှင်းဝေ မငိုပါ . သို့သော် မျက်ရည်
တို့ကမူ အိပ်ပြင်တစ်လျှောက် စီးမျော၍
ကျလာလေပြီ .
စိုင်း နှုတ်ခမ်းကို တင်းနေအောင် ကိုက်ထား
လိုက်၏ . ပြည့်လျှံနေသော ရင်မှ စကား
တို့ကို ဖြူနှင်းဝေ မကြားစေလိုတော့ပါ .
ရှေ့သို့ သံသရာ ဖြစ်တိုင်းမှာပင်
ပေါင်းစားနေပြီး မိဿက်ရှု
ပျို့ယညိကြောင့် ငြိုးမညိုး အမျှမြီး
သည်ဘဝတွင် သည်မျှနှင့်
တော်ပါစေတော့....
ငြိုးမညိုး... အမျှမြီး
သည်ဘဝတွင်
သည်မျှနှင့်
တော်ပါစေတော့.....

မနက်စောစော နှင်းရည်ခိုဝေ ထားသဖြင့်
နှင်းဆီပန်းက လန်းဖွင့်ကားပွင့်နေပြီ . မနေ့က
အငုံကလေးသေးသေးသာ ရှိသော နံဘေးမှ အခက်ငယ်
လည်း ပွင့်အာ လှလှ အငုံအဖူးကြီး ဘဝသို့
ရောက်နေပြီ ။
သစ်ရွက်ပင်ခြေရင်းရှိ ခုံတန်းလေး ပေါ်ထိုင်ရင်း
ရှင်မြှောင်း နှင်းဆီပန်းကို ကြည့်ကာ လျှိုက်ခွန်
နေရှာ . မိုး စိုက်ပျိုးခဲ့သော အပင် . မိုး
ဆင်ခဲ့သောပန်း .. သူ ယခု ရှေ့၌ ပန်ရှိမည်လား .

ကြည့်နေရင်းမှာပင် မနေ့ကတွေ့ခဲ့သော
လိပ်ပြာလှလှလေး တစ်ကောင်က
နှင်းဆီပွင့်ကြီးပေါ်သို့ နားပြန်သည်.
စိုင်း ရင်ခွင်တွင် နားသော လိပ်ပြာငယ် သည် သူ မဟုတ်ပါလား။ မျှော်လင့်ခဲ့ မျှော်လင့်ဆဲ ဖြစ်သော သူ့အနာဂတ် သည် သည်လိပ်ပြာငယ် ကြောင့် ကြေမွခဲ့ရသည်လား။
ဂွဒ်မော်နင်း
ဟင်.
၃၅၁
တိုးတိတ်ငြင်သာသော ခေါ်သံကြောင့် လွင့်ဝေသော အတွေးစတို့ ရုတ်ခြည်းရပ်ကာ သတိပြုမိ လိုက်တော့ တစ်စုံတစ်ယောက် သူ့နောက်နားတွင် ရပ်နေသည်ကို သတိပြု မိ၏.

ကျော ... ကျော်ကြောင်
ဟုတ်တယ် ငါပါဟာ
ကားသံလည်း မကြားတော့ ..ငါ သတိ..သတိ မထားမိ
ငါကား မပါဘူး ကျောင်းကနေ လာတာ
ဪ နင် ကျောင်း မတက်ဘူး ပေါ့
နင်ကရော ဘာလို့ရောက် တာလဲ
အင်း.. ငါလား... ထိုင်လေ ဟယ် ကျော်ကြောင်
ရှင်ခြောင်းက ဝေ့ဝေ့လည်လည် ဖြစ်ရင်း ခုံတစ်ခုကိုညွှန်း၍ နေရာရှာ ပေးသည်

ကျော်ခေါင်က ရှင်နှောင်းနှင့် ခပ်ခွာခွာ ဝင်ထိုင်ရင်း ....
ငါ မေးတာကို နှင့် ဖြေဦးလေ ရှင်နှောင်း
ငါ ထင်ပါတယ် ဒီကြောင့် ငါ လိုက်လာ တာပါ.. ရှင်နှောင်း
ဘဝင်း နောက်လည်ပါ၊ တက်ဖြစ်တော့မှာမှ မပူတ်တာ ကျော်ခေါင်ရယ်
၃၅၃
နှင့် ငါ့အတွက် နဲ့ ကျောင်းပျက် ပါတယ်ဟာ

တစ်ရက်တလေ ပေါ့ဟာ.. နောက်တော့ တို့အတူ ပြန်တက်ကြ တာပေါ့
ရှင်ဖြောင်း တွေ့ခန့် ဖြစ်ကာ ကျော်ခေါင့်ကို သွေးညှိကြည့်သည်
မဖြစ်နိုင် တော့ပါဘူး ကျော်ခေါင် ရယ်- ငါ့မှာ အနာဂတ် မရှိတော့ပါဘူး
ဘာလို့ မရှိရမှာလဲ ရှင်ဖြောင်း နှင် ကျောင်းပြီးအောင် သက်တက်ရမယ် စိုင်း မြင်ချင်တဲ့ သစ္စာဝန် ဘဝကို နှင် ရအောင် ယူပေးရမယ်
ဘာရယ်ပါ ကျော်ခေါင်
နှင့်အတွက် စိုင်း ဘယ်လောက် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ထားခဲ့သလဲ နှင့်ဘဝအတွက် စိုင်း ဘယ်လောက် ရင်းနှီး ထားခဲ့သလဲ သာမန်လူ တစ်ယော မစွန့်နိုင်တဲ့ ... ကိုစွန့်လွှတ်ပြီး စိုင်းက နှင့်အတွက် စွန့်ခဲ့ အနစ်နာ ခံခဲ့တာ...

နင်က
အဲဒီလိုထင်
နေသလား
ထင်ရုံတင် မကဘူး
မှန်နေတာကို ပြောတာ ရှင်ခြောင်း
ငါတို့ သူငယ်ချင်း အရင်းကြီး တွေထဲ
မှာ ငါတောင် စိုင်းလို့ နင့်အတွက်
စွန့်ပုံခဲ့သလား နင် စဉ်းစားကြည့်စမ်း
အဲဒီလို နင့်အပေါ် စွန့်ချစ်ခဲ့တဲ့
ဘာ...
စိုင်း ဟာ...
နင့်ကို အရာအားလုံးထက်
တန်ဖိုးထားပြီ... အရာ
အားလုံးကို စွန့်ပြီး

ဪ.. စိုင်း
ငါ့ကို ချစ်တယ်..
မဟုတ်ဘူး.. မဟုတ်ဘူး
စိုင်း ချစ်တာ
မြနှင်းဝေ
အဲဒါ မဟုတ်ဘူး
အဲဒါက ငါတို့ စိုင်း
အပေါ် အထင်လွဲ
တာ...
စိုင်း လွယ်အိတ်
ထဲကို မြနှင်းဝေက လိပ်ပြာပုံ
ဆံညှပ်ကို မသိအောင် ထည့်
ပေးလိုက်တာ.. ပြီးတော့ အဲဒါက
မြနှင်းဝေကို ငါ ပေးခဲ့တဲ့
ပစ္စည်း
ဟင်....
ကျော်ဝိုင်းက မြနှင်းဝေ ပြောပြသော
အကြောင်းများကို ရှင်းနှောင်းကို
အပြည့်အစုံ ပြောပြသည်.
အဲ.. အဲဒါ
တကယ်.. တကယ်
လား ဟင်
တကယ်ပါ ရှင်းနှောင်း
အဲဒါကြောင့် နင့်ဆီ ငါ လိုက်လာ
တာ.. နင်လည်း ခံစားနေရမယ်
စိုင်းလည်း ခံစားနေရမယ်
ဆိုတာ သိလို့

ဒါဖြင့် ... စိုင်း စိုင်း ရယ်
ရှင်ဒွှောင်း တစ်ကိုယ်လုံး ဝမ်းသာမှု တို့ဖြင့် လှိုင်းခတ်တုန်ယင်နေသည်။ နေရောင်ခြည် လင်းလက်လာ၏။
နှင်းဆီပန်းပေါ်မှ လိပ်ပြာလေးသည် လွင့်ဝဲကာ ထပျံသွား၏. ရှင်ဒွှောင်း တက်ကြွရွှင်လန်းစွာဖြင့် နှင်းဆီပန်းကို ခူးလိုက်၏.
ခေါင်းတွင် ပန်လိုက်သည်. စိုင်း ပျိုးခဲ့သော အပင် စိုင်း ခင်ခဲ့သောပန်း။

တစ်ခါတစ်ရံ ခေါင်းက မူးနောက်နောက် ရှိဝေဝေ ဖြစ်လာတတ်သဖြင့် မျက်လုံးကို မှိတ်ကာ မှိန်းနေမိသော စိုင်း အသို့ အရိပ်တစ်ခု ထိုးကျလာသလို ခံစားမိ သွားသဖြင့် မျက်လုံးကို ဆတ်ခနဲ ဖွင့် ကြည့်လိုက်မိသည်။
သူ့နံဘေးတွင် ပြတင်းပေါက် အလင်းရောင်ကို ကျောပေး လျက် ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်
ဟင်.... အောင်အောင်
၃၅၈
စိုင်း အံ့ဩစွာ ထထိုင်မိလိုက် ချိန်မှာပင် အောင်အောင်က လက်အုပ်ချီလျက် ထိုင်ချ လိုက်ပြီး ....
ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကို စိုင်း

ဟာ... အောင်အောင် ရယ်
မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုစိုင်း.. ကျွန်တော် အစ်ကို့ကို ကိုယ်ထိ လက်ရောက် စော်ကား မိခဲ့တယ်
မဟုတ်ပါဘူး ကွာ အဲ့ဒါက ငါ မှားမိခဲ့တာပဲ ငါ့ညီက အစ်မအတွက် ခံစားရတော့ ဖြစ်ရတာ... အောင်အောင် ရယ် မင်းမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး
အစ်မ ရှင်ခြောင်းက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြတယ် အစ်ကို ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကို အမေ ဆုံးပြီး ကတည်းက စောင့်ရှောက်လာခဲ့တာတဲ့
၃၅၉

ကျွန်တော်တို့ကို ပညာသင်ပေးတယ် စားဖို့ ဝတ်ဖို့ ရှာပေးတယ် နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့ အစ်မတို့ မအားရင် အစ်ကိုက ထမင်းအိုး တောင် တည်ပေးခဲ့တာတဲ့ အဲဒါကို ကျွန်တော်လည်း သိပါတယ် အစ်ကို
အဲဒီလို ကျေးဇူး ရှိခဲ့တဲ့ အစ်ကိုကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် လက်ရောက် ကျူးလွန်မိတာ ကျွန်တော် မှားတယ်တဲ့
အဲ...အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ကန်တော့ ပါရစေ အစ်ကို
၃၆၀
အောင်အောင်က စကားအဆုံး ရှိသေစွာ လက်အုပ်ချီလျက် စိုင်းကို ဦးသုံးကြိမ် ချကာ ကန်တော့သည်.

ကျွန်တော့်ကို
ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကိုရယ်
နော်
ခွင့်လွှတ်ပါတယ်
အောင်အောင်ရယ် အစ်ကို
မင်းကို အစကတည်းကလည်း
အစ်ကို ဘယ်လိုမှ သဘော
မထားခဲ့ပါဘူး
အောင်အောင်ကလည်း
လက်ဝါးနှင့် အုပ်ကာငိုလေ၏ ။
တွင်လည်း မကောင်း ။
အောင် မနည်း ထိန်းချုပ်
အစ်ကို အိမ်ကို
ဘယ်တော့ ပြန်
လာမလဲဟင်
အစ်ကို လား
အင်း မြန်မြန်
ပေါ့ အောင်အောင်
ရယ်
အစ်ကို ပြန်လာ
ပါတော့ အစ်ကိုရာ...
အစ်မ ရှင်ချောင်းလည်း
နေ့တိုင်းပဲ ငိုနေရတာ

ရှင်ခြှောင်း ငိုနေတယ်
ဟုတ်... ဟုတ်တယ် အစ်ကို အစ်မ နေ့တိုင်း ငိုနေတာ ကျွန်တော် တွေ့တယ် အစ်ကို
ရှင်ခြှောင်း ငိုနေ တယ်တဲ့ ဘာကြောင့်ငိုရ တာလဲ ရှင်ခြှောင်း ရယ်... ဘယ်သူ့ကြောင့် ငိုရတာလဲ ရှင်ခြှောင်း ရယ်၊ ဒီလောကမှာ ကိုယ် မကြားချင်ဆုံး အရာဟာ ရှင်ခြှောင်း ရဲ့ ငိုရှိုက်သံပါ
ဝိုင်း ဘယ်အချိန် စိတ်ပျံ့လွင့်သွားသည် မသိ။ ဒေါင်ဒေါင် ၏ ရုတ်တရက် ထ အော်လိုက်သော အသံကြောင့် သတိကို ပြန်စုစည်းမိ လော့သည်။
ဟာ... အစ်မ...
အစ်မ ရှင်ခြှောင်း လိုက်လာတယ်

ဟံသာသည် ခြံဝမှ ကမန်းကတန်း
ပြေးဝင်လာသူက ရှင်နှောင်းနှင့်
ကျော်ဝေါင်….
ရှင်နှောင်း
ဗိုး
ရှင်နှောင်းက ဝမ်းသာရှိုက်ငင် ပြေးလာသလို ဗိုး ကလည်း
အိမ်ပေါ်မှ တုန်ယင် လျှိုက်မောစွာ ပြေးဆင်းကြိုလေ
ဘဘမ
ပြန်ရင် ဘဘကို
လိုက်ခဲ့နော်
ကျွန်တော်တို့သွား
တော့မယ်
ဘွားဘွား

အောင်အောင် နှုတ်ဆက်၍ ကမန်းကတန်း ပြေး ထွက်သွားသလို အနီးသို့ရောက်လာသော ရှင်နှောင်း ကလည်း နိုင်း ရင်ခွင်ထဲသို့တိုးဝင် လိုက်သည်။
ရှင်နှောင်းကို ချစ်လှတာပါ စိုင်း.. ကျောက်ပေါင် လာပြော မှ ရှင်နှောင်း လည်း အကြောင်းစုံ အကျိုးအကြောင်း အားလုံး သိရတယ် စိုင်း
ရှင်နှောင်း
စိုင်း.. စိုင်း ရယ်
ရှင်နှောင်း ရှင်နှောင်း လေ...
ရှင်နှောင်း စကား မဆက်နိုင် ရှိုက်သံ ဖောလျက် စိုင်း ရင်ခွင်တွင် မှီ၍ ငိုချလိုက်ပါ၏။

ရှင်နှောင်း.. ရှင်နှောင်း ဘာလို့ ငိုရတာလဲ.. စိုင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ဘူး အထူးသဖြင့် ရှင်နှောင်းကို စိုင်း ဘယ်တော့မှ အပြစ်မတင်ဘူး
ဒီလောကမှာ စိုင်း မကြားချင်ဆုံး အသံဟာ ရှင်နှောင်းရဲ့ ငိုရှိုက်သံ... စိုင်း မမြင်ချင်ဆုံး အရာဟာ ရှင်နှောင်းရဲ့ မျက်ရည် အဲဒီကြောင့်လည်း ရှင်နှောင်းကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့တာတောင် စိုင်း အကြာကြီး မျိုသိပ်ခဲ့တာပါ..
ရှင်နှောင်းလည်းလေ.. စိုင်းကို မျှော်လင့်ခဲ့တာပါ.. အဲဒီကြောင့်လည်း ရှင်နှောင်း ရင်ကွဲ မတတ် ရှင်နှောင်း ခံစားခဲ့ရတာပါ စိုင်း

ဟုတ်တယ် စိုင်း ရှင်ဗြော်ဒင်း မင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာ ငါ အစောကြီး ကတည်းက ရိပ်မိခဲ့ တယ်
တစ်လောကတည်းမှာ ငါလည်း မင်းကို တောင်းပန် ပါရစေ ... ငါ မင်းကို အထင် လွဲခဲ့တယ် နှစ်နှစ်နားနား ဖြေခဲ့ပါတယ်
ဟာ ကျော်ခိုင် မင်းတို့ ဘယ်လိုခံစား ရမယ်ဆိုတာ ငါ နားလည် ပါတယ် ဒါကြောင့်မို့ ငါ ဘယ်လိုမှ သဘောမထား ခဲ့ပါဘူး
မဟုတ်သေးဘူး စိုင်း ဒီပြဿနာတွေ ပေါ် လာတာ.. ငါ မစဉ်းစားမဆင်ခြင် လုပ်မိလို့ပါကွာ
10
တောနွှဲ့ရိုမှုဆို ဖြေခဲ့သလို အရွယ်လိုသူ မိဖုရား အသွားစေခိုင်းသူ မင်းကောရာဗ် သေးပစ်သူ ဘုရားကျွန်တော် ဆိုသလိုပေါ့ကွာ ငါ ဟာ သေးပစ်သူ ဖြစ်ခဲ့ရတယ် စိုင်း.. အဲဒီအတွက် ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ စိုင်း

ရှင်ဒွှောင်းကို တင်းတင်း ပွေ့ထားရင်း မှ စိုင်း.. ကျော်ခေါင် ပခုံးကို ပါ လှမ်းဖက်လိုက်သည်။
ဒုက္ခပေးမိခြင်း ရယ်
ဟော.. သမီးလေး ရှင်ဒွှောင်း လာပြီ ကိုခင်မြောက်.. ရှင့် သမီးလေး..လာပြီ
ကျော်ခေါင်လည်း မျက်ရည်ဆဲ့နေပြီ စိုင်း လည်း မျက်ရည်ဝဲနေပြီ.
ဒေါ်မြ ထွေး အသံနှင့်အတူ အိမ်အတွင်းမှ ဝါးတန်း ကို အားပြုကိုင်၍ ထွက်လာသော ဦးခင်မြောက်နှင့် ဒေါ်မြ ထွေးကို တွေ့ရသဖြင့် စိုင်း ရင်ခွင်မှ ရှင်ဒွှောင်း ခွာကာ အိမ်ပေါ် ပြေးတက်သွား၏။

ရှင်ခြောင်း အခေါ်အဝေါ်တို့ ချက်ချင်း ပြောင်းသွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း သတိမထားမိ . အခေါ်ခံရသူတို့လည်း သတိမထားမိ . သို့သော် ကြည်နူးမှု အဟုန်တို့ကား သုံးယောက်သား၏ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့သို့ စိမ့်ဖြာ စီးဆင်းကြနေလေပြီ .

ဇိုင်းနှင့် ကျောက်ခေါင်လည်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာကြပြီ။ ယီမြတ်ဝေး မျက်ရည်ဝဲနေသည်ကို ဦးဝင့်မြောက်လည်း တွေ့နေသည်။
ဟင်
ထို့နောက် ရှင်ဒွေးဝင်းကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ လွတ်တွက် သွားမည်ကို ဖိုးသည့်ပဲမှာ ရှင်ဒွေးဝင်း လက်ကို သူ့လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် အားရပါးရ ဆုပ်ကိုင်၏။ ဦးဝင့်မြောက် ပါးတနိုးကို မကိုင်တော့ဘဲ မတ်မတ် ရပ်နေ၏။ ထို့နောက် အားပေးကာ ခေါ်ပြန်၏။
အို.. အို... အီး... အီး
အမေ... အမေ...

အိ... အ...
အ... သ... သ...
သ... မီး
ဦးခင်မောင် နှုတ်မှ ပီသကြည်မြသော သမီး ဟူသော ခေါ်သံသည်ပင်
တစ်အိမ်လုံးသို့ သိမ့်သိမ့်တုန်ကာ လွှမ်းခြုံသွားပါ၏ ။
သ... မီး
ဦးခင်မောင် မတ်မတ်ရပ်နေပြီ ။ ဦးခင်မောင် နှုတ်မှ
ပီသကြည်မြစွာ သမီး ဟု ခေါ်ပေပြီ ။

ထိုသို့ရွာပင်မြို့ဝမှ နောက်ထပ်
ပစ်ပေါက်ထပ်ဝင်လာသူ
ဖြစ်ရင်းဝေနှင့် ဦးကြီးကျော်…
ဟာ…
ရှင်အောင်း ငါ့ဟာ
ဘယ်ရောက်နေသလဲလို့
ဒေါ်ကြိုက်ရှိတာ မနေ့က
ပြောတော့ တစ်မျိုး
အို… ဦးကြီးကျော်
ကလေးသူငယ်… အဲဒါက…
အဲဖြစ်မှုနှမြ
မသိသေးတဲ့ဟာကို
ဒါ… ဖြင့် ခု
သိပြီပေါ့
ဟုတ်…
ရှင်အောင်းက ရှက်အားမ်းအားမ်းနှင့်
ခေါင်းညိတ်ပြပါ၏

အဲဒါဆို ဒါတွေ ငါ ဘာ လုပ်ရမှာလဲ
ဦးကျော်က စာရွက်ထုပ်ကြီးကို ထုတ်ပြသည်။
ခိုင် မနေ့က ပေး လိုက်တဲ့ လက်ထပ် စာချုပ်တွေ ငါ ဘာလုပ် ရမလဲလို့ လာမေးတာ
ဟင်..ပေး..ပေး အဲဒါ တကယ်ပဲဖြစ် သွားပြီ ရှင်ခြောင်း သိမ်းထားရမှာ
ရှင်ခြောင်းက ဦးကျော်လက်မှ လက်ထပ်စာချုပ် နှစ်စောင်ကို ဝမ်းသာအားရ လာပုံရ၏။ နောက် စိုင်းကို တစ်စောင်ပေးပြီး ....
စိုင်းက တစ်စောင် ရှင်ခြောင်းက တစ်စောင်

ဖြူနှင်းဝေက မျက်နှာညှိုးမှိုင်းဖြင့် ရှင်ဒွေဟောင်းကို ဖက်ကာ.... ....
သူငယ်ချင်း ခွင့်လွှတ်ပါဦးလို့ ငါ မပြောတော့ဘူး
မပြောနဲ့တော့ ဖြူနှင်းဝေရာ ငါတို့ အားလုံး သူငယ်ချင်းအရင်း ကြီးတွေပါ.. နော်.. ဟုတ်တယ် နော် စိုင်း
ဟုတ်တယ် ရှင်ဒွေဟောင်းရယ်.. အားလုံး ကို မေ့လိုက်ကြတော့
စိုင်းနှင့် ရှင်ဒွေဟောင်းက ခွင့်လွှတ် သဘောထားကြီးလေတော့ ဖြူနှင်းဝေ.. မျက်ရည်ဝဲကာ ရပြန်သည်။

မငိုပါနဲ့
ဖြူနှင်းဝေရယ် တို့
အားလုံး အနားကပ်
ကိုယ် ကြည့်ကြရ
အောင်
ကျော်ခေါင်က ဖြူနှင်းဝေ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အားပေးသဖြင့် ဖြူနှင်းဝေ ကျော်ခေါင့်ကို မှီတွယ်ကာ အားပါးတရ ငိုချလိုက်သည်။
တိတ်ပါ...
ဖြူနှင်းဝေရယ်
ဟုတ်ပါတယ်
ဖြူနှင်းဝေ ရယ် တိတ်ပါ
ကျော်ခေါင်လည်း မင်း
အနားမှာ အမြဲရှိနေ
မှာပါ
မပြော . ရင်ထဲမှာမူ
အသံတို့ ပဲ့တင်

ရွှေသဇင်ရုံခြံပယ် ကြာရိပ်လယ်မှာ ရေကြာ
မောကား မျက်နှာမြွေလေ ရွှန်းပပနှင့်
ခင်မ ဝမ်းမြောက်ပါလေတော့...
ခင်မ ဝမ်းမြောက်ပါလေတော့.....ဟု....
စီစဉ်သူ မောင်မျိုး
ကြောင်နှစ်ကောင်တ